

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KATHRYN ANN KINGSLEY

The Unseelie Exile

web of shadows
book one

Download PDF <https://rantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

UNSEELIE SÜRGÜNÜ

GÖLGELER AĞI
BİRİNCİ KİTAP

KATHRYN ANN KINGSLEY

Telif Hakkı© 2025 Kathryn Ann Kingsley ASIN:

B0F5D76XJQ

ISBN: 9798280669451

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yerlerle, olaylarla, ticari kuruluşlarla veya yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Daha fazlası için...](#)

[Beni takip edin!](#)

[Yazar Hakkında](#)

İÇERİK UYARILARI

Bu kitap örümcek tasvirleri içermektedir. Eğer araknofobiniz varsa, bunun yerine "The Unseelie Exile: Arachnophobia Edition" ya da "Floof of Shadows" kitaplarını tercih edebilirsiniz.

Bu kitapta ayrıca ana kadın karakter Ava tarafından bolca küfür kullanılıyor. *Çok fazla* küfür ediyor. Yani, *astronomik olarak kübik bir ton* gibi, çok.

Eğer bu sizin için bir sorunsa, ne yazık ki bu seri size göre olmayabilir.

Bu kitapta ayrıca, bazı okuyucuların üzücü bulabileceği kayıp ve keder, özellikle de yakın bir aile üyesinin ölümü konusu ele alınmaktadır.

BİRİNCİ BÖLÜM

İşte buradasın, küçük kelebek.

Kimse ipek tellere hapsolmuş böceğin yasını tutmaz.

Fark edilmeden. Gözden kaçmış.

Ne kadar çırpınırsa çırpınsın, zamanla kendini yoracaktır. Doğa kendi akışına bırakmıştı.

Serrik uzandı ve iki nokta arasına tek bir altın iplik geçirdi, dikkatlice *ayarladı*.

Büyüsünün titiz olması gerekiyordu çünkü iki kat derinliğindeki hapishanesinin duvarlarının dışına ulaşmaya çalışıyordu. Kafes içinde bir kafes, üç kez kilitleilmiş. Acele etmenin cazibesine kapıldı. Çünkü hazırlıklı değildi ve bu küçük kelebek, kanatları çok renkli ve narin bir şekilde rüzgârda uçuşuyordu.

Ama yapamazdı. Tek bir yanlış adımda her şey ters gidebilirdi. Bu onu yorgun ve bitkin bırakacak bir çaba gerektirecekti. Avını, onun hapishanesini *kendi* hapishaneleri olarak görmeye gelen diğer tüm şeytanların ve yırtıcıların çenelerine karşı savunmasız bırakacaktı.

Yine de son denemesinden bu yana çok uzun zaman geçmişti. Bunun peşini bırakamazdı. Önündeki süslü oymalı ahşap çerçevenin arasına gerilmiş bir altın iplik teli daha.

Onu zihninin gözünde görebiliyordu. Yağmurda yürüyor, ağlıyordu. Yoksul. Perişan. Yıkılmış. Uzun siyah saçları sınırsızlık olmuş, yüzünün etrafında tutam tutam sarkıyor, her şeye rağmen buklelerini korumak için mücadele ediyordu. Gözyaşları fırtınanın tufanına karışıyordu. Omzunda bir sırt çantası vardı ve dalgaların içine atılmış olsaydı giysileri belki daha kuru olurdu.

Serrik'in tanıyamadığı insan yapımı araçlar -tahminine göre ulaşım araçları- endişe verici bir hızla yanından geçip gidiyordu, içlerinde bulunanlar onun çektiği acıdan habersizdi ya da umursamazca görmezden gelmeyi tercih ediyorlardı. Fırtınanın karanlığında bile onun gözlerinin gri-yeşilin güzel bir tonu olduğunu görebiliyordu.

Dünyanın asla özlemeyeceği ipek kanatlı bir kelebek.

Üçüncü bir iplik ve bir desen ortaya çıkıyordu; hem potansiyelden, hem felaketten hem de acıdan söz eden bir ağ.

Son denemesinden bu yana ne kadar zaman geçmişti? Gregor onu hayal kırıklığına uğratmanın ne demek olduğunu öğreneli ne kadar olmuştu? *Onlarca yıl mı? Yüzyıllar mı?* Bunun bir önemi yoktu. Bu yerde zaman bulanıktı.

Ama onun yeteneğini bulanıklaştırmamıştı.

Serrik'in zihninde bir görüntü dans etti. Büyük bir köprü kayasının üzerinde duruyordu. Hiçliğe atlamadan önce siyah, yıldızsız geceye bakıyordu.

Oh, evet. İyi iş çıkaracaksın.

İpliklerin sonuncusuydu ve işi bitmişti. Bir kelime fısıltısıyla büyüsü canlandı. Hapishanesinin duvarları geri çekildi, amaçları da buydu zaten. Ama uzun zamandan beri kılcal çatlakları incelemişti. Onların en ufak

hatalar.

Onları ezbere biliyordu.

Ne de olsa onları o tasarlamıştı.

Bariyerler yeterince eğilmişti. *Yeterince*. Bir konuşmaya kulak misafiri olmak için kulağını kapıya dayamak gibi, ancak bir ağacın yapraklarını hışırdatacak kadar etki yaratabiliyordu.

O kadar yakındaydı ki neredeyse kederinin tadını alabiliyordu. Terk edilmenin öfkesini. Reddedilmenin. Ait olduğu hiçbir yer olmamasının ıstırabı. *Önemli olmak için d u y d u ğ u* çaresizlik ve basitçe... olmadığını bilmenin getirdiği umutsuzluk.

Her biri üzerine çekebileceği bir iplikti. Her biri iradesini dayatabileceği bir iplikçikti.

Burada önemli olacaksın.

Burada bir amacın olabilir.

Burada bir evin olacak.

Adımları yavaşladı. Durdu. Bakışları yanındaki ormana doğru kaydı. Sanki ormanda anlamadığı bir şey görmüş gibi kaşlarını çatı.

Bana gel.

Bana gel.

Bana gel.

Ve işte, bunu yapmak delilik olsa da, siyah saçlı, yeşil gözlü genç kadın sokaktan yağmurlu ormanın karanlığına doğru bir adım attı.

Tüm gücüyle ağaçların yapraklarını hışırdatacak bir esinti çağırmaktan başka bir şey yapamadı.

Ama bazen, bir kelebeğin kendisini bekleyen Ağ'a doğru yol alması için gereken tek şey buydu.

AVA hayatının en kötü gününü geçiriyordu.

Bu da hayatının en kötü iki yılının doruk noktasıydı. Her şey yavaş yavaş bu ana, bu korkunç güne doğru ilerliyordu.

Daha kötüsünü hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı. Bardaktan boşanırcasına yağan Massachusetts yağmurunda North Adams'ın kenar mahallelerinde yürürken hatırlayabildiği her günü gözden geçirdi... ve hayır. Bu en kötüsüydü. Paltosu yoktu ama en azından yaz mevsimiydi. *Küçük iyilikler*.

Tufan sade siyah tişörtünü çabucak ıslatmıştı. En sevdiklerinden biriydi. Karikatürize edilmiş Medusa kafası ve üzerinde *Kadın Bakışı* yazan büyük kalın yazısıyla gördüğü anda onu güldürmüştü. Yanında taşıyabileceği ne varsa toparlamak zorunda kaldığında, ilk tercihi bu olmuştu.

Ava hayatının en kötü gününü geçiriyordu ama yağmur yağdığı için değil.

Ama bir saat öncesine kadar

Evsizdi.

Dürüst olmak gerekirse, bunun olacağını görmeliydi. Anlamalıydı. Babası *tam* bir pislikti ve dışarı çıktığı andan itibaren bunun olacağını biliyordu.

İki yıl önce onu ve annesini terk ettiği gün ona bağırmıştı. Ona bunu *yapamayacağını* söylemişti -sanki bunu aptal suratına haykırmak fikrini değiştirmesini sağlayacakmış gibi. Evet. İşe yaramamıştı. Gitmişti. Çantasını aldı, kapıyı kapattı ve yirmi beş yıl *boyunca* annesiyle -karısıyla- paylaştığı North Adams'taki küçük evlerini terk etti.

Dört yıldır kanserden ölmek üzere olan bir eş.

Tedavisi ve günlük bakımı "onu ciddi ve haksız bir şekilde etkiliyordu."

Ava'nın annem ölürken yanında olmak için Boston'daki üniversite son sınıftan vazgeçmiş olmasına aldırmadı. Ailesiyle birlikte olmak için tüm arkadaşlarından, mezun olduktan sonraki yaz bir mimarlık firmasında iş bulma umudundan, her şeyden vazgeçmiş olmasını da.

Annesinin cenazesi bittiği anda yok olan bir aile.

Annesi gider gitmez babasının geri taşınacağını düşünmüştü. Oh, taşınmıştı.

Yeni bir kadınla.

Ve üç çocuğuyla.

Ve Ava'ya hemen *defolup gitmesini* söylemişti.

"Anlamalısın," demişti. "Bana onu çok fazla hatırlatıyorsun. Ve sen bir yetişkinsin."

Hayır. Anlamıyordu. Ama evin sahibi oydu. Böylece dışarı çıktı. Sırtında sadece bir çanta vardı ve hepsi bu kadardı. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Ve üniversiteye gitmemiş hiç arkadaşı yoktu.

En azından yağmurda, yaklaşık bir saattir ağladığı gerçeğini gizleyebiliyordu. Nereye gitmesi gerekiyordu? Ne yapması gerekiyordu?

Cep telefonu şebekesi çoktan kesilmişti. Babası annesinin adına olan her şeyi hiç düşünmeden iptal etmişti. Bu yüzden yerel barınakları aramasının hiçbir yolu yoktu.

Rastgele bir kafeye girip birinden yardım isteme fikri tüylerini diken diken ediyordu. Uyuşturucu kullandığını düşünürler miydi? Opioidler bu bölgede büyük bir sorundu. Onun sokakta yaşayan, yirmili yaşlarının başındaki işe yaramaz biri olduğunu mu düşüneceklerdi?

Ben de öyleyim işte.

Kiliseye gitmek mi? Ugh. Hayır. Siktir, hayır. Tek ihtiyacı olan buydu. Uyuyacak bir yer ve başının okşanması karşılığında İsa'yı kabul etmesi gerektiğinin söylenmesi.

Birden içini öfke kapladı. Beklenmedik bir *öfke*. Etrafta rastgele geçen arabalar dışında kimse yoktu, bu yüzden hiçkırıkla biten boğuk, öfkeli bir çığlık attığında kimse umursamadı.

Bu hiç adil değildi.

Ama hayat adil değildi.

Geç oluyordu, çok yorgundu ve sırsıklam olmuştu. Ertesi gün bir oyun planı yapmaya çalışmadan önce uyumak için kuru ve güvenli bir yere ihtiyacı vardı.

Kendini bir köprünün altına ya da bir kapı pervazına sıkıştırmayı düşündü ama bu pek güvenli görünmüyordu. Haberlerde her zaman özellikle evsiz kadınların sık sık saldırıya uğradığına dair hikayeler vardı

-Cinsel ya da başka türlü.

Önünde hiçbir yol yoktu. Geleceğinde onun için hiçbir şey yoktu.

Aklına en kötü düşünce geldi.

Nasıl başa çıkacağını bilmediği bir şey. Bu daha önce hiç düşündüğü bir şey değildi. Ama işte

öyle

ydi. *Devam etmenin ne anlamı vardı ki?*

Boğazına bir taş takıldı ve kırık bir hıçkırık daha çıkardı. Ölmek istemiyordu. O yapmadı. Ölmek istemiyordu. *yaşamak* istiyordu. Ama şimdi hayatı neye dönüşecekti? Ne umudu vardı? Hiçbir umudu yoktu. *Yoktu!*

Hayır. Hayır, o kadar kolay pes edemezdi. Vazgeçemezdi. Yapamazdı. Tüm bunlar zihninde çok taze, çok hamdı. Biraz ara vermeli, biraz uyumalı ve sabah her şeyi mantıklı bir şekilde düşünmeliydi.

Bu da biraz uyuması gerektiği anlamına geliyordu. Kuru bir yerde. Ve güvenli bir yerde. Ama *nerede?*

Sonra... Ava'nın aklına geldi.

Adımları yavaşlayarak durdu. Ve ormana doğru baktı. North Adams'ın bir tarafı New England'ın en sık ormanlarından biriyle sınırlıydı ve Avrupalı yerleşimciler geldiğinde hiç kesilmemiş tek ormandı.

Berkshire County'deki okul gezileri *çok sıkıcıydı*, bu yüzden ormana *çok* giderlerdi. Her yıl Mohawk Yolu hakkında bir şey vardı. Ya da modern sanat müzesine bir gezi. Ya da ikisi birden.

Ama bu, ellili yıllarda insanların gerçekten kamp yapmaya ve ızgara yapmaya gittikleri zamanlardan kalma terk edilmiş yerlerdeki tüm garip terk edilmiş yapıları hatırladığı anlamına geliyordu. Ve başkaları çökmekte olan çimento yapılardan düştüğünde insanların unutulmak için dava edilmesinden önce.

Hiçliğin ortasındaki bir kule de dahil olmak üzere, uzun zaman önce terk edilmişti çünkü biri ondan atlamıştı ya da... orada ölmüştü ya da başka bir şey - şehir efsaneleri birbirine karışmıştı. Her iki durumda da, kuru bir yerdi ve umarım oraya sığınmaya çalışan tek evsiz kişi o olurdu.

Eğer doğru hatırlıyorsa, bulunduğu yerden çok uzakta değildi. Ormanın içinde belki bir mil. Ya da iki. Ama başka ne seçeneği vardı ki?

Tereddütlü bir nefes alarak sağa döndü ve karanlığa doğru ilerledi. Geçmişe bakınca her şeyin apaçık görünmesi tuhaftı. Ama o anda bazı şeyleri gözden kaçırmak çok kolaydı.

Nereye gittiğini nasıl görebildiğini merak etmeliydi. Ormana giden patikanın nasıl olup da etrafındaki karanlıktan garip bir şekilde daha aydınlık olduğunu.

Önünde ona gideceği yolu gösteren titrek, parıltılı küreler varmış gibi görünüyordu.

Ama ağaçların derinliklerine indikçe, bu şeyler onu o kadar az rahatsız ediyordu. Bu düşünceler aklına bile gelmiyordu. Bir şeyler *yanlıştı*. *Bu doğru gelmiyor. Ne oluyor? Kafam iyi mi?* Ama bunlar zihninde bir gölün yüzeyindeki bir taş gibi sekiyor ama asla daha derine inmiyordu.

Sanki rüya görüyor gibiydi. Sesler ona fısıldıyor, onu daha derine çağırıyordu. Ona şarkı söylüyorlardı. Onu takip etmesini söylüyordu. Ve o dinlemek için çaresizdi. Ormanda yürüdü, küreler etrafında parlıyordu, ona yol gösteriyordu, yağmuru dinlerken... garip bir huzur duygusunun onu kapladığını hissetti.

Olması gereken yer burasıydı. Gitmesi gereken yön. Bu doğru hissettiriyordu. Yavaşça gözyaşlarının akışı durdu. Burnunu çekti ve yüzünü sildi. Hâlâ sıırsıklamdı. Hâlâ bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Ama artık titremiyordu.

Önündeki yol çok güzeldi. Çiçekler ve sarmaşıklarla kaplıydı. Yağmurun karanlığında bile bir rüya gibi renklerle doluydu.

Ava kendini bir açıklıkta, terk edilmiş gibi görünen büyük bir binaya, hayır, eski bir malikâneye bakarken bulana kadar bir an netleşmedi.

Şaşkınlıkla dönerek arkasına baktı. "Nasıl-" Arkasındaki patika gitmişti. Sadece içinden geçemeyeceği kadar sık çalılıklardan oluşan bir duvar vardı. Ve takip ettiği ışık her neyse artık yoktu; bir yol bulmaya çalışmak için bile çok karanlıktı, kendini paramparça ederdi.

Üzerine çöken ani soğukta titreyerek çalılardan bir adım uzaklaştı ve şaşkınlıkla başını salladı. Az önce ona ne *olmuştu*? Buraya nasıl gelmişti? Bir dakika önce sokaktaydı, sonra ormanda yürüyordu ve... neden ormana gitmişti? *Sığınmak* için, ama bu *aptallıktı*, el feneri ya da-

Örümcekler gibi üzerinde gezinen fısıltılar, soluk soluğa kalmasına ve arkasındaki terk edilmiş binaya bakmak için hızla geriye dönmesine neden oldu. Bunu yaptığı anda ses kesildi. Burayı daha önce hiç görmemişti. Kuzey Adams'ta büyümüştü; eğer şehirde böyle bir yer olsaydı, o ve ergenlik çağındaki arkadaşları hemen oraya giderlerdi.

Barok tarzına benziyordu. Mimariyi biliyordu. Ne de olsa okuduğu bölüm buydu. Annesi hastalanana kadar bir gün dünyaca ünlü bir tarihi mimar olmayı ummuştu.

Bunun gibi terk edilmiş bir binanın burada işi yoktu. Hem de hiç.

"Ne oluyor lan...?" İnançsızlıkla başını sallayarak binaya doğru bir adım attı. O gece başına gelen onca tuhaf şey arasında, New England ormanlarının ortasında terk edilmiş bir Fransız malikânesi görmek, şimdi onu bir şeylerin çok yanlış olduğuna tamamen ikna eden şeydi.

Binanın dış cephesi bir zamanlar güzel ve bozulmamış kireçtaşından yapılmıştı. Ama şimdi yağmur ve bakımsızlıktan çizilmiş ve lekelenmişti. Doğa, insanın inşa ettiği yapıyı geri almaya çalışıyordu. Eğer onu buraya insan koyduysa.

Artık şüpheleri vardı.

Sarmaşıklar dış cepheye tırmanıyor, taşların çatlaklarına ve yarıklarına yapışıyor, gözenekli harcın çizgilerini zikzaklı bir şekilde takip ederek ikinci kata doğru dolambaçlı yüzeyden yukarı çıkıyor ya da çatlak ve kırık pencerelerden içeri sızıyordu.

Eğimli arduvaz çatının kiremitlerinin çoğu eksikti. Ferforje detayların çoğu çoktan paslanmıştı. Şimdi binaya yaklaştığında gözüne başka bir şey çarptı. Kafasını şaşkınlıkla yana yatırmasına neden olan bir şey.

Bununla ilgili bir şey... çok *yanlıştı*. Daha uzaktan bakınca Barok mimarının daha özenli Fransız tarzıyla karıştırmıştı, ama şimdi biraz daha yaklaşınca? Hiç de öyle değildi.

Bu, hayatında daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Detaylandırma daha çok kâbus gibi bir rüyadan fırlamış çarpık bir illüstrasyona benziyordu; ferforje işlerinde akantus yaprakları yerine keskin uçlu ve acımasız dikenler vardı. Tipik çiçek desenleri yerine sivri uçlu silahlar yer alıyordu.

Bu yanıştı. Kafasının içinde tekrarlayıp duruyordu. Bu yanıştı. Bu *yanlıştı*.

Yani oraya doğru yürümekle hiçbir ilgisi yoktu, ama işte oradaydı, kendini durdurmak için çaresizdi. Sanki biri arkasında durmuş, onu itiyordu. İki yüz yıldır yerinden oynamamış gibi görünen ön kapıya doğru merdivenleri tırmanırken adımlarını durduramıyordu.

Sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuş gibi hissediyordu. Fısıltılar tekrar geldi, ona rehberlik ediyor, onu ilerlemeye teşvik ediyordu.

O eski, çürümüş ahşap kapılar açıldı. Şaşkınlıktan nefesini tutamayan Ava, kendini tüm kusursuz ihtişamıyla muhteşem ve mükemmel bir şekilde korunmuş bir 17. yüzyıl iç mekanına bakarken buldu. Kakmalı zeminleri, özenle işlenmiş sütunları ve fantastik yaratıkların -bazılarını tanıdığı ama çoğunu tanımadığı- hem büyümlü hem de vahşi sahnelerinin resmedildiği boyalı kemerleri ile özümsememeyecek kadar çok ayrıntı vardı.

Duvarlardaki apliklerde ve üst kata çıkan büyük merdivenin üzerindeki tavandan sarkan kristal avizelerde mumlar yanıyordu. İçeriden gelen sıcaklık, içinde durduğu soğuk ve kasvetli yağmurdan çok farklıydı.

Huşu içinde içeri adım attı. Ama içgüdüsel bir şey devreye girdi. Bir eliyle

kapı kolunu tuttu ve sıkıca kavradı.

İçindeki bir şey onu çağırıyordu. İçindeki bir şey o n a sahip olmasını istiyordu. *Gel ve gör. Ben senin amacınım. Ben senin yeni anlamınım.*

Hayır. Hayır, hayır, hayır! Bu sesi takip ederse her şeyin biteceğini biliyordu. Bir şekilde, bir yerde, içindeki ses dönüp kaçması için bağıyordu. Olabildiğince hızlı koş ve asla geri dönme. Terk edilmiş kapı kolunun paslı kenarlarının avucunu kestiğini hissedebiliyordu, o kadar sertti ki kanıyor olabilirdi.

Bir el omzuna yerleşti.

Bu onu dehşete düşürmeliydi. Ava bunun yerine gözlerinin kapandığını hissetti. Arkasında duranın kim olduğu hissi, sıcak bir battaniyenin etrafını sarması gibi üzerine çöktü. Narenciye, bitki ve mürekkep karışımı bir koku alıyordu. Ufukta yuvarlanan gök gürültüsü gibi bir ses sırtında gümbürdedi. "Artık çok geç. Bunu biliyorsun."

O da biliyordu. Kapana kısılmıştı. Ama bunu kabul etmek istemiyordu. Bugün başına gelen pek çok şeyi kabullenmek istemiyordu.

"Bırak gitsin. Arzu ettiğin her şeyi burada bulabilirsin... ve ben sana yardım edeceğim." Ava bazen tam bir aptal oluyordu. Bunu biliyordu.

Kapı kolundaki eli gevşedi. Ve odanın sıcaklığı kaçtı.

Arkasındaki varlık da öyle. Gözlerini açtığı anda yanılısama yok olmuştu.

Ava, kendisine açılmadığını ve asla açılmayacağını bildiği barikatlı kapıya doğru sendeleyerek bir adım attı. Dökülen sıva parçaları ayaklarının altında çıtırdadı.

"N-" Ava titriyordu. Çok üşümüştü. Ve şimdi panik tüm gücüyle geri geliyordu. Bir zamanlar sıcak, yemyeşil ve davetkâr olan oda şimdi soğuk, çorak, ağaçlar ve sarmaşıklarla kaplıydı. Binanın yapısı çürümüş ve kokuşmuştu; tavan çökmüş, duvarlardaki frizler çoktan çatlamış ve yer yer dökülmüştü.

"Hayır. *Hayır*, bu gerçek olamaz, bu olamaz-" Ava kanlı avucuna baktı. Kesinlikle gerçek gibiydi.

Bir ses ona fısıldadı, öncekiyle aynıydı. Hem bedenseldi hem de değildi ama bunu uydurmadığını biliyordu.

"*Ağ'a hoş geldin, küçük kelebek... Şimdi, eğer yenmek istemiyorsan, koşmaya başlamanı öneririm.*"

"Ne?"

Ama o zaman duydu.

Sıçrama sesini. Sese doğru döndüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. Ne olduklarını bilmiyordu. Ne olduklarını bilmek de istemiyordu.

Fare ile kırkayak arasında bir şeydi. Çok fazla bacak, çok fazla kürk ve çok fazla diş. Ve *sayıları* da çok fazlaydı; bir sürü halinde zemine, duvarlara ve tavana yayılmış, *kahverengimsi* siyah, benekli bir dalga gibi peşinden geliyorlardı.

Birdenbire, bu tavsiye harika göründü. Çığlık atarak koştu.

Ava gerçekten de hayatının en kötü gününü geçiriyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Ava hayatı için kaçtı.

Milyon bacaklı, ayak uzunluğunda, kırkayak sıçan canavarlardan.

Versailles'ın terk edilmiş bir versiyonu ile *Jumanji* filmi arasındaki tuhaf bir geçiş gibi görünen koridorlarda koştuğu gerçeğini anlamak için bir dakikasını bile ayıramadı. Ağaçlar ve sarmaşıklar, göletler ve nehirler - süslü ve aşırı ayrıntılı mimariyle iç içe geçmiş gerçek bir vahşi yaşam ormanı.

Hayır, çünkü kırkayak sıçan canavarlar onu kovalıyordu ve sesin tam olarak söylediği şeyi yapacaklarından hiç şüphesi yoktu.

Onu yiyeceklerdi.

O yüzden deli gibi kaçacaktı.

Sadece ölmeyi değil, boktan kırkayak sıçan canavarları tarafından yenerek ölmeyi de hiç istemiyordu.

İçgüdüsel olarak bir odaya girdi ve kapıyı arkasından çarparak sürgüsünü ve mandalını fırlattı. Ne yapacağını nasıl bildiğini bilmiyordu. Sadece biliyordu. Kapıdan birkaç adım geri çekilerek ona baktı ve dalgaların saldırısına karşı dayanıp dayanmayacağını görmek için bekledi.

Diğer taraftan gelen tırmalama, tırmalama, sıçrama ve çığlık seslerini duydu.

Nefesini tutarken kalbi kulaklarında çarpıyordu. Soğuktan ve adrenalinden titriyordu.

Uzun, ince, siyah bacaklar kapının dudağının altından kıvrıldı - bir, iki, sonra yüz tane. Ava uzun, dehşet dolu bir inilti çıkardı.

Ama o şeyler onun peşinden içeri giremiyordu.

Sonsuzluk gibi görünen bir sürünün ardından, diğer taraftaki sürünün sesi yavaşça azaldı... ve kayboldu.

Gitmişlerdi. Tuttuğunu fark etmediği bir nefes vererek, sonunda omuzlarının kulakları tarafından sıkıştırıldıkları yerden düşmesine izin verdi.

Döndüğünde geriye doğru sıçradı ve irkilerek bağırdı. "Kutsal f-"

Her nerede olursa olsun, buradan nefret ediyordu. Gerçekten, gerçekten, *gerçekten* nefret ediyordu.

Bir çalışma odasıydı. Sağında ve solundaki duvarlarda ağzına kadar kitap ve parşömenlerle dolu kitap rafları sıralanmıştı. Karşısındaki duvar pencerelerle kaplıydı ve tam önünde büyük, güzel bir masa duruyordu, satılığa çıkarılsa bir müzayede evinde ne kadar edeceğini hayal bile edemiyordu.

Sağ tarafındaki duvarın ortasında büyük bir şömine vardı ve sanki görebildiği tek diğer sakini ısıtmaya çalışıyormuş gibi yanıyordu.

Ava, ateşin masada oturan, sandalyeye uzanmış, elleri göğsünde deri ciltli büyük bir kitap tutan kişiye bir şey yapmayacağından emindi.

Ateş ona yardım etmeyecekti... çünkü en az yüz elli yıldır ölü gibi görünüyordu. Derisi kurumuş ve kurumuştı, dudakları çürümekten ve zamandan sarıya boyanmış dişlerinden ayrılmıştı. Göz çukurları çökmüştü ve üzerlerindeki deri, altlarında hâlâ bir şeylerin kaldığı izlenimini veriyordu. Keçeleşmiş, tel tel saç parçaları kafa derisinden geriye kalanlara yapışmıştı.

Kıyafetleri Viktorya dönemine aitti, ya da belki biraz daha eskiydi? Georgian mı? Ava binalar konusunda uzmanlaşmıştı, giysiler konusunda değil, ama bu ikisi genellikle bir arada olurdu. Beyaz gömleği cesedin çürümesinden dolayı benek benek olmuş ve kahverengileşmişti, bir zamanlar muhtemelen güzel olan takım elbisesinin kumaşı böcekler tarafından yenmişti.

Eğer bu bir rüyaysa, parası yettiği anda bir terapistle gitmesi gerekiyordu. Çünkü ceset ne kadar korkunç olursa olsun, ona odaklanamıyor gibiydi. Onun yerine, elinde tuttuğu kitaba bakmaktan kendini alamıyordu. Hayır. *Kitap* bunun için çok küçük bir kelimeydi.

Tome mu? Hayır. Bu tür şeyler *grimoire* kelimesinin icat edilme sebebiydi. Kocaman bir şeydi ve sayfa kenarlarına yapılan metal işlem her neyse onu karartmış, *pasa* benzeyen bir şey vardı. Daha önce hiç bu kadar *paslanmış* yaldızlı bir şey görmemişti.

En az on beş santim kalınlığındaydı ve muhtemelen bir ayak eninde, on sekiz santim boyundaydı. Köşeler daha paslı bir demire benzeyen bir şeyle kapatılmıştı. Ve kitabı kapalı tutan iki demir kayış vardı.

ya da kilitlenebileceğini düşündü, ancak durduğu yerden anahtarın gidebileceği bir yer göremiyordu.

Deri kapağın üzerinde hem güzel hem de ürkütücü, pürüzlü şekillerden oluşan kıvrımlı bir desen vardı. Binanın etrafında gördüğü tuhaf alaycı desenlerle aynı türdendi.

Kitabı daha önce hiç görmemiş olsa da, rüyasında bile görmemiş olsa da, ona ait olduğunu biliyordu.

Basitçe biliyordu.

Sanki bir ip tarafından çekiliyormuş gibi, yaklaştı. Onu daha iyi görmeliydi. Bir servet değerinde olmalıydı. Ama onu asla satmayacaktı.

Çünkü onun kitabıydı.

Kitaba dokunmak için elini uzattı.

O geceden önce, yaşayan bir insanla iki yüz küsur yaşındaki bir ceset arasındaki farkı anlayıp anlayamayacağına dair bahse girmesini isteseydiniz, bahse girerdi.

Ve görünüşe göre, kaybederdi.

Kitaba dokunmak için eğildiğinde o sesi duydu. Birinin nefes

alışının tanıdık sesi.

Ceset... *aslında bir ceset değildi.*

Elini geri çekerek şaşkınlıkla cesede baktı. Ses az önce içinde bulunduğu garip hipnotik durumu bozmuştu ve gerçekten cesede odaklandı.

Bu bir cesetti, hayır, *yaşayan bir adamdı.* Gözleri kapalıydı, çukurları çökmüştü. Derisi parşömen kadar kuruydu ve Avrupa'daki eski bir katedralde mumyalanmış bir ceset gibi girintiliydi.

Çenesi hafifçe açıldı ve dilinin çoktan kuruyup bir kütükten farksız hale geldiği anlaşılıyordu.

Kitabı kavrayan parmakları iskelet gibiydi ve üzerlerinde sadece kâğıt inceliğinde bir deri parçası vardı. Sanki herhangi bir hareket yüzeyi çatlatacak ve etini toza dönüştürecekmiş gibi görünüyordu.

Bu, annesinin son anlarında ölürlen çıkardığı sesin aynısıydı. Ava'nın içine öyle bir korku saldı ki, sendeleyerek bir adım geri gitti.

Ambulans çağırılmalı mıydı? Nasıl? Hangi telefonla? Onun için ne yapabilirlerdi? *Ölmüştü.* Ama yaşıyordu.

Ama *ölmüydü.*

Ayrıca, bir dünyada kapana kısılmıştı... bu gerçek değildi. Bunların hiçbiri gerçek bir dünya değildi - canavarlar vardı ve tüm bunlar imkânsızdı. Tamamen imkânsızdı. Sadece rüya görüyordu.

Evet. Rüya görüyordu. Rüya görüyordu. Kafasını çarpmıştı. Ya da belki de ölmüştü. Her iki durumda da... belki de bunu kabul etmeliydi...

Ava titriyordu. Bir yaprak gibi titriyordu. Kalbi hızla çarpıyordu ve düşünceleri karmakarışık, dönüp duruyordu.

Odadan çıkmalı. Nerede olduğunu bulmalı. Kaçmanın bir yolunu bulmalı. Buradan çıkmalıydı. Buraya ait değildi.

Ama kitabı almadan gitmek istemiyordu. O kitap onundu.

Onsuz gitmek dünyada işleyebileceği en büyük günah gibi geliyordu. Onu kurtarabilecekken yanan bir evde evcil bir hayvanı geride bırakmak gibi. Başka ne seçeneği vardı ki?

"Çok özür dilerim." Tekrar elini uzatarak kitabı dikkatle tuttu. Ceset - adam

- ceset - *yaşayan ceset* bir ses *çıkardı.*

Sadece küçüklüğüyle dikkat çeken bir ses. Bir rahatlama sesi.

Ve şok olmuş bir dehşetle cesedin ellerinin altında toza dönüşmesini izledi. Şömine külü gibi, gri kurumdan başka bir şey kalmamıştı.

Üzerine bir şey çöktü ve bir an için başının döndüğünü hissetti. Bir saniyeliğine gözlerini kapattı ve bu his geçti.

"*Aferin benim küçük kelebeğim. Yoksa... küçük hırsızım mı demeliydim?*"

Dönerek sesin kaynağını bulmaya çalıştı ama orada kimse yoktu. "Alo?" Sessizlik.

"Kimsin sen?"

Sessizlik.

Ava kitabı göğsüne bastırdı, ağırlığını hissediyordu; onlarca yıldır bir ceset tarafından tutuluyor olmasına rağmen çok sağlam ve bir şekilde sıcaktı. Bir zamanlar bir adam olan toz, ateş ışığında dans ederek çökmeye devam etti.

Gözlerini kapatarak yavaş ve derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Alo?" diye son bir kez denedi. "Bakın, 'bedensiz ses' olayını gerçekten takdir etmiyorum. Ambiyans için on üzerinden on, ancak sıfır puan

originalit-

Gözlerini açtı.

Ve sesle alay ettiğine hemen pişman oldu.

Kendini bir anda biriyle yüz yüze buldu.

İlk başta hiçbir kelime yoktu.

Rüya gördüğünden bir kez daha emin olması dışında. O insan

değildi. Aklında buna dair hiçbir soru işareti yoktu.

Ondan sadece birkaç santim ötede, hayatında daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir yaratık duruyordu. Boyu bir buçuk metreye yakındı ve omuzları genişti. Teni beyazın tonuna o kadar yakındı ki neredeyse yeşilimsi mavi görünüyordu.

Olduğu gerçeğini bir kenara bırakın... bunun başka bir yolu yoktu, *muhteşemdi*. Elmacık kemikleri camı kesebilirdi. Zarıflığı haykıran keskin, zarif yüz hatları, ama onu neredeyse bir yağlı boya tablonun canlanmış hali gibi gösteren bir güç ve sertlik.

Omuzlarından aşağıya, göğsünün ortasına kadar inen saçları koyu bir orman yeşiliydi ve mükemmel bir geçişle uçlarında neredeyse zehirli bir renk olan sarımsı yeşile dönüşüyordu.

Kraliyet ailesi gibi giyinmişti -tarihi kıyafetler konusunda berbattı-. On altıncı yüzyıldaki bir maskeli baloda rahatlıkla giyilebilecek siyah bir takım elbise, yeşil ipeğin en ince çizgileriyle örümcek ağı deseninde dikilmişti. Siyah yün bir yelek ve beyaz ipek bir gömlek üzerine giymişti. Mücevherler boynunda gelişigüzel asılı duruyordu, sanki hoşuna giden her şeyi topluyor ve geri kalanına aldırmadan takıyordu.

Ama baktığı şeyin özenle yapılmış bir makyaj olmadığından ya da bir film setine düşmediğinden emin olmasını sağlayan şey, her şeyden çok gözleriydi, hatta ten rengiydi. Gözleri *mümkün olmayan* bir sarı-altın tonundaydı. Gözbebeklerinin karanlığı dairelerden çok yarıklara benziyordu.

Lenste açıklanabilir.

Ancak mum ışığıyla aydınlanan odanın loş ışığında ve koyu renk saçlarının gölgesinde gözlerinin *parladığını* anlayabiliyordu.

Bunun sahte olamayacağını biliyordu. Adamın ona bakma şekli de öyle. Sanki onun içini görüyordu - sanki dış çekirdeği şeffaftı ve onun tüm iç işleyişini görebiliyordu. Bunun yoğunluğu onda masanın altına girip saklanma isteği uyandırды.

Onun etrafındaki varlıktı. Adamın, kadının ensesindeki tüm tüyleri diken diken etmesinde ilkel bir şey vardı.

Elini uzatmadan önce bir süre şaşkın bir sessizlik içinde ona bakmasına izin verdi. Altın rengine boyanmış, tehlikeli derecede keskin tırnakları vardı. Parmaklarındaki çok sayıdaki yüzükten zincirler ve akla gelebilecek her türden mücevherle süslü takılar sarkıyordu.

Eğri parmağını çenesinin altına koyarak... açık ağzını kapattı. Ama bu bir hayaletin dokunuşu gibiydi. Oradaydı ama *değildi* de. Bir fısıltı. Bir dürtme. Ama önemli bir şey değildi.

O...gerçekten orada değildi.

İşte o zaman, ateş ışığını onun içinden görebildiğini fark etti.

"*Sinekleri yakalayabilirsin.*" Adam sanki hiç orada olmamış gibi ortadan kayboldu.

Şimdi titriyordu. *Yine* titriyor. "Neredeyim ben-"

"*Benim hapishanem. Şimdi de senin.*" Gayet netti. Sesinden konu hakkında ne hissettiğine dair hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Hapishane. "Bekle. Burada *kapana* mı kısıldım? Hayır. Hayır, çıkarın beni. Beni hemen buradan çıkarın!" Kitabı bir kalkan gibi göğsüne daha sıkı bastırdı.

"*Aptalca taleplerde bulunma, küçük kelebek.*"

Adam haklıydı. Bunu söylemenin anlamsız olduğunu biliyordu. Bu durumda güçsüz olmasının yanı sıra, boyundan büyük işlere kalkıştığı da açıktı, ama bunu binaya adımını attığı andan itibaren hissetmişti.

"Nesin sen?"

"*Sizin türünüz benimkine Adil Halk derdi. Bundan daha karmaşık olsa da, bu başka bir zaman konuşulacak bir konu.*"

Adil Halk mı? Bir dakika. Ne? *Fae* miydi? "Bir perinin *Massachusetts*'te ne işi var, senin Avrupalı olduğunu sanıyordum, ya da-"

"*Dişarlarımız sayısız yolla birbirine bağlanabilir. Ve eğer ormanlarınızın ve vadilerinizin benim türümden başka isimlerle doğan yaratıklarla fısıldaşmadığını düşünüyorsanız, fena halde yanılıyorsunuz.*" Sözlerini, aynı dersi yirmi bininci kez veren bir profesörün tüm tutkusuyla söyledi. Yani hiç tutkulu değildi.

"Benden ne istiyorsun?"

"*İkimize de hizmet edebilecek bir sözleşme.*"

Bu... kulağa hoş gelmiyordu. "Fae'lerle anlaşma yapmayacağını bilecek kadar okudum."

"Ve eğer bir daha özgür olmak istiyorsan, canım, bu konudaki tutumunu yeniden gözden geçireceksin. Çünkü bu kâbustan kurtulmanın tek yolu benim yardımım. Elindeki kitap artık seni ölümden koruyacak ama Gregor'un da çok güzel bir şekilde gösterdiği gibi, çok daha kötü kaderler de yaşayabilirsin."

Dönerek, birkaç dakika önce çoktan ölmüş olması gereken adamın kül yığınının bulunduğu sandalyeye baktı. Elindeki kitaba baktı. "Çaldığı" kitaba.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Bir hapishanede kapana kısılmıştı. Çalıntı bir kitapla. Bedensiz bir ses tarafından alay ediliyordu. "Seninle herhangi bir anlaşma yapmamam gerektiğini düşünüyorum."

"Nasıl istersen." Odanın kapısı görünmeyen bir el tarafından tıklanarak açıldı, kapı sallanarak açıldı. Anında korkunç bir kırkayak sıçan canavar sürüsü tarafından istila edilmeyi bekliyordu. Ama rahatlamıştı, orada hiçbir şey yoktu. Terk edilmiş güzel mimari ve aşırı otlardan oluşan boş bir koridordan başka bir şey yoktu. *"Çok yakında fikrini değiştireceksin."*

Bir şekilde onun haklı olduğunu biliyordu.

Ama kendi başına kaçmayı denemek zorundaydı. Ses pekâlâ ona yalan söylüyor, onu kullanıyor olabilirdi. Tek bildiği, en başından beri burada olmasının büyük olasılıkla onun suçu olduğuydu. Onunla anlaşma yapmak şöyle dursun, neden ona güvensin ki?

Denemek zorundaydı. Başarısız olacak olsa bile. Nereden başlayacağına dair hiçbir fikri olmasa bile. Koridora doğru yöneldi.

"Web'e hoş geldin, küçük hırsız..."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elini ıslak buklelerinde gezdirip suyun bir kısmını sıkarak yüzünü sildi. "Pekâlâ, tamam. Tamam. Tabii. Güzel. Her neyse. Harika. Evimden atıldım. Ormana çekildim. Bir hapishaneye mi kapatıldım? Harika. Ürkütücü bir kitabım var. Elindeki devasa şeye baktı. "Açılmıyor mu?" Elbette, mandallar oldukça sağlamdı ve görebildiği kadarıyla onları açmak için bir anahtar takmanın veya herhangi bir şeyi bükmenin bir yolu yoktu.

Sırt çantasını ayarlayarak, bir tür hapishane olduğu anlaşılan terk edilmiş binaya doğru ilerledi, eğer o tuhaf... *fae*, bu kelimeyi kafasının içinde kendi kendine söylemeye devam etmek için kendini zorladı, ona doğruyu söylüyorsa. Hem bir şekilde orada olan hem de *olmayan*.

Yalan söylüyor olması mümkündü.

Fae'ler hakkında pek bir şey bilmiyordu ama hilekâr olduklarını biliyordu.

Koridorun köşesini döndüğünde aniden durdu.

Burası normal bir bina değildi. Ve bir şey ona artık Massachusetts'te olmadığını söylüyordu. En azından geleneksel anlamda. Önünde, az önce durduğu koridorla hiçbir ilgisi olmayan devasa bir açık avlu vardı; cam tavan, güneş ışığı ve temiz hava almak için ortasından filizlenen devasa bir ağaç tarafından çoktan parçalanmıştı.

Zemin kuruydu, çimen ve yemyeşil bitkilerle kaplıydı. Ava şu anda her neredeyse, yağmur yağmıyordu. Ay ışığı tepeden içeri doluyor, devasa ağacın etrafında uzanan patikaları ve dikdörtgen alanın iki yanındaki karanlığa açılan koridorları aydınlatıyordu.

Ama dikkatini çeken, ağacın dibine inşa edilmiş olan ev oldu. Komik derecede klişeydi. Gövdenin içine yerleştirilmiş kemerli bir kapının üzerinde camı olmayan dairesel bir delik vardı. İçeriden, titreyen ateş ışığını görebiliyordu. Odun dumanı ve pişen yemeğin kokusunu alabiliyordu.

İçerideki kişi -ya da yaratık- her ne yapıyorsa? İnanılmaz kokuyordu. Midesi kıskanç bir protestoyla homurdandı. Ama o kadar aptal değildi.

Hayır, lanet olası bir *Keebler fae*-elf-canavar-şeyinin kapısını çalmak muhtemelen kendini rekor sürede öldürtmek için harika bir yoldu. Ne kadar soğuk, sırsıklam, aç ve sefil olduğu önemli değildi.

Bu intihardı. Ve bunu yapmaya pek de hazır değildi. Henüz hazır değildi. Ona birkaç saat ver. Belki o zaman fikrini değiştirirdi.

Sağa, koridorlardan birine doğru rastgele bir yöne ilerlerken, ağacın kapısının gıcırdayarak açıldığını duyunca dondu kaldı.

"Alo?" diye seslendi biri. "Orada biri mi var?" Yaşlı bir kadındı, boyu Ava'nın omzu kadardı ve bu da bir şey ifade ediyordu, Ava orta boyluydu. Kambur duruyordu ve titreyen eliyle bir süpürge sopası tutuyordu. "Bir daha benden çalmanıza izin vermeyeceğim, sizi haydutlar!" Sesi dehşete düşmüş gibiydi.

Saçları beyazdı ve omzuna dökülen bir örgüyle geriye toplanmıştı. Kıyafetleri eskidydi; daha eski değilse de on yedinci yüzyılın başlarına benziyordu. Üzerinde önlük olan eski bir muslin elbise. Kıyafetlerin şekilsiz ve işlevsel olduğu zamanlardan kalmaydı. Ama Ava'nın asıl dikkatini çeken şey kadının gözlerini kapatan bandajdı.

Kadın kördü. Elindeki süpürgeyi amaçsızca sallamasından belliydi bu. Ava *o kadar* uzakta değildi ve ay ışığıyla birlikte hava *o kadar* da karanlık değildi.

Ava dondu kaldı ve sessiz kaldı. Belki de yaşlı kadın içeri geri dönecekti.

"Zavallı cadıyı rahat bırak, sana verecek bir şeyim yok ve benim de yeterince derdim var!" Yaşlı kadının sesi çatladı, ağlamak üzereydi. "Benden yeterince şey almadın mı?" Diğer eliyle yüzünü işaret etti, gözlerini kastediyordu.

Ava'nın kalbi kırıldı. Buna daha fazla dayanamadı. "Sana zarar vermek için gelmedim, sadece avluda yürüyordum. Seni rahatsız etmek istememiştim. Burada yeni miyim?" Sesi aptal gibi çıkıyordu.

"Ah!" Yaşlı kadın irkildi ve Ava'nın durduğu yere doğru döndü. "Ah, canım, seni *o piçlerden* biri sandım - *gel buraya, gel buraya*." Ava'yı yaklaştırmak için elini salladı. "Burada yeni misin?" Kaşlarını çattı. "Zavallı şey... biz kayıp ruhlarla birlikte Ağ'da mı kapana kısılmış?"

"Bu gerçekten de buranın adı." Yani yeşil saçlı garip hayalet adam yalan söylemiyordu.

o.

"Evet, canım, yapma-" Dilini şaklattı. "Sen mahkûm edilmedin. Seni *o* getirdi." Yere tükürdü ve Ava'nın anlamadığı ama temiz olmadığını *kesinlikle* bildiği bir dilde küfretti. "Yaşlı Braega'dan bir bardak bira ve sıcak bir kase yahni hak etmişsin gibi görünüyor. Gel, gel."

Ava tereddüt etti. "Ben iyiyim."

Yaşlı kadın güldü. "Akıllı birisin. Böyle bir yerde kimseye güvenmemen gerektiğini iyi biliyorsun. Seni anlıyorum. Ama sana söz veriyorum." Boğumlu elini kalbinin üzerine koydu. "Ruhum, büyüm ve adım üzerine, Yaşlı Braega söz veriyor; hayatın benim evimde güvende."

Bu... kulağa çok inandırıcı geliyordu. Büyünün nasıl çalıştığı ve bunun gibi eski şeylerin nasıl işlediği hakkında bildiği kadarıyla, bu... ciddi gibi görünüyordu. Parmaklarını uyluklarına vurarak düşündü. Bir güvence daha almak istiyordu. "Ayrıca istediğim zaman evinizi terk etmekte özgür olmak istiyorum."

"Mm, şimdi bir fae ile pazarlık yapıyorsun. Hiçbir şey bedavaya gelmez. Karşılığında ne vereceksin?" Süpürgesine yaslandı, ucundaki kıllar ağırlığının kaymasıyla hafifçe çatırdadı.

Ava bunu düşünmek için bir saniyesini ayırdı. Fae'nin isteyeceği neye sahipti? Özellikle de onun işine yaramayan bir şey. "Çantamda nadir bulunan bir insan teknolojisi var. Muhtemelen buradaki hiç kimsenin görmediği bir şey. Bunu size takas olarak vereceğim." Cep telefonu onun için zaten işe yaramazdı. "Birçok mucizeyi gerçekleştirebilir." Evet, elbette, Yaşlı Braega'nın tüm müzik kütüphanesinin keyfini çıkarmasına izin verecekti. Imagine Dragons ve Kalandra *dinlerken iyi eğlenceler, seni tuhaf yaşlı fae kadın.*

Kadını, birkaç gün içinde şarj edemezse işe yaramaz hale geleceği konusunda uyarmadı. Bu konuşmanın bir parçası değildi.

Yaşlı Braega çenesine vurdu. "Bir anlaşmamız var. Kurnaz insanları severim. İçeri gel, içeri gel." Ona el sallayarak yaklaştı ve ağacın içine girdi.

Nefes alarak ve hâlâ başını büyük bir belaya soktuğundan şüphelenerek ağacın içine girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Görgü kuralları önemliydi. Çantasını açarak telefonunu çıkardı. "Al bakalım."

"Ev" tek odalıydı ve tam da bir ağacın oyulmuş iç kısmının görünmesini beklediği gibi görünüyordu. Daireseldi, duvarlar ahşaptan kazınmış ve oyulmuştu. Ama her nasılsa ağacı hiç öldürmemişti. Ocak uzak duvarın içine inşa edilmişti ve sanki ağacın büyümesi onu şekilsizleştirmiş gibi bir tarafı eğrilmiş ve yukarı çekilmişti. Duvarlardan birinde yaşlı kadının yattığı bir karyola vardı. İki sandalye, iki kişilik küçük bir yemek masası ve otlar, kristaller, çubuk ve kemik demetleriyle kaplı küçük bir masa daha vardı. Neyse ki hayvan kemikleri.

Her şey kabaca yontulmuş ve el yapımı görünüyordu. Buraya *rustik* demek, rustik kelimesine büyük bir iyilik yapmak olur. Ama rahat hissettiriyordu. Garip bir şekilde ev gibi.

"Harika, harika. Büyü eşyalarımın yanına, masanın üzerine koy. Benim işime yaramaz. Onu kullanabileceğim bir görüşüm yok. Ama takas için, ne harika." Çoktan ateşin yanına varmış, büyük bir dökme demir tencereden kepçeyle tahta bir kâseye güveç dolduruyordu. "Masanın üzerindeki sürahide bira var. Kendine bir kupa al canım ve ateşin yanına otur. Bırak sorularını Yaşlı Braega cevaplasın."

"Fae'lerin tehlikeli olduğunu sanırdım." Telefonunu çubuk demetlerinin yanına koyduktan sonra söz konusu yemek masasına yöneldi. Masanın ortasında büyük bir toprak testi duruyordu. Kapağını açıp kokladı. Bira gibi kokuyordu. Ne tür olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama umurunda da değildi. Kendine bir bardak doldurdu ve yudumladı - *tadı* biraya benziyordu. Zehirli olmadığını umuyordu. Ya da ilacli.

"Evet, öyleyiz. Hem de çok." Güldü, her nasılsa hâlâ neşeli ve nazikti. "Bizden korkmakta haklısınız. Bizden güvende olduğunuzdan emin olmakta da haklısınız. Tüm hayat bizim için kazanmamız gereken bir oyun, rakibimizi alt edebileceğimiz bir pazarlık."

"Peki neden bana yardım ediyorsunuz?" Ava hâlâ yaşlı fae kadının ona yardım ettiğinden emin değildi. Bütün mesele de buydu zaten.

"Çünkü bu sefil yere çok fazla kişi getirildi." Yüzünü buruşturdu, yaşlı ve bitkin yüz hatları ateş ışığında daha da belirginleşmişti. "Ve sana bunu yapan piç kurusunu hiç sevmiyorum. Ve benim gibi kendilerini Web'in merhametine bırakmış zavallı kadınlara daha fazla şefkat duyuyorum." Braega ateşin yanındaki bir sandalyeyi işaret etti. "Otur canım, otur."

Hâlâ isteksizdi ve sandalyenin normal bir sandalye olduğu kadar onunla konuşmaya başlayıp onu yiyebileceğinden de oldukça emindi. Neyse ki sandalye merhaba demedi ve ayağını ısırmadı.

Braega kendisine de bir kase yahni getirmeden önce ona bir kase yahni uzattı. Bira bardağını sandalyenin düz koluna koydu, tahta kaşığı kenardan aldı ve karıştırdı. Patates ve soğanı tanıdı. Et suyunun ne olduğunu bilmiyordu ama dilenciler ve seçiciler gibi bir şey olduğunu düşündü.

Açlıktan *öliyordu*. "Sanırım fae'lere teşekkür etmemekle ilgili bir şey hatırlıyorum."

"Doğru hatırlıyorsun, yine de beni hayal kırıklığına uğramış say." Ona hafif arsız bir gülümseme atmadan önce dilini şaklattı. İrlanda aksanı kalındı ve Ava'nın gülümsemesine neden oldu. Boston'a döndüğünde onları özlemişti, gerçi onları zaman zaman Güney Boston'da dolaşırken bulabilirdiniz. "Peki, adını öğrenebilir miyim canım?"

"Mmm." Bir kare patates aldı ve yedi. Çok lezzetliydi. "Hayır. Ama sana ne diyeceğimi söyleyebilirim. Ben."

"Lanet olsun ve iki kat lanet olsun." Yaşlı kadın güldü. "Bu işte iyisin. Doğru. Peki, sana ne diyebilirim, akıllı ufaklık?"

"Ava."

"Ava." Mırıldandı. "Sıradaki. Sanırım o lanet kitap da artık sende." Kucağındaki kâğıda baktı.

"Evet..."

"Gregor'a sonunda hak ettiği huzuru veren ruh kutlu olsun. Bu, cehennemi kendi başına getirdiğin anlamına gelse bile, canım. Ağın Efendisi'nin isteklerini defalarca reddedecek kadar aptaldı ve bak başına neler geldi."

Ağın Efendisi. "Yeşil saçlı adam."

"Evet, ve sarı gözleri, gerçi onları kendi gözlerimle görmeyeli çok uzun zaman oldu." Ayaklarını sürüyerek koltuğuna doğru ilerledi ve bir iniltiyle koltuğuna oturdu. Sandalyesi kalın battaniyeler ve yastıklarla kaplıydı. "*Serrik.*" *Serrik.* Bu isim aklından çıkmıyordu.

"İşbirliğiniz karşılığında size ne teklif etti? Mm?" Braega elindeki yemek kâsesini kucağına bıraktı.

"Özgürlüğümü." Yemek kâsesini kitabın üzerine koydu. Televizyon tepsisi olarak kullanılmasına aldırmadığını umuyordu. Eğer belli belirsiz bir duyarlılığı varsa bu onu şaşırtmazdı.

"Ne kadar sıkıcı! Ne kadar basit! Pah! Yaşlı Braega'dan bir tavsiye al, tatlım-bundan çok daha fazlası için pazarlık yap. *Tssh.* Özgürlük değersizdir. Bu dünyada ya da başka herhangi bir dünyada ona gerçekten değer veren yalnızca siz insanlarsınız." Braega boğumlu elini ona doğru küçümsercesine salladı. "Daha yüksek teklif verin. Daha büyük düşün. Zeki birine benziyorsun. Onun gibi yaratıklar her zaman sizi alt edebileceklerini düşünürler. Bu onların zayıflığıdır."

"Bunu unutmayacağım." Ve elinden gelenin en iyisini yapacaktı. Güvece geri dönmeden önce birasından bir yudum aldı. Gözlerini kitaba dikti. "Bu şey de ne? Kitap mı?"

"Nngh, karmaşık. Bir büyü koleksiyonu. Aslında tüm büyüler. Gerçi bir yığın işe yaramaz rüya." Braega kıkırdadı. "Çünkü sen bir cadı değilsin, tatlım. O piç Serrik seni buraya bu şekilde çekebildi. Yani şu anda olduğun gibi senin için faydasız."

"Yani sorumlusu *oydu*. Bunu biliyordum." Yüzünü buruşturdu.

"Buradan kaçmak için yanıp tutuşuyor. Ve bunu yapmak için bir insana ihtiyacı var."

"Başka bir çıkış yolu var mı? Benim için yani. Onun için değil. Burada kalıp çürüyebilir, umurumda değil."

"Hiç kimse Ağ'dan kaçamadı." Bunu söylerken sesi karanlıktı. "Ve bunu denemek ölümcüldür."

Ava kapalı kapıya doğru baktı. "Burada uzun süre dayanamayacağım, değil mi? Serrik şimdi ölemeyeceğimi söylemişti ama buranın ölümden daha kötü kaderleri olduğunu söylediğine göre..."

"Hayır, tatlım, olmayacaksın. Korkarım çok geçmeden birinin küçük insan oyuncağı olacaksın." Braega iç çekti. "Özellikle de gözlerin olmadan, korkarım geceyi çıkaramayacaksın."

Bu sözleri söylerkenki samimi tonunda hiçbir değişiklik olmamıştı.

Ava'nın omurgasından aşağı buzlu su gibi soğuk bir korku titremesi indi. "Ben artık gidiyorum." Kaşığı yahniye niyetlendiğinden biraz daha sert indirdi. Bu kalın maddeyi karıştırdı. İşte o zaman dipten bir şey sallanarak yukarı çıktı, koyu et suyu yüzeyden onu tanıyabileceği kadar temizlendi.

Bir göz.

Bir *insan* gözü.

Güveci *ona* bakıyordu.

Midesi dehşet içinde guruldadı.

Ayağa fırlayarak sandalyeyi, kâseyi ve bira fincanını yere düşürdü, bacağı sandalyenin ayağına takıldı ve yere çakıldı.

"Bu kadar *yaygara* koparmana gerek yok canım." Braega dudak büktü. "Acımayacak bile! *Kanamam* bile olmayacak." Bir iniltiyle kendi sandalyesinden kalktı. "Sadece birkaç kelime ve onları avucumun içine alacağım, bu kadar basit."

"Hayır, hayır!" Ava feryat ederek ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi. Kapı tokmağını çekiştirdi, hareket etmedi. "Bırak çıkayım, istediğim zaman gidebileceğimi söylemiştin! Bir anlaşmamız vardı!"

"Evet, anlaşmıştık. Ne zaman istersen gidebileceğini söylemiştik. Kapının senin için açılacağını hiç söylemedim." Güldü. "Kapıyı arkandan *sen* kapattın, ben değil!"

"İmdat!" Ava çığlık attı. "Biri, herhangi biri, *yardım etsin!*" Fae hapishanesinde ona kim yardım edecekti ki? Çaresizce, işe yaramaz bir şekilde kapı kolunu çekerken gözyaşları yine yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Oh, tatlım. Yakında her şey bitecek. O zaman sana ne diyeceğim, Yaşlı Braega seni evcil hayvan olarak alacak sevimli bir yaratık bulacak, tamam mı?" Yaşlı fae Ava'nın bileğini yakaladı. "Sen güzel, lezzetli bir yaratıksın ve takas edilmen kolay olacak, özellikle de iraden kırıldığında ve gözlerin olmadığında..."

"Lütfen-lütfen-" Yalvarmanın faydasız olduğunu biliyordu ama başka seçeneği yoktu.

"Seni en iğrenç, en korkunç şeyle takas edebilirim, gözlerini yemiş olacağım için asla umursamayacaksın! Sevilecek, el üstünde tutulacak, güvende olacaksın. Ne kadar harika, sence de öyle değil mi?" Braega gülümsedi, tüm acımasızlığına rağmen sesi hâlâ *samimiydi*. "Senin için gerçekten de en iyi sonuç bu." Boğumlu elini Ava'nın yüzüne doğru uzattı.

Ava çığlık attı.

Yaşlı Braega'nın evinin kapısı içeriye doğru patladı ve ikisi de uçtu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ava uyandı.

Daha doğrusu uyanmadı.

Etrafındaki dünya uyanık dünyası kadar canlı olsa da rüya gördüğünü biliyordu. Çünkü lanet olası giysileri kuruydu, üşümüyordu ve perişan halde değildi.

Bir dakika önce, bir fae'nin ağaç evinin içinde duruyordu, gözleri çalınmak üzereydi. Kapı içeri girmeden önce birinin onu kurtarması için çığlık atıyordu. Ve sonra...

Burada duruyordu.

Şimdiye kadar gördüğü en tuhaf kütüphanede.

İki katlıydı ve seksen metre ya da daha fazla yüksekliğe ulaşıyordu. Sıra sıra kitaplar, parşömenler ve birbirine bağlanmış eski kâğıt yığınları çıldırıltıcı bir düzensizlik içinde bir arada duruyordu. Burası düzenli ve tertipli bir kütüphane değil, zar zor kontrol altına alınmış bir kaostu. Kitap yığınları diğer kitap yığınlarını tutuyor, onlar da daha fazla kitap için platform oluşturuyordu.

Duvarlardaki apliklerde mumlar yanıyordu. Ve odanın ortasında, otuz kişinin rahatlıkla oturabileceği, özenle oyulmuş beyaz ve altın rengi uzun bir ziyafet masası vardı. Ama çok ama çok uzun zamandır bir akşam yemeğine ev sahipliği yapmadığı belliydi. Birisi buranın farklı bir amaca hizmet etmesine karar vermişti.

Masa kâğıtlar, kitaplar ve parşömenlerle kaplıydı, evet ama aynı zamanda mürekkep hokkaları ve kalemlerle de. Tanımlayamadığı şeylerin kavanozları. Aşırı süslü bir el yazısıyla etiketlenmiş ahşap kutular, yeterince hızlı okuyamadı ve durup onları incelemek için almaya çalışmak için çok fazla şey vardı.

Tanımlayamadığı aletler ve metal cihazlar. Usturlaba benzeyen bir şey var mıydı? Ama daha önce hiç görmediği bir şeye.

Havada yoğun bir tütsü kokusu vardı, yaprak kokusu ve yağmurda ormanın nemiyile birlikte. Çünkü kütüphanenin en uzak duvarına hakim olan, yerden ve çatıdan yaklaşık üç kat yukarıya doğru büyüyen devasa ve dolambaçlı bir ağaç vardı, dalları taş mimarının kemerleri ile ikisi ayırt edilemez hale gelene kadar birbirine dolanıyordu.

Birkaç dalına daha kitap rafları inşa edilmiş, yaylarının düğümleri arasına parşömen yığınları sıkıştırılmıştı. Yapraklar, yukarıdan gelen kehribar rengi yağmur damlacıklarıyla parıltıyor, binlerce mumdan gelen ışığı yakalıyordu.

Yavaşça odaya girdiğinde, etrafındaki tüm detayları incelerken ağzı açık bir şekilde huşu içinde odaya baktı. Yavaş yavaş, burada da güvende olmayabileceğini fark etmeye başladı. Çünkü kavanozlardan birinin içindeki şeyler insan parmaklarına biraz fazla benziyordu.

Ya da üzerinde *Yaşayanlardan Çıkarılan Dişler* yazan kutunun yanında *Ölülerden Çıkarılan Dişler* yazan kutu yüzünden. Sanki ikisi arasında önemli bir fark varmış gibi.

Bir başka ipucu da kâğıt yığınının, dekor olmadığını bildiği bir insan kafatasıyla tutturulmuş olmasıydı. Ve cam bir kutunun içindeki kalbin bir zamanlar bir insana ait olduğuna dair parasına bahse girecekti.

Bir an için gözlerini kapatarak nefes alış verişini düzene sokmaya çalıştı. Bu bir rüyaydı. Ama bu ona zarar vermeyeceği anlamına gelmiyordu.

Ve onu bu rüyaya kimin getirdiğini çok iyi biliyordu. "Serrik, eğer bana zarar vereceksen. Ya da beni öldüreceksen. Ya da gözlerimi oyacaksan. Ya da... bana herhangi bir şekilde hoşuma gitmeyecek bir şey yapacaksan, lütfen yap da bitsin. Gerçekten berbat bir gün geçiriyorum ve rica etsem şu *lanet* olası numaraları bir kenara bırakmak istiyorum."

"Pek sayılmaz."

Ses tam arkasından geliyordu. Ava sıçradı ve yüzünü ona döndü. Elbette, daha önce gördüğü adam -fae- tam arkasında, sadece bir adım ötede duruyordu. İfadesi soğuk, vurdumduymaz ve okunamazdı.

Ondan birkaç adım uzaklaşarak, her ne yapacaksa ona karşı kendini hazırladı. Ama adam orada öylece durmuş, onu izliyordu. Adam konuşmayınca, kadın ilk adımı attı. "Burada kapana kısılmamın sebebinin sen olduğunu biliyorum."

"Öyle olduğumu hiç inkâr etmedim." Kükreyen şömineye doğru yürümek için ondan uzaklaştı. İki kadeh kırmızı şarap çoktan doldurulmuş ve masanın üzerinde bekliyordu. Kadehleri alıp ona döndü ve birini keskin, altın rengi tırnaklarının arasında ustalıkla tuttu.

Şarabı almak aptalca gelmişti. Almamak bir hakaret gibi geliyordu. Muhtemelen üç saniye olan ama otuz saniye gibi gelen bir süre boyunca kadehe ve ona baktıktan sonra nihayet kadehi aldı. "Benden ne istiyorsun?"

"Dediğim gibi, bir sözleşme." Duvarlardaki eski yağlı boya tablolarından biri kadar etkileyiciydi, mürekkepli çevrelerinden onu izliyorlardı, yaşlandıkça kararın bir boya denizindeki hayalet yüzlerden biraz daha fazlasıydılar. "İkimiz de buradan kurtulmak istiyoruz."

"Sen olmasaydın bunu istemek zorunda kalmazdım." Ona ters ters baktı. "Beni buraya sen sürükledin. Burada sıkışıp kalmam senin suçun. Bunun karşılığında bana ne vereceksin?"

"Hiçbir şey. Çünkü senin hayatın değersiz." Şarabını yudumladı. Bu ifade sanki gökyüzünün mavi olduğunu söylemek kadar basitmiş gibi söylenmişti.

"Oh-oh *siktir git*." Güldü ve ondan uzaklaştı. Onun tehlikeli olduğunu biliyordu. Ama gözlerini oysa da, derisini yüzse de orada durup hakarete uğramayacaktı.

"Bu senin kişiliğin hakkında bir yargı ifadesi değil Ava. Ölümlüler dünyasında hiç kimse ya da önemli veya değerli hiçbir şey üzerinde etkim yok." Serrik muhafazasının dalları arasında yürüyen bir panter zarafetinde, odanın ortasından geçen uzun masaya doğru ilerledi. "Seni ilk etapta buraya çekmeme izin veren tek şey senin önemsizliğindi."

"Bu sana izin vermedi. Ya da hak." Şimdi elindeki şarap bardağını adamın pürüzsüz, ifadesiz yüzüne fırlatmak istiyordu. "Bırak beni gideyim."

"Korkarım artık çok geç. Yapamam. İstesem bile yapamam. Şu anda uyanık dünyada taşıdığın kitaba bağlısın ve o da beni merkezine yerleştiren aynı zindancılar tarafından Ağ'ın içine hapsedildi." Kadehi yere bırakmadan önce şaraptan bir yudum daha aldı. "Sen onu daha fazla taşıyamayacak hale gelene kadar seninle kalacak. Gregor'da gördüğün gibi."

"Yani böyle bir cesede dönüşene kadar yaşlanacak mıyım?" Çürüyüp bir hiç olma fikri omurgasından aşağı soğuk bir ürperti yaydı.

"Hayır." Ofladı. Şimdiye kadar ondan gördüğü duyguya en yakın şeydi bu. "Sen artık... daha iyi bir kelime bulamıyorum, ölümsüzsün."

Ava neredeyse şarabının içinde boğuluyordu. "Özür dilerim, ne?"

"Ölümsüz. Yaşlanmayacaksın. Hastalıktan ya da şiddetten ölmeyeceksin," diye tekrarladı Serrik, sanki hava durumunu açıklıyormuş gibi rahatça. "Yine de büyük acılar ve felaketler yaşayabilirsin. Ve senden öncekiler gibi sen de ölümün mümkün olmasını arzulayabilirsin."

Şarabının kalanını yudumladı. Ve şişeye doğru gitti.

Serrik'in yüzünde bir gülümseme hayaleti yakalamış olabilirdi ama kendine yeni bir kadeh doldururken muhtemelen yanılıyordu. "Yani ben ölümsüzüm, ürkütücü bir kitapla kapana kısıldım ve bir kâbus... hapishane... Ağ... şeyinde sıkışıp kaldım. Seninle ve beni ya da bir parçamı *yemeye* çalışacak bir grup canavar fae ile birlikte. Yapmaya bu kadar hevesli olduğun sözleşme nedir?"

Serrik devasa ağacın yanında durmak için sıvı zarafetiyle hareket etti. Mum ışığında gölgesi zeminde inanılmaz bir şekilde uzanıyor, kavrayan parmaklar gibi ona doğru uzanıyordu.

"Taşıdığın kitap bir harita görevi görebilir." Sesi uzaklardaki gök gürültüsü gibiydi. "Anahtarlara giden bir harita. Şimdi ikimizi de bağlayan bu yeri değiştirebilecek şeylerin haritası."

Ava'nın kahkahası keskin ve kırıldı. "Ve benden ne istiyorsun, kaçmana yardım etmemi mi? Beni *selam* bile vermeden kaçırdıktan sonra, *nasılsın*?"

"Yanlış anladın." Uzun parmakları ağacın kabuğunu neredeyse sevgiyle çizdi. "Ölümsüzlük benim işim değil. Kitabın doğasında taşıyıcısını korumak var. Yine de, seni buraya getirmemle ilgili hayal kırıklığın... anlaşılabilir."

"Vay be, teşekkürler. Çok cömertsin. *Anlaşılabilir*." Ava şarap bardağını yere çarptı, koyu renkli sıvı eski parşömenlerin üzerine döküldü. "Peki benden gerçekten ne yapmamı istediğini söyleyecek misin? 'Seni özgür bırakmamın' dışında."

Serrik'in yüzünde ilk kez duyguya benzer bir şey titreşti; kayıtsızlık maskesinin ardına hızla gizlenen kısa bir çaresizlik parıltısı. "Bir ortağa ihtiyacım var. Kapana kısıldığım bu odanın dışında irademi çalıştırabilecek biri." Öne doğru eğildi. "Ağ'ın gardiyanları var Ava. Beni özgür bırakmak yerine yok etmek isterler."

"Ve bunu umursamalıyım çünkü...?"

"Artık kitabı taşıdığına göre, senin için gelecekler." Sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlasına düştü. "Gregor'un öldüğünü ve kitabın yeni bir koruyucusu olduğunu hissedecekler. Ve av başlayacak."

Ava ellerinin titremesini gizlemeye çalışarak kollarını kavuşturdu. "Sanırım bu gardiyanlar bunun büyük bir hata olduğunu açıklamama izin verecek bağışlayıcı tipler değil?"

"Bu hapishanenin kapalı kalmasını sağlamak için zihnini parçalamayı tercih ederler. Ve daha da kötüsü, kitabın sırlarını kendi amaçları doğrultusunda kullanmak için seni kullanmaya çalışacaklardır." Serrik başını hafifçe yana eğdi. "Özellikle de kendini koruyamayacak durumda olduğun için. Sen bir cadı değilsin. Güce erişimin olmadan, kitabın içindeki büyüler senin için işe yaramaz. Savunmasızsın."

"Braega haklıydı. Aptal büyü kitabını bile kullanamıyor muyum?" İnledi. "Beni avlatacak ve öldürecek lanet olası bir kâğıt ağırlığı mı taşıyorum? O zaman beni neden buraya getirdin?"

"Çok az seçeneğim

vardı." "Oh,
teşekkürler!"

"Sen sordun."

Ava sessizce ona baktı.

Serrik başını salladı, bir nefes aldı ve tekrar denedi. "Sana o kitabın içindeki güce erişmenin yollarını sağlayabilirim, Ava." Ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. "Bir cadı yaratılabilir, eğer gücünü ölümlü bedenine aşılamaya istekli bir hamisi varsa."

Yüzünü buruşturdu ve bir adım geri çekildi. "Yani seçeneklerim... Ağ'da güçsüz olmak, bir şey beni yiyene kadar beklemek ya da 'gardiyanlar' benim için gelene kadar beklemek. Ya da en başta kapana kısılmamın sebebi olan o ürkütücü pisliğin tarafını tutup... senin benim sözde hamim olmana izin vermek mi?"

Serrik yaklaştı, yağmur ve şimşek kokusu onu takip ediyor, narenciye, bitki ve adını koyamadığı başka bir şeyin o tuhaf kokusuyla karışıyordu. Parlayan altın rengi gözleri hipnotize ediciydi. "Şahsen ben olsam bu kelimeleri seçmezdim. Ama kendini burada nasıl bulmuş olursan ol, sana hayata giden bir yol vaat ediyorum. Diğer tüm yollar acı dolu ve sefil bir ölüme götürür, yüzyıllarca sürecektir bir acıya."

"Böyle söyleyince bir kız nasıl reddedebilir ki?" Sesinde alaycılık vardı ama zihni, her biri bir öncekinden daha tatsız olan olasılıklar arasında koşuşturuyordu.

"İstedğin kadar atıp tut. Şu anda bile senin varlığını hissediyorlar. Seni 'kurtarmaya' gelen iki kişi senin için tehlike oluşturacak. Uyandığınızda dikkatli olun. Gelişiniz diğerlerinin dikkatini çekecektir."

"Daha fazla Fae mi?" Ava bunu dört gözle beklemiyordu. "Arkadaşların mı?"

"Benim hiç arkadaşım yok." Serrik'in sesi düzdü. "İbin ve Nos. Onlara güvenme. Kimseye güvenme. Özellikle de koruma ya da iyilik teklif edenlere. Bunlar sahtedir."

"Doğru. Çünkü sen pırl pırl bir örnek oluşturdun," diye mırıldandı Ava.

"Çünkü benim aksime" -onun alaycılığını görmezden geldi- "yalan söyleyecekler. Yalanlardan *oluşuyorlar*, Ava. Seni daha sıkı bağlarken özgürlük vaat edecekler. Seni yıkıma götürürken güvenlikten söz edecekler."

"Ve bu konuda sana güvenmeliyim çünkü...?"

"Çünkü sana tam olarak ne olduğumu gösterdim." Altın tırnaklı ellerini iki yana açtı. "Hiçbir şekilde n u m a r a yapmadım. Karşılıklı fayda sağlayacak bir sözleşme öneriyorum, başka bir şey değil. Kendi özgürlüğüm karşılığında sana gücümü ve bu hapishaneden özgürlüğümü sunuyorum. Hepsisi bu."

"Bilmiyorum." Kaşlarını çatı ve ondan bir adım geri çekildi. Dünya tuhaf hissediyordu. Uyanıyor muydu?

"Yakında seçim yapmalısın." Serrik yaklaştı, sesi aceleci ama kontrollüydü. "Benim ne olduğum ve ne yaptığım ile ilgili gerçekler ve yarı gerçeklerle seni bana karşı kışkırtmaya çalışacaklar. Zalimliğimden, hırsımdan, kanla lekelenmiş geçmişimden bahsedecekler."

Ava masaya çarparak geri adım attı. "Peki bu doğru olacak mı?"

Serrik'in altın gözleri parlıyordu. "Her kelimesi. Ama şunu unutma, seni kontrol etmek istiyorlar. Seni bir kuklaya dönüştürecekler, amaçlarına hizmet edene kadar sahte dostluk iplerinde dans edeceksin. Braega'nın tehdit ettiği gibi, kendi çıkarları için seni takas edecekler, bu sözümü unutma."

Gölgeler görüş alanının etrafını sarıyordu. Başının döndüğünü hissetti. Gözlerini açık tutmak zordu.

"Uyanma vakti Ava." Serrik'in nefesi kulağına ılık ılık geliyordu. "Bir dahaki rüyada senden bir cevap bekliyorum. Sözleşme olsun ya da olmasın. Uyarıma kulak ver; dostluk sözcükleri fısıldayanlar, atalarının yazılı sözcükleri bilmediği zamanlardan beri göz diktikleri bir gücün peşindeler."

Kütüphane çözülmeye başladı, kitaplar ve mumlar bulanıklaşarak ışık çizgilerine dönüştü. Ava'nın gördüğü son şey Serrik'in ifadesiz yüzü ve son uyarısıydı.

"Hiçbir şeye güvenme, benim küçük kelebeğim."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ava irkilerek uyandı ve çırpınmaya başladı. Biri onun üzerindeydi. "Uzak dur!"

"Sakin ol! Sakin ol! Sana zarar vermeyeceğiz." Her kimse arkasına yaslandı, ellerini kaldırdı. "Artık güvendesiniz." Konuşan bir kadındı.

"Güvende." Başka bir ses. Bir erkek, daha uzaktan. Öfkelendi. "Yalan söylemene gerek yok, İbin." "Hadi ama, Nos. Onun paniklemesini önlemeye çalışıyorum." Kadın durakladı. "Daha kötüsü." İbin ve Nos. Rüya gerçektir ve Serrik yalan söylemiyordu. *Hay sikeyim.* Harika. Müthiş.

Ava doğrulup kendini şu anda hangi odadaysa o odanın köşesine itti. Açıkçası nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Yaşadığı gün için yeni bir şey değildi bu. Yine de sırlıslık olmuştur.

Her neredeyse, burası kıvrımlı mimarisi ve aşırı büyümüş ağaçlarıyla devasa ve bunaltıcı Barok koridorlar değildi. Daha küçük bir yaşam alanındaydı. Belki on beşe on beş metre kareydi ve bir yıl boyunca dışarıda bırakılmış ve... biraz asitlenmiş olsaydı, daha Viktorya tarzı mobilyalar için bekleyeceği şeylerle doluydu. Her şey, başka yerlerde de gördüğü gibi, eğrilmiş, bükülmüş ve sarmaşıklerle kaplanmıştı. Küçük, parlak renkli bir kuşun bir çalıdan uçup köşedeki küçük, filizlenmiş bir ağaca tırmanışını izledi.

Bir duvarın karşısındaki mermer ocakta ateş yanıyordu. Burası Viktorya döneminden kalma bir salondur ve aynı zamanda bir seraya dönüştürülmüştü. Her nasılsa. Sert bir tavanla.

Sihir. Tüm bunlara bir anlam vermeye çalışmayı bırakmalıydı.

Ava'dan bir metre kadar uzakta topuklarının üzerinde oturan kadın, Ava'nın *hayatında* gördüğü en güzel insanlardan biriydi. Omuzlarına dökülen uzun, dalgalı kestane kahvesi saçları vardı. Dudakları beyaza boyanmıştı ve mükemmel bir gülümseme oluştuyordu. Elbisesi de neredeyse tamamen beyazdı, arkada alt kısımda birkaç kat siyah vardı ama elbisenin tamamı, yerde etrafında biriken, uçuşan gossamer katmanlarından yapılmıştı.

Kulakları sivriydi ve Ava bir kez daha kadının -İbin'in- insan olmadığını anladı.

Konuşan adam neredeyse İbin'in aynadaki aksiydi, ateşe yakın duruyordu. Neredeyse Ava'dan saklanıyormuş gibi görünüyordu, başını eğmiş, uzun siyah saçları yüzünü gizliyordu. Pahalı görünümlü, koyu bordo bir takım elbise giymişti, belli belirsiz Viktoryen bir havası vardı ama Ava bulunduğu yerden bunu tam olarak anlayamıyordu.

Yanı başında yerde paslanmış, kilitli bir kitap yatıyordu.

Ava dizlerini göğsüne doğru çekti. "Kimsin sen-ne istiyorsun-lütfen bana zarar verme-siktir-"

İbin güldü ve yere oturmak için kaykıldı. "Ye-eap. Burası için tam olarak doğru tepki bu. Ben de bu pislığe dönüştüğümde aynı tepkiyi vermiştim." Bir elini kendine doğru salladı. "Yine de çok fazla şikayet edemem sanırım."

"Kendinden bu şekilde bahsetmemelisin. Bunun beni nasıl rahatsız ettiğini biliyorsun." Nos kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Biliyorum, biliyorum." İbin omzunun üzerinden bir elini ona doğru salladı ama gözlerini Ava'dan ayırmadı. Kadının gözleri bahar yeşilinin mükemmel bir tonundaydı, Ava'ninkilerden çok daha parlak ve canlıydı. "Tam olarak anlamıyor. O insan olarak doğmadı. Birdenbire tüm gerçeklik kavramının alt üst olmasıyla boğuşmak zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor." Eliyle bir döngü işareti yaptı.

"Bir zamanlar insan mıydın?"

Kadın kıkırdadı. "Öyle de denebilir." Duvara yaslanıp Ava'ya daha yakın oturdu. "Bu yüzden çılgılık attığını duyduğumda Nos'a kapıyı tekmelettirdim. Cadı ile istediğin zaman gidebileceğin bir anlaşma yapmakla akıllılık ettin."

"Ama kapıyı kapatmak aptallıktı." Nos iç çekti, belli ki bitkin düşmüştü. "Şimdi de *bununla* uğraşmak zorundayız." Kitabı işaret etti.

"Bu onun hatası değil ve sen de bunu biliyorsun." İbin başını salladı.

"Bende kalmasına izin vermene şaşırdım." Ava kitabı kendisinden bir adım öteye itti. "O aptal şeyi istediğimden değil." Ama yine de istiyordu. Bunu söylerken bile, kelimeler ağzından çıkarken yanlış hissediyordu.

"Sanki onu senden uzak tutmak için her şeyi yapabiliriz." İbin güldü. Ses içtendi, hoştu ve gırtlaktan geliyordu. Onun geri kalanı gibi narin değildi. Bir bara aitti, baleye değil. "Güven bana. Sen nereye gidersen, o da oraya gider. Hoşuna gitse de gitmese de."

"Harika." İçgüdüğü eve gitmek istediğini söylemekti. Dürtü oradaydı, derinlerde. Dünyada *güvenli* olan tek yere gitmek istiyordu. Kapıyı kapatabileceği ve ona zarar vermek isteyen her şeyi dışarıda bırakabileceği bir yere.

Ama gidecek bir evi yoktu.

Ait olabileceği hiçbir yer yoktu.

Beklenmedik bir anda karnına saplanan bıçak gözlerini yaşarttı. Ani bir hayal kırıklığının hırıltısıyla gözlerini koluna sildi. "Özür dilerim. Sadece."

"Açıklamana gerek yok." İbin elini Ava'nın omzuna koydu ve onu nazıkçe sıktı. Yüzündeki dürtüst sempati ifadesi Ava'nın inanması için çok cazipti. İbin'in onu önemseydiğine inanmak *istiyordu*.

Ama Serrik'in uyarısı aklında çınlıyordu. Ve bunlar da Fae'lerdi. Etrafı hilekârlar ve canavarlarla çevriliydi. Bunu hatırlamak zorundaydı.

"Deli piç sadece kaybedecek bir şeyi kalmayanları alır." İbin başını duvara yasladı, yüz ifadesi düştü. "Ya da o *şeyi* kontrol edebileceklerini düşünerek aptalca buraya gelenleri." Eliyle kitabı küçümseyen bir işaret yaptı. "Gregor ikincilerden biriydi."

Nos bir kahkaha attı. "Bir yalana inandı. Peki ya böyle bir şeye *hükmedebileceğine* inanmak için gereken kibir? İnsanlar. Her zaman yeteneklerinin ötesine ulaşırlar."

Ava bu düşünceye katılmasa da, bunu ondan duymak kulağa saldırgan geliyordu. "Tamam, ahmak." Güldü. Zayıf bir kahkahaydı. Ama yapabileceğinin en iyisi buydu.

İbin kıs kıs güldü. "Bunu ona karşı kullanma. *Çok* fazla."

Yerdeki kitabı bir süre inceledikten sonra onun gerçekte ne *olduğunu* bilmediğini fark etti. Sadece Serrik'in ona söylediği şeyi biliyordu; içinde sıkışıp kaldığı hapishanenin anahtarı olduğunu. "Gregor neden o şeyin peşindeydi?"

"Ah, düğün çiçeği," dedi İbin uzun bir nefes vererek. "Bilmediğin o kadar çok şey var ki."

Nos, "O büyü kitabı uzun zaman önce, sahip olmaması gereken güce erişmek isteyen bir deli tarafından yaratıldı," diye açıkladı. "*Sonsuz bilgeliğiyle*, tüm büyülü bilgilere aynı anda erişebileceği tek bir kitap yarattı."

Ava gözlerini kilitli kitaba dikti. "Bekle. Bu ne?"

"Yaratılmış ya da yaratılacak olan *tüm* büyülere erişebilen bir kitap yarattı. Geçmişe, bugüne ve geleceğe." Nos sonunda dönüp ona baktı ve Ava'nın gözleri biraz irileşti.

Adam... birbirine dikilmiş gibiydi. Yüzü tıpkı *Frankenstein* gibi *birden fazla yüzden* oluşuyordu. Birden fazla güzel, insanlık dışı fae yüzü, elbette ama yine de birden fazla yüz. Bir kısmı soluk mavi, diğeri soluk mor, bir diğeri ise mavinin farklı bir tonundaydı. Gözlerinden biri belli belirsiz beyaz, diğeri belli belirsiz turuncu parlıyordu.

"Ben-um-" diye kekeleydi Ava. "Ben-ben-ben-ben-benim gibi-"

Derin ve sinirli bir iç çekişle tekrar ateşe döndü. "Eğer açabilseydin, sayfaları boş bulacaktın. Sadece hangi büyüü yapmak istediğini bilersen, onu sayfalarından çağırabilirsin."

"Ama ben büyü yapmayı bilmiyorum." Kaşlarını çatı.

"Eğer bize yalan söylediğini anlarsak, insan, bu senin için çok kötü sonuçlanır." Nos ona ters ters baktı.

"Oh, hadi ama." İnançsızca homurdanma sırası Ava'daydı. "Sihrim olsaydı, gözlerimi yemeye çalışan cadıyla başa çıkmak için kullanmaz mıydım sanıyorsun?" İnledi. "Tanrım, *göz yahnisi* yiyordum." Ağzını kapattı. "Kahretsin, sanırım hasta olacağım."

"Banyo." İbin bir kapıyı işaret etti.

Ayağa kalkmaya çalışarak kapıya doğru koştu. Neyse ki burası bir banyoydu ve oldukça moderndi. Akan suyu ve duvara asılı bir deposu olan bir tuvaleti vardı. Göz yahnisinden yediği azıcık şeyi kâseye boşalttı. Musluktan biraz taze su içti; tadı temizdi ve bu muhteşimdi. Sifonu çekti ve dışarı çıktı, biraz soğuk su içtiği için kendini daha iyi hissediyordu.

"Al bakalım, seni zavallı şey." İbin ona üzerinde biraz ekmek ve peynir olan bir tabak uzattı. "Otur. Ye. Ve teşekkür etme beni."

"Biliyorum." Gözlerini tabağa dikti. Normal ekmek ve peynir gibi görünüyordu. "Yine de sana güvenmiyorum. Arkadaşıma da kesinlikle güvenmiyorum."

"Güzel." Nos tekrar ateşe bakmaya başlamıştı. "Çünkü sana neden yardım ettiğimizi bilmiyorum. Son derece sorunlu bir hale gelmek üzeresin."

"Çünkü insan olmanın, korkmanın ve kaybolmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum." İbin ateşin yanındaki kanepeye uzandı. "Bizimle kalmak zorunda değilsin. İstedğin zaman çekip gidebilirsin tatlım. Ama *benimle* kalabilirsin." Nos'a bir bakış fırlattı.

"Nedenmiş o?" Ava, İbin'in karşısındaki sandalyeye oturdu ve yemek tepsisini yere bıraktı. Ekmek ve peynirden biraz yemeye başladı. Normal görünüyordu. Tadı da normaldi. Sadece peynirin nereden geldiğini sormayacaktı. "Bir riske dönüşeceğim ortadayken neden bana iyi davranıyorsun?" Serrik ona bir şeylerin onu avlamaya başlayacağını söylemişti.

Yere bakınca şok içinde sarsıldı. Kitap bacağı ile sandalyenin kenarı arasına sıkışmıştı. Onu oraya koymamıştı. Yerde bırakmıştı. "Lanet olsun."

"Dediğim gibi." İbin kıkırdadı. "Sen nereye gidersen, o da oraya gider."

"Harika. Sanırım bir yerde unuttum diye endişelenmeme gerek yok." Onu yarıktan aldı ve sehpanın üzerine koydu. Dirseğini ona çarpmak istemiyordu.

"Soruna cevap vermek gerekirse, iki sebep var." İbin'in neşeli ifadesi soldu. "Birincisi, açıkçası arkadaşlık hoşuma giderdi." Omuz silkti. "Ayrıldığımdan beri Dünya'nın nasıl değiştiğini merak ediyorum. Eğer gerçekten bilmen gerekiyorsa, insan olmayı özleyorum. Etrafımda bir insan olmasını özleyorum. Bu piçler"-Nos'u işaret etti, o da ona bir bakış attı-"ah, öpücükler, sevgilim, sizlerin nasıl olduğunu bilirsin. Bu piçlerin hepsi şatafatlı ve gösterişli, hepsi gösterişli drama ve önemli planlar. Kimse sadece bir bira açıp *sohbet* etmek istemiyor. Bu çok yorucu."

"Peki... ikinci neden?" Ava bunun duymaktan hoşlanmayacağı bir neden olacağından emindi. Ekmek ve peynire odaklandı. Bir sonraki yemeğinin ne zaman olacağından emin değildi. Ya da nelerden oluşacağından. Bu yüzden alabileceği zaman alabileceği kadarını alacaktı.

"Şununla başlayalım: O deli piç sözleşme için önünüze ne koydu?" Nos ona sırtını dönmüş, bunun yerine ateşe bakmayı tercih etmişti. Ava onun ne olduğunu gördüğüne ve içgüdüsel olarak verdiği zayıf tepkiyi düşündüğüne göre, onu suçlamıyordu.

Ava onu görünce kekeleyişi için kendini bir tür hıyar gibi hissetti. Ama zor bir gün geçirmişti. Kendini biraz rahat bırakmaya çalıştı. "Sana söylemem gerektiğinden emin değilim."

"O zaman tahmin etmeme izin ver." Nos'un sesi, kendini kaybedip bir şeyleri kırıp dökmenin eşliğindeymiş gibi geliyordu. "*Seni yerleştirdiği* kafesten kurtulman karşılığında, *hatırlatmama gerek var mı*, onu Ağ'ın merkezinde kilitli tutan mühürleri kırmak için senden yardım istedi."

Peki, tamam. Lanet olsun. "Çok fazla kelimeyle değil." Durakladı. "Evet."

"Peki sana en başta buraya neden getirildiğini söyledi mi?" Nos'un elleri yumruk şeklinde sıkıldı. "Ve buradan kaçarsa ve kaçtığına ne yapmayı planladığını?"

"O kısmı atladı. Panik atak geçirmekle ve kafamı çarptığım gerçeğinin etkisinde kalmakla o kadar meşguldüm ki-" Ava sözünü kesti. "Sence beyin sarsıntısı mı geçiriyorum? Endişelenmeli miyim?"

"Hayır, insan. Sen ölemezsin. Hastalanamazsın. Anladın mı?" Nos yüzünü ona döndü, sonunda daha fazla dayanamadı.

"Ben *kalın* kafalı değilim." Bu kez yüzünü buruşturmadı ya da onu görünce tepki vermedi. "Ve bu lanet *ses tonundan* hiç hoşlanmadım." Ava ayağa kalktı, Nos'tan bıktığına karar verdi.

Dürüst olmak gerekirse herkesten bıkmıştı. "Hayatımın son beş yılında annemin yavaş yavaş ölmesini izledim. Son iki yıldır ona tek başıma bakıyorum çünkü babam bizi terk etti. Sonra, o ölüp gömülür gömülmez? Yeni karısı ve üç çocuğuyla geri döndü. *Bu arada onlar da onun*. Ona bakmak için her şeyden vazgeçtim. Üniversite diplomamdan. Arkadaşlarımdan. Kariyerimden. Geleceğimden. Ve o elimde kalan her şeyi aldı. Beni bir hiçmişim gibi sokağa attı. Çünkü ona göre? Öyleydim!" Şimdi çılgılık atıyordu. Ve ağlıyordu. Kahretsin, ağlamaktan nefret ederdi. Ama şimdi öfkeli bir şekilde ağlıyordu ve en azından bu bir şekilde katartıktı. "Ve şimdi neye katlanmak zorundayım? *Bu cehennem çukurunda kapana kısıldım!* Ve şimdi siz bir grup *fae pisliği* etrafımda tepinerek bana aptal ve değersiz olduğumu söylüyorsunuz! Bil bakalım ne oldu, seni mutfak lavabosu döküntüsü, haberlerim var. Senin için! *Bunu zaten bilmediğimi mi sanıyorsun?*" İbin

ve Nos şaşkın bir sessizlik içinde ona baktılar.

İbin gülmeye başlamadan önce. En azından alaycı bir şekilde değil gibiydi. "Oh-oh *kahretsin*, Nos-yüzündeki ifadeye bak. Tatlım, senden *hoşlandım*." İbin ayağa kalktı, bunu yaparken ipek elbisesi etrafından akıyordu. "Sen ve ben çok iyi anlaşacağız."

Ava daha fazla bir şey yapmadan İbin ona sarıldı. Ona doğru yürüdü ve onu kucakladı. Sıcak ve yumuşaktı ve Ava bundan ne kadar nefret etse de, etmemesi gerektiğini bilse de, iyi hissettiriyordu. Buna ihtiyacı vardı.

Aslında bu onu sakinleştirmişti.

Bir süre sonra İbin onu bıraktı ve elini omzuna koydu. "O zaman sana sadece anlatayım, olur mu? Tüm saçmalıkları geçelim. Nos'un senin zekânı aşağılamadan önce söylemeye *çalıştığı* şey," -diğer fae'ye bir bakış daha fırlattı- "ki bu onu *bizim* tarafımıza çekmek için pek de iyi bir yol değil, bu arada- Serrik'in çok ama çok iyi bir nedenden ötürü burada mahsur kalması gerektiği idi."

"Hangisi?"

"Şey, görüyorsunuz ya..." Ibin'in yüz ifadesi üzüntü ve endişe doluydu.

"Tir n'Aill'i, yani Fae alemini Dünya'dan koparmayı planlıyor. İkisini sonsuza dek ayırmak." Nos, Tir n'Aill'e geri Ate döndü.

Ş.

Kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Söyleyebildiği kadarıyla Fae'ler pislikti. "Ve? Bu ne işe yarar?"

"Oh, önemli bir şey değil." Ibin'in gülümsemesi gönülsüzdü ve uzun sürmedi. "Sadece toplu bir soykırıma yol açar. tüm Fae ırkı."

ALTINCI BÖLÜM

Ava başını salladı.

Bu onun sorunu değildi. Değildi. Soykırım mı? Dünyaları parçalamak mı? Açamadığı, var olabilecek tüm büyülerle dolu, kendisinin bile *kullanamadığı* bir kitap mı?

Bu kadarı çok fazlaydı.

"Biriniz beni kaçırıyor. Bir diğeriniz gözlerimi yemeye çalışıyor. Ve şimdi-

" "Biriniz hayatını kurtarıyor," diye araya girdi Nos, Ibin'i işaret ederek.

Ava ona, "Ve *sen* de kocaman bir hıyarsın ve buradaki eğriyi değiştirmek için hiçbir şey yapmıyorsun, dostum," diye çıkıştı. "Anlıyorum. Anlıyorum. Hayal kırıklığına uğramışsın. Ben bir davetsiz misafirim ve eğer Serrik haklıysa ve bu şey beni kim bilir neyin peşine düşürecekse-" Öfkeyle kitabı işaret etti. "O zaman ben de benimle bir şey yapmak istemezdim. Ama *defolup* gitmen gerekiyor. Ben senin düşmanın değilim."

"Henüz." Nos onunla yüzleşmek için döndü ve uyumsuz gözleriyle ona baktı. "Düşmanın olduğumuza karar vermene ve hepimizi yok etme arayışında o piçin yanında yer almana ne kadar var?"

"Bunun için bana bir sebep vermen ne kadar sürer?" Tanrım, onu tokatlamak istiyordu. "Çünkü şu ana kadar gerçekten çok iyi bir iş çıkardın."

"İkiniz de durun, durun." Ibin ellerini salladı. "Lütfen. Arkadaş-"

"Ava." Adını bilmediklerini fark etti. "Adım Ava."

"Ava," diye tekrarladı Ibin. "Yorgunsun. İliklerine kadar ıslanmışsın. Aklın başında değil. Seni tekrar konuşabileceği bir pozisyona sokmaktan ne kadar nefret etsem de, sabah dinlenebildiğin zaman her şey daha iyi görünecek."

Evet. Doğru. Her neyse.

Uyku kulağa iyi geliyordu. Muhtemelen daha fazla Serrik anlamına gelse bile.

Üzerindeki sıırsıklam ve berbat giysilerden kurtulmak da kulağa harika geliyordu.

"Ve *belki* sen uyandığında?" Ibin arkadaşına sert bir bakış fırlattı. "Arkadaşımı, hepimizi katletmenin neden ileriye dönük en iyi hareket tarzı olmadığına seni ikna etmek için daha iyi bir iş çıkarmamız gerektiğine ikna etmiş olacağım."

Nos homurdandı ve ateşe dönerek bir kolunu şöminenin pervazına yasladı.

Ava'nın aklından kıcına neyin girip öldüğünü sormak, sonra da bunun kendi orijinal kıcı olup olmadığını bilip bilmediğini sormak geçiyordu ama adamı bilerek kıskırtmanın muhtemelen iyi bir fikir olmadığına karar verdi.

Ölümsüz olabilirdi. Ama hâlâ acı çekebilirdi. Ve bunu unutmaması gerekiyordu.

"Yumruk yumruğa bir kavgayı ayırmak zorunda kalmadan önce." Ibin yemek tepsisini aldı ve koridora doğru taşıdı. "Bu taraftan, Ava."

Başını salladı ve Nos'a iyi geceler dileme zahmetine bile girmeden uzun boylu, zarif fae'nin peşinden gitti. Ibin onu İngiliz Viktorya Dönemi'ni andıran daha dar bir koridora yönlendirdi. Panel duvarlar, koyu kırmızı şam duvar kâğıdı ve kısık gaz lambaları.

Ibin tepsiyi kalçasında dengeledi ve koyu renkli ahşap bir kapı açtı. Kapı, bir düzine farklı mimari kâbusun parçalarından bir araya getirilmiş gibi görünen küçük bir yan odaya açılıyordu.

Ava istemeden de olsa güldü.

Ibin kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Özür dilerim." Gülümsedi ve utanç içinde elini salladı. "Çok rahat. Yemin ederim." Duvarlar taş, tahta ve bazı yerlerde kurumuş pirinç kâğıdı parçalarından oluşuyordu. Köşede bir yatak duruyordu ya da en azından yatak olduğunu varsayıyordu. Battaniyeler, kürkler ve düzinelerce eşarptan oluşan bir yuva gibiydi.

Duvara dayalı bir şömine geri kalan hiçbir şeyle uyuşmuyordu. Bir şekilde yüz yıl ortası modern gibi görünüyordu. Bu da diğer her şeyin saçmalığını cafcıflı bir şekilde dengeliyordu. Ama kendini kapana kısılmış bulduğu bu tuhaf cehennemdeki her yer gibi burası da bitki örtüsüyle kaplıydı. Odanın bir köşesinde tavanı kaplamış bir ağaç vardı ve dalları odanın ortasında asılı duran küçük avizeyi destekliyordu.

"Ağ... tahmin edilemez. En iyi ihtimalle." Ibin'in sesi eğlenmemiş gibiydi. Tepsiyi şöminenin yanındaki masanın üzerine koydu. Ne şömineye ne de yanında oturduğu sandalyeye uyuyordu. "Onun ruh haliyle idare ediyoruz."

"Ruh halleri." Fae'nin abartılı konuşmadığına dair bir his vardı içinde.

Görünüşe göre, açıklamayacaktı. "Şuradaki gardıropta temiz giysiler bulabilirsin. Size neyin uyacağı konusunda hiçbir fikrim yok, özür dilerim." İbin, kendisini canlı bir lav gibi tüketen ağacın kabukları tarafından yavaşça yutulan aşırı zarif görünümlü şeyi işaret etti.

Aklından *Güzel ve Çirkin*'den bir sahne geçti. "Konuşmadığı sürece sorun yok."

İbin başını kaşdı ve gardıroba çok ciddi bir ifadeyle baktı. "Konuşmamalı mı? Pekâlâ. Henüz konuşmadığını söyleyebilirim. Sanırım bu buralarda pek bir şey ifade etmiyor."

Ava bu sözlerle yorgun ve hüzünlü bir kahkaha attı. "Aman Tanrım." Başını ellerinin arasına aldı. "Hayatımın nesi var böyle..."

"Korkarım çok fazla." İbin onu bir kez daha nazikçe kucakladı. Ava bu rahatlığı olduğu gibi kabul etti.

bir

şeyd "Sadece eve gitmek istediğimi söyledim ama."

i. "Burası artık senin evin. Web." İbin ona gülümsedi, şimdi onu içtenlikle neşelendirmeye çalışıyordu. "Burada Burada bulunacak mutluluk, size söz veriyorum. Geleceğinizin kasvetli olması gerekmiyor. Arkadaşlık bulabilirsin. Aile. Hatta belki aşkı bile." İbin avucunu Ava'nın yanağına koydu. "Şu anda her şey karanlık görünüyor. Ama umutlu kal."

"Bunu nasıl söyleyebildiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Tatlım, ben Büyük Savaş'ta savaştım." İbin bir kahkaha attı. "O çift kanatlı ölüm tuzaklarından biriyle uçtuğunuzda, inanım bana her şey gözünüze *muhteşem* görünür."

"Büyük-" Ava gözlerini kırıştırdı. "Birinci Dünya Savaşı'nı mı kastediyorsun?"

Şaşıрма sırası İbin'deydi. "Birden fazla mı oldu?"

"Yani -evet- sadece iki tane, en azından şu ana kadar- ne *zamandır* buradasınız?" Birden bu yaratıkların kaç yaşında olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. Yaşlı olduklarını biliyordu. Ama *kaç* yaşında *olduklarına* dair hiçbir fikri yoktu.

"1916? Hayır. Bekle. 1917. Bununla başlayalım." İbin sırttı. "Şu an hangi yıldayız?" "2025."

"Peki, beni aptal yerine koy-" Fae kıkırdadı. "Bah. Yemek yemene, banyo yapmana ve üstünü değiştirmene izin vermeliyim. Banyo şurada. Ve hayır, sen sormadan söyleyeyim, konuşmuyor. Ve seni yemeyecek. Muhtemelen."

"Muhtemelen," diye tekrarladı Ava.

"Elimden gelenin en iyisini yaparım, sevgilim." İbin kapıya doğru yöneldi. "Ve... seninle uykunda konuşacağını biliyorum. Sadece... onunla herhangi bir sözleşme yapmaktan kaçınmanı istiyorum. Hepimizi mezara gömmeden *önce* yaşamayı hak ettiğimize *seni* ikna etmemiz için bize bir şans ver, olur mu?"

Serrik'in ona bir seçenek sunacağından emin değildi. Pek öyle bir tipe benzemiyordu. Ayrıca İbin ve Nos'a hiçbir şey için söz vermemesi gerektiğini de biliyordu. O yüzden ikisini de yapmadı, sadece... gerçekleri dile getirdi. "Ona güvenmiyorum. Burada olmamın sebebi o."

"Harika." İbin'in sesi bu konuda çok neşeliydi. "İyi uykular, aşkım!" Ve kapıyı kapatıp gitti.

Ava uzun, ağır bir iç çekti.

Oda sıcaktı. Ve cırcır böceklerinin cıvıltısı dışında sessizdi. Uzun zamandır sürekli ateş altında olmadığı ilk andı. Çantasını sırtından çıkarıp yatak-yuva yığınının yanına koymaya gitti ve-

Kitap yatak yığınının üzerindeydi. "Oh, siktir git." Ona ters ters baktı. "Bu karmaşanın içinde olmamın *bir diğer* sebebi de sensin!" Kitabı ateşe atmayı düşündü ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordu.

Aptal şey.

Homurdanarak çantasını açtı. İçine pervasızca tıktığı tüm giysiler de sırlıksız olmuştı. Çıkarıp hepsini kurumaları için ateşin yanında yere serdi. Gerçekten çürük olanları ağacın dallarına astı.

Sonra gardırobun yanına gitti. Önce ayağıyla dürttü. Sonra dikkatlice -ve çok isteksizce- kapıyı açtı. Bir şey fırlama ihtimaline karşı geri sıçradı.

Hiçbir şey yoktu. Sadece giysiler. Cehennem gibi güveniyordu. Tüm zaman boyunca bir şeylerin üzerine sıçramasını bekleyerek, korkunç derecede utanç verici olmayan giyecek bir şeyler bulmayı başardı. En azından içinde uyuyabileceği bir şeydi. Rönesans döneminden kalma bir şeyin altına giyilebilecekmiş gibi görünen uzun, ağartılmamış keten bir kombinezondandı. Önden bağcıklıydı ve dizlerinin hemen altına kadar iniyordu.

Ama *kuruydu*. Bu da çıplak uyumak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu. Ve o uyurken, umarım gerçek giysileri de kururdu. Gardırobu kapatarak -bir şey uyanır da içinden sürünerek çıkarsa diye- banyoya yöneldi.

Banyo başka bir mimari ateş rüyasıydı. Renk değiştiriyor gibi görünen fayanslar. Tek parça bir taştan -ya da belki fosilleşmiş bir ağaçtan- oyulmuş gibi görünen bir küvet. Sudan buhar yükseliyordu ve muhteşem görünüyordu.

Evet. Donuyordu. Islak giysilerini çıkarıp sıcak suya girdi ve bulduğu sabunla saçlarını yıkadı. *Harika bir histi.* Her şeyin biraz daha normale doğru bir adım olduğunu hissederek küvetten çıktı ve giderdeki mantarı çekti.

Küvetin yanında bulduğu havluyla kurulandıktan sonra keten geceliğini başına geçirdi ve kollarını sıvadı. Endişelendiği kadar kaşındırıcı değildi.

Bir zamanlar duvara monte edilmiş gümüş rengi camdan çok ağaç ve dallardan oluşan aynada kendine bakarken yorgunluğu dalga dalga yayıldı.

Çok yorgun görünüyordu.

Öyleydi de.

Eğer Ibin ve Nos doğruyu söylüyorlarsa, Serrik *tüm fae*'leri öldürmek istiyordu. Bunun ne anlama geldiğini bile zar zor kavrayabiliyordu. Sadece dört tanesiyle tanışmıştı. Biri pisliğin tekiydi, biri onu bu belaya bulaştırmıştı, biri iyi birine benziyordu ve sonuncusu *da gözlerini yemeye çalışmıştı.*

Yüzdele pek de parlak sayılmazdı.

Ama bu istatistiksel bir ortalama olduğu anlamına gelmiyordu.

Bütün bir ırkın kaderine karar vermekle ne işi vardı? Boyundan

büyük işlere kalkışması gülünçtü.

Başını eğerek bir kez daha derin bir iç çekti. Uykudan kaçış yoktu. Ve buna ihtiyacı vardı.

Ama *ondan* kaçamayacağını da biliyordu. Gözlerini kapattığı anda Serrik onun için geliyordu.

Ava, nefes alıyor ve etrafında kayıyor gibi görünen yuva-yatak yığınının içine tırmandı. Harika bir şeydi. Gerçekten canlı olmamasını umuyordu. Ya da bilinçli. Ya da her ikisi de.

Battaniyeleri -ki kesinlikle en az üç eşarp ve unutulmuş bir yüzyıldan kalma deriden yapılmış bir harita olabilirdi- etrafına çekti. Oda sıcaktı ama içinden sıcaklıkla ilgisi olmayan bir ürperti geçti. Başını eğerek *gerçek* battaniyelerden birini etrafına doğru çekti.

Bir şey geliyordu. Tabii ki geliyordu. Aptalca bir şekilde, gelenin Serrik olmasını umuyordu. En azından onunla daha önce tanışmış olduğu için. "Yemin ederim," diye mırıldandı karanlığa doğru. "Eğer bana zor anlar yaşatacak *yeni* bir şey ortaya çıkarsa aklımı kaçıracam. Hepiniz bana bir şarküteri bilet makinesi getirebilir ve sadece lanet bir numara alabilirsiniz."

Tepedeki ağaç hışırıyor gibiydi. Rüzgârdan değil. Başka bir şeyle. Dinleyen bir şey.

"Ve şimdi, bir ağaçla konuşuyorum. Artık benim hayatım bu."

Dallar cevap vermedi. Dürüst olmak gerekirse, bu bir rahatlamaydı.

Zihni günün olayları arasında dönüp duruyordu. Gözlerini yemeye çalışan Fae.

Büyülü kitaplar. Ölümsüzlük. Şirket toplantı odasındaki dramayı anaokulu kavgası gibi gösteren bir doğaüstü politika ağı.

Ibin'in veda sözleri yankılandı. *Yaşamayı hak ettiğimize seni ikna etmemiz için bize bir*

şans ver. Sanki onun fikri bir şekilde bütün bir doğaüstü ırkın kaderini

belirleyebilmiş gibi. "Baskı yok," diye fisıldadı.

Oda etrafına yerleşmiş gibiydi. Dışarıdaki cırcır böcekleri şarkılarına devam ediyordu, ama şimdi bir şekilde... kasıtlı gibi geliyordu. Bu bir müzikti. Onu uyutuyordu. Ve lanet olsun, işe yarıyordu.

Gözleri ağırlaştı. Tepesindeki dallar gerçeklikle başka bir şey arasında dans eden tuhaf gölgeler yaratıyordu. Hafıza ve olasılık arasında.

Çok yorgundu.

Çok, çok yorgundu.

Uyku onu tamamen ele geçirmeden hemen önce, ölü yaprakların arasından esen rüzgâr gibi bir fısıltı bilincini okşadı. Tanımadığı biri.

Bir kadın sesi.

Yakında

konusacağız, Ava.

Ve sonra, karanlık.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ava, Serrik'in büyük kütüphanesinde durduğunun farkına vardı. Yine kendi kıyafetlerini giyyordu ve saçları kuruydu - hem sevdiği hem de nefret ettiği kıvrık saçlarına geri dönmüştü. Rüya görme halindeydi.

Ve çok pratik yaptığı belli olan biri tarafından ustalıklı icra edilen karamsar bir klavsen melodisi dinliyordu. Dönüp kaynağını buldu ve kim olduğunu görünce şaşırması gerekirdi.

Serrik.

Tuşların başına oturmuş, siyah lake enstrümanın üzerine altın bir şamdan tünemişti. Daha önce hiç görmediği bir detayda, örümcek ağı deseninde fildişi kakmayla işlenmişti ve bir tarih mimarı olarak bu tür şeyleri tanımak onun göreviydi.

Ama artık Kansas'ta değildi, bunu hatırlamak zorundaydı. Ya da Massachusetts'te. Ya da Dünya'da. Yanan şamdanın yanındaki aynalı tepside açık bir şarap şişesi ve yanında iki kristal kadeh vardı. Birinin yarısı boştu. Diğeri doluydu.

Onu bekliyordu.

Onu çalarken izlemek büyüleyiciydi. Parmakları uzundu ve sivri tırnaklarıyla vurgulanmıştı. Yavaşça ona doğru yürürken, görüş alanının dışında kalarak, tırnaklarını siyah beyaz tuşlara vurmamasına şaşırdı.

Tanrım, *çok iyiydi*. Hapishanede kilitli olmanın ona yapacak başka bir şey vermeyeceğini düşündü. Ama kendini gerçek bir enstrüman ustasının huzurundaymış gibi hissediyordu. Elleri tuşların üzerinde gezinirken parçanın ve onun uhrevi güzelliğinin içine çekildi.

Yüz ifadesi donuktu. İfadesiz. Parçadaki duygular her ne ise onu hiç etkilememiş gibiydi. Uzun, vahşi yeşil saçları yüz hatlarının etrafından ve özel dikilmiş, eksantrik ve modası geçmiş siyah giysisinin etrafından aşağıya doğru akıyordu. Ceketinin manşetlerinden siyah danteller sarkıyordu. Gömleği siyah ipekti ama üzerinde her biri narin ve antik olan altın kolyeler sallanıyordu.

Altın küpeler, müzik eşliğinde ilerlerken hareketleriyle birlikte sallanıyordu. Taktığı mücevherlerin tanımadığı bir dilde sembollerle kazanmış olduğunu fark etti. Büyü olduğunu tahmin etti.

Bir beyefendinin kıyafetlerini giymiş vahşi bir hayvandı.

Adam parçayı bitirdiğinde, kız orada garip bir sessizlikle durdu; alkışlaması mı gerekiyordu, kendini duyurması mı, yoksa adamın orada olduğunu bilip bilmediğinden bile emin değildi.

Ta ki *Toccata in Fugue in D Minor*'ün açılış notalarını yüksek sesle söyleyene kadar.

Kadın istemeden de olsa güldü. "Bunu biliyorum."

"Kendi melodramımın farkında değilim." Tuş vuruşlarını susturdu ama çalmaya devam etti. "Merhaba, kelebek."

"Merhaba, Serrik." Klavsenin yanına yürüdü ve dolu şarap kadehini işaret etti. "Benim için mi?" "Elbette."

Parlayan sarı-altın gözlerini tuşlardan ayırmadı.

Kadehi aldı ve yudumladı. Adamın son derece pahalı şarabıyla şımaracaktı. Elindeki şişenin fiyatı -tamamen Fransızca ve elle yazılmıştı- muhtemelen hayatı boyunca bir banka hesabında görebileceğinden daha fazlaydı.

Tabii yaşarsa.

Ve bir iş

bulursa.

Konuşmaya başlamak zorunda kalmadan önce bir süre daha onu dinledi. Öylece durup konseri dinlemek her ne kadar cazip gelse de. "Bana yalan mı söylüyorlardı?"

"Ne hakkında, özellikle?" Adamın derin sesi müziğin üzerinde fazla çaba sarf etmeden duyuluyordu. Tanrım, adam *muhteşemdi*. Böyle düşünmemesi gerektiğini biliyordu. Ama adam sanki bir tablonun canlanmış hali gibiydi. Gerçek olamayacak kadar güzeldi ama yine de oradaydı.

"Senin... var olan tüm fae'leri öldürme arzun."

"Hm." Aynı anda hem oynayıp hem de konuşmakta bir sorun görmüyor gibiydi. "Peki ya doğruyu söylüyorlarsa? Sana karşı pek nazik olmadık."

"Büyük resmi tam olarak göremiyorum. Durumu adil bir şekilde değerlendirebilecek bir konumda değilim." Şarabını tekrar yudumladı. Rüyada sarhoş olup olamayacağını bilmiyordu ama siktir et. Tadı hoşuna gitmişti ve bunu hak ettiğini düşündü.

Parlayan gözler anahtarlara dönmeye önce kısa bir süre ona kaydı. "Ve sen de kendini hem yargıç hem de jüri olmaya uygun görüyorsun." Ruh halini anlamak çok zordu. Çünkü ruh hali diye bir şey *yoktu*. Bir kaya kadar tutkuluydu. Ya da bir heykel kadar.

"Hayır, öyle demiyorum, *bütün bir ırkın soykırımına* katılmam bekleniyorsa, *neden* ölmeyi hak ettiklerini bilmek isterim diyorum." Bir elini yüzünde gezdirdi. Adam ona bu kadarını sorduğu için bile delirmiş gibi hissettiriyordu. "Ayrıca, *sen* Fae değil misin? *Sen* de ölecek insanlar listesinde değil misin?"

"Eğer gerçekleşirse, ölümümü kabul ediyorum. Gerçekten de bunu dört gözle bekliyorum." "Bu-" Şok olmuş bir halde ona baktı. "Bekle. Ne?"

"Etrafına bak Ava. Bu kütüphane, bu oda, neredeyse on sekiz yüz yıldır bildiğim tek ev. Bunu hayal et, eğer yapabilirsen." Yine de sanki dünyada başka hiçbir şey yapmıyormuş gibi müzik çalmaya devam etti. "Ve söyle bana, ölümü istekli ve minnettar kollarla kucaklamaz mıydın?" O gece ilk kez yüz hatlarında bir duygu parıltısı belirdi.

Nefret.

Saf, toplam ve her şeyi tüketen.

Bir şimşek çakması gibi, geldiği gibi hızla kayboldu.

Ama yankıları kaldı. "Dahası, eğer ölümüm sadece evreni fae denen beladan kurtarmanın bedeli ise."

Yikes.

"Eğer bu seçiminde sana yardımcı olacaksa," diye devam etti Serrik. "Bana yardım etmek türünüzü yaklaşan savaşta ve Unseelie'nin zorba kralı Valroy'un ellerinde yok olmaktan kurtarır."

"Dur bakalım." Şarabının yarısını içtikten sonra öksürdü ve kendine yeni bir bardak doldurmadan önce kalanını da içti. "Tamam. Ne?"

Bu ona *belki* bir gülümsemenin en ufak ipucunu kazandırdı. Ama gerçekten orada olup olmadığını anlamaya çalıştığında gülümseme kaybolmuştu. "Unseelie Kralı Valroy. Karısı Seelie Kraliçesi Abigail'in yorulmak bilmez çabaları sayesinde uzak tutuldu. Halkına boyun eğdirmeye, tüm Tir n'Aill'e hükmetmeye, Dünya'yı istila etmeye ve ardında için için yanan bir harabe bırakmaya yemin etti. İnsan ırkına gelince? Şey. Benim türümün sizinkine ne kadar saygı duyduğunu görüyorsunuz."

"Sen de o listedesin. Tekrar ediyorum. Tekrar ediyorum. Beni buraya *sen* sürükledin. Beni bu karmaşanın içine *sen* soktun." "Farkındayım. Tekrar denemekten başka seçeneğim yoktu."

"İnsan ırkını kurtarmak ve yok edilmesi gerektiğini iddia ettiğin bir grup insana karşı soykırım yapmak... ya da?" Şarabından bir yudum daha aldı. "İkinci seçenek nedir? Gregor ve ondan önceki tüm insanlar gibi başıma korkunç bir şey gelene kadar Web'de kapana kısılmak mı?"

"Kesinlikle."

"Gregor tuzığa düşüp... yaşayan bir cesede dönüşmeden önce ne kadar dayanmıştı?"

"Lanet onu vurmadan önce mi? Çoğundan daha uzun. Altı yıl, iki ay, bir hafta ve üç gün." Serrik müzik parçasını bitirdi. Bu kez bitirmiş gibiydi ve başka bir parçaya başlamadı. Ellerini kucığına koymuş, altın rengi gözlerini ona dikmişti.

Bu sinir bozucuydu. Onun çalmaya geri dönmesini diledi. Üzerindeki baskıyı azaltıyordu.

"Altı yıl mı?" Ava şarabını yudumlarken boğuldu. "Biraz ölümsüzlük. Çoğundan daha uzun dediğin şey bu mu?"

Serrik'in altın rengi gözleri dalgalanmadı. "Ağ'da hapsolmuş, kullanamayacağı bir büyü kitabına bağlı biri için mi? Evet, öyle. Ama o zamandan beri çürüyerek yüz elli yıl daha geçirdi."

Parmaklarının arasında şarap kadehi sallanırken kütüphaneyi arşınladı. Kütüphane bir ayrıntı deniziydi. Her köşeye tuhaf şeyler sıkıştırılmıştı. Burayı keşfetmek için aylarını harcayabilirdi. Buna fırsat bulamadan hayatını kaybedecek olması çok kötüydü.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi, sesinde boyayı soyabilecek türden bir alaycılık vardı. "İki seçeneğim var. Birinci seçenek-büyülü soykırım yapmana yardım etmek. İkinci seçenek, canavarlar tarafından avlanmak, bu doğaüstü örümcek ağına hapsolup delirmek ya da kitap artık işine yaramadığıma karar verene kadar sakat kalmak ve... ne? Başka biri gelir ve sen yine de onunla mı denersin?"

"Esasen."

"Sen gerçek bir motivasyon konuşmacısın, bunu biliyor muydun?"

Serrik'in yüzünde en ufak bir belirti -eğlence miydi bu? Ama kasırgadaki bir mum alevinden daha hızlı kayboldu.

"Benim motivasyona ihtiyacım yok. Aksiyona ihtiyacım var. Daha önce, bir sonraki konuşmamızda senin kararına ihtiyacım olacağını söylemiştim."

Ava volta atmayı bıraktı. Döndü. Doğrudan o imkansız altın gözlerle baktı. "Peki sana bu korkunç seçeneklerden birini seçeceğimi düşündüren nedir?"

Serrik ayağa kalktı. İlk kez klavsenden uzaklaştı. Her adımı hesaplanmıştı, yırtıcıydı. Avıyla oynamaya ya da onu bütünüyle yutmaya karar veren bir kedi gibi.

"Çünkü," dedi, adımlarını uzattığı gibi kelimeleri de uzatarak, "başka seçeneğin yok. Eylemsizlik ilk seçenekle aynı şeydir. İnsanların hayatta kalmak için olağanüstü bir kapasitesi vardır. Uyum sağlarsınız. Israr edersiniz. Mantık bunu yapmamanız gerektiğini söylese bile."

Yerde erimek istiyordu. Aether'ın içinde kaybolmak. Adam ona doğru adım attığında olduğu yerden başka bir yerde olmak istedi. "Bunun bir iltifat mı olması gerekiyordu?"

"Hayır. Sadece bir gözlem." Artık çok yakındaydı. Mücevherlerine kazınmış karmaşık altın sembolleri görebilecek kadar yakındı. Tam olarak rüzgâr olmayan, tam olarak şimşek olmayan, narenciye ve bitki kokusuyla karışık bir şeyin kokusunu alabilecek kadar yakındı. "Biz konuşurken, yeni... ev sahipleriniz... sizinle ne yapacaklarını planlıyorlar. Nos, nüfuz karşılığında ve eski borçlarını silmek için seni Ağ'ın daha güçlü bir sakiniyle takas etmek istiyor."

"Peki ya Ibin?" Bir adım geri atma isteğiyle savaştı.

Adam sanki onları gerçekten *görebiliyormuş* gibi uzaklara bakıyordu. "Ölmek istemediği için sana yardım etmeye çalışıyor. Onun aptalca görüşü de kraliçesinininkiyle aynı ve aynı ölümcül kusurdan muzdarip."

"Hangisi?"

"Kraliçe Abigail, Grimoire'a bağlı olanları fae'lerin var olmaya devam etmesi gerektiğine ikna etmeye güveniyor, zarlari tekrar tekrar atıyor." Bakışları ona döndü. "Sonunda, ne kadar gayretli olursa olsun, niyeti ne kadar saf olursa olsun, başarısız *olacak*."

"Valroy gerçekten de dünyayı yok edebilir mi?" "Evet."

Bir gerçeği ifade ediyordu. Ona inanmamak için hiçbir nedeni yoktu. Yine de yalan söylemek için her türlü nedeni vardı. "Peki sana neden inanayım?"

"Başka ne seçeneğin var, küçük kelebek?" Bir parmağını kaldırdı ve çenesinin altında gezdirdi. Yüz ifadesi bir mezarlık heykelininki kadar nazikti. "Ben sana güç ve özgürlük sunuyorum -büyüme ve onun aracılığıyla Grimoire'a erişim. Onlar ise sana bir fae'ye kölelik teklif ediyorlar. En iyi ihtimalle *evcil hayvanları*, en kötü ihtimalle *de oyuncakları* olmanı. Hangisini tercih edersin?"

Şimdi bir adım geri çekildi. Adamın dokunuşu içinde ne yapacağını bilemediği bir ürperti yarattı. "Soykırım meselesini görmezden geliyorsunuz."

"Senin türünün nihai yok oluşu ya da benimkinin derhal ölümü. Biri ya da diğeri kaçınılmaz, sözümü unutma."

"Tamam, diyelim ki haklısın." Burnunun kenarını sıktı. Bunu gerçekten düşündüğüne bile inanamıyordu. "Ben de senin psikotik soykırım planına uyuyorum. Serbest kaldığında, bir tür seri katil çılgınlığı yaptığında, tüm halkını öldürdüğünde, Tırg no-Ale'yi parçaladığında bana ne olacak?"

"Tırg n'Aill," diye araya girdi. Bu sefer gerçekten gülümsedi. Hafifçe. "Her neyse. Onu Dünya'dan söküp aldın. Yaşasın. İnsan ırkı kurtuldu. *Peki ne olacak?*"

"Fae'lerle büyülu bağlantıları olan herkes güç kaynaklarını kaybedecek. Cadılar yeteneklerinin kaybolduğunu görecekler." Omuz silkti. "Ama Dünya ve insanlığın geri kalanı bir zorbanın elinde yok olmaktan kurtulacak. Önceliğin bu olacağını varsayıyorum."

"Ben de dahil miyim? Ben de 'sihrimi' kaybedeceğim, değil mi?"

"Bu varsayımsal durumda, benim gücümü kullanıyor olacağın için, ben yok olduğumda ona erişimini kaybedeceksin, evet." Klavsenin kenarından şarabını almak için arkasını döndü.

"Doğru." Bir nefes verdi ve parmaklarıyla saymaya başladı. "Evsiz kalmak. Kaçınılmak. Bir cadıya dönüşmek. Soykırıma uğramak. *Büyüsü bozulur*. Dünya'ya geri gönderil. Hala evsiz ol. Muhtemelen delirirsin. Belki sakat kalırım. Müthiş bir şey."

Serrik gözlerini devirdi. "Tüm bu işler bittikten sonra geçiminiz için endişeleniyorsanız, bir şeyler ayarlanabileceğinden eminim." Masasının üzerine serpiştirilmiş eserleri işaret etti. "Hazinelerimiz eksik değil."

Serrik'in tarafını tut. *Lanet olası bir soykırım* yapmak için kaçmasına yardım etmeyi kabul et.

Ya da... Fae'lerin elinde korkunç, çok korkunç bir şekilde ölmek.

Gregor'un anısı aklından çıkmıyordu. Onun görüntüsü, ölüm çığırığının sesi. Orada *yıllarca* yaşadı. *Onlarca yıl*. Kendi cesedinin kabuğuna hapsolmuştu.

Bu o olacaktı. Ya da daha kötüsü.

Fae'ler korkunçtu.

"Bana yalan söylemeyeceğine söz ver."

"Tam olarak ne hakkında?" Serrik klavsenin yanından onu izliyordu. Ona düşünmesi için zaman tanıyordu.

Bunu takdir ediyordu.

"Fae'lerin tehlikeli canavarlar olduğunu. Hepsinin ölmeyi hak ettiğini." Gözyaşları geri geliyordu. Gözlerini yaktıklarını hissetti. "Benden sana yardım etmemi istediğin şey..."

Kadehini cınlatarak aynanın üzerine geri koydu ve ona doğru yürüdü. Dikkatle uzanıp avucunu yanağına dayadığında yüz ifadesinde empatinin izleri vardı. "Evet, küçük kelebek. Biz bir çürüğüz. Bir zehiriz. Ve uzun, çok uzun zaman önce kovulmalıydık."

Ne yapması gerekiyordu?

İki arada bir derede.

Fae hayvanı ya da... Fae celladı.

Gözlerini kapatırken, bir damla

gözyaşı kaçtı.

Başparmağıyla nazikçe sildi. "Bu görevi sevinçle yapmıyorum." Ava kendini

tutamadı. "Neşeyle yaptığın bir şey var mı?" diye mırıldandı.

Eğer yanılmıyorsa, bu ona neredeyse sessiz bir kıkırdama kazandırdı. "Jilet gibi dilin seni öldürecek.

Dikkatli olmalısın."

"Not edildi." Bir nefes aldı, tuttu ve dalgalı bir nefesle bıraktı. "Ben... Ben burada kalmak istemiyorum.

Ve eğer söylediklerin doğruysa, o zaman... tamam. Kabul ediyorum. Sana

yardım edeceğim." Bu ona Serrik'ten gerçek bir gülümseme kazandırdı.

Ve bu nazik bir gülümseme değildi.

Omurgasından aşağı bir korku ürpermesi geçti.

"Çok güzel, küçük kelebek..." Yanağındaki eli ensesine götürdü. Onu kendine doğru çekerek neredeyse dengesini bozacaktı. Düşmemek için adamın ceketinin yakalarına tutunmak zorunda kaldı. "Sözleşmemizi mühürleyelim, olur mu?"

"Ne-"

Serrik diğer elini kaldırdı. Parmaklarının arasında süslü, altın bir örümcek geziniyordu. Sırtına bir dizi zümrüt yerleştirilmişti. Hareket etmese canlı olduğunu anlayamayacak, onu güzel ve narin bir heykel ya da mücevher parçası sanacaktı. Bacaklarını saymazsak, gövdesi tek başına bir çeyreklik kadardı.

Ava örümceklerden

nefret ederdi.

Çılgılık attı.

Bu çok kötü bir fikirdi.

Serrik örümceği ağzına bastırırken. Hissettiği

bacaklarıydı.

Boğazından aşağı sürünerek inen bacakları.

Örümcek kıvranıp kıpırdandıkça ve bıçak gibi ince bacaklarıyla vücutuna girmeye zorlandıkça kayan *törpüsünü*.

Tekrar çılgılık atmaya

çalıştı.

Ama ses gelmedi.

Karanlık etrafını sarıyordu.

Dudakları şakağına bastırdı ve ufuktaki gök gürültüsü gibi gürleyen kelimeler kulağına yaklaştı. "*Bu daha yeni başladı...*"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nos kitabından başını kaldırdı ve çalışma odasında karşısında uyuyan Ibin'e bakıp gülümsedi. Tam bir sanat eseri idi. Kanatları yüzünün yanında kıvrılmış, gagası narin kuş tüylerinin arasına sıkışmıştı. Ateşe en yakın sandalyenin koluna tünemiş, uzun, ince bacaklarından birini tüylü vücuduna doğru çekmişti.

Her iki haliyle de göz kamaştırıcıydı. Leylek ya da kadın. Onu yatağına götürebilirdi ama kuş formundayken onu itip kakmak hassas bir işti ve bunu yapmaktan nefret ediyordu. Bu yüzden onu uykusundan uyanana kadar kendi haline bırakacaktı. Ama *misafirlerini* kontrol etmek için biraz zaman ayırması gerektiğini düşündü.

Ayağa kalktı, koridorda ilerlemeden önce kitabını sessizce koltuğuna bıraktı. Kayıp insanı yanına almak berbat bir fikirdi. Tehlikeliydi ve her şey olup bitmeden önce onlara felaket değilse bile baş ağrısından başka bir şey getirmeyecekti.

Ibin, deli piç Serrik özgürlüğüne kavuşmak istediğinde çıkabilecek kargaşayı görmemişti. Bunun nelere mal olabileceğini ve ne acılar getirebileceğini bilmiyordu. Ama kalbi nazikti ve zamanın acımasızlığı ve başkalarının eylemleriyle henüz yıpranmamıştı.

Nos onu elinden geldiğince uzun süre koruyacaktı. Gerçi neden zahmet ettiğini de bilmiyordu. Bu aptalca bir oyundu. Kendi kendine anlattığı bir hikâye, karanlıkta sarıldığı içi doldurulmuş bir çocuk oyuncağıydı. Elinden alınmadan önce sadece çok uzun süre dayanabilirdi. Bunu biliyordu ama yine de vazgeçemiyordu.

Ibin'in genç kayıp kadına verdiği odanın kapısına ulaştığında, dinlemek için eğildi. İçeriden hiçbir ses gelmiyordu. Parmak eklemlerini ahşap yüzeye vurarak bekledi. Cevap yoktu. Belki de uyuyordu.

Ya da belki de hepsine bir iyilik yapmış ve çarşaplardan bir ilmik oluşturarak kendini öldürmüştü. Hayır, o kadar şanslı olamayacaktı. O lanet olası büyü kitabı ruhuna bağlıyken bunun bir yararı da olmayacaktı.

Kapıyı yavaşça açarak içeri baktı. Onu bulması bir anını aldı. Ama bulduğunda derin bir iç çekti.

Bir yığın battaniyenin altında top gibi kıvrılmış, karanlıktan saklanan korkmuş bir çocuk gibi görünüyordu. Ve yanında, bir kedi gibi, söz konusu kitap duruyordu. Yalanlarla dolu o lanet şey. Var olan ama var olmayan o yaratık.

Ava'ya gerçeği söyleyebilmeyi ne kadar isterdi. Ama burada, Serrik'in gücüyle çevriliyken, Nos'un söyleyebileceği hiçbir şey uzuvlarının yuvalarından çekilip yeniden düzenlenmesine neden olamazdı. Bunu daha önce bir kez yaşamıştı. Bunun tekrar olmasını istemiyordu.

Kadının kaşları çatılmıştı. Saçları hâlâ nemliydi, vahşi, neredeyse siyah buklelerden oluşan bir yeleydi. Güzel bir şeydi. Hatta iri gözleriyle güzeldi.

Bu kadar küstah olması utanç vericiydi.

Web'de onu böylesine parlak bir kişilikten mahrum bırakmaktan zevk duyacak kişiler vardı. Bundan zevk alacak birkaç kişi. Ne de olsa bir *evcil hayvan* görülmeli ve duyulmamalıdır. Bir *biblo* sergilenmek ve sahiplenilmek içindir, sohbete katılmak için değil.

Ve hem Ibin hem de Nos için Ava'nın eğilmeden önce muhtemelen parçalanacağı acı verici ve hemen anlaşılır hale gelmişti.

Böylece gecenin ilerleyen saatlerine kadar süren tartışmaları -hatta tartışmaları- başladı. Nos ne pahasına olursa olsun onun takas edildiğini görmek istiyordu. Gerekirse serbest bırakılmasını. Kendilerini güvende tutmak için her şeyi yaparlardı.

Ama Ibin aynı fikirde değildi. Sakat kalacaktı. İşkence görecekti. Ve Serrik peşindeyken -zalimlik ve yıkım hikâyeleri fısıldıyor, onu kendi tarafına çekiyor, hepsini yok etmesine yardım etmesi için yalvarıyordu- kendi türlerinin daha nazik bir resmini çizmek için çabalamak zorunda kalacaklardı.

Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi.

O böyle bir görev için yanlış elçiydi. Uyumsuz ellerine bakarak uzun bir nefes verdi. Kendi türünün acımasızlığını herkesten daha iyi biliyordu. Yine de kendi türünün varoluştan silindiğini görmek istemiyordu.

Belki kendi iyiliği için değil.

Ama kesinlikle Ibin'in iyiliği için.

Ava bir inilti çıkardı ve bir kâbusun içinde yuvarlandı. Battaniye omuzlarından düştü ve kollarını kendine doladı.

Sen benim gerçek ölümüm olacaksın, insan. Nos yumruklarını iki yanında sıktı. Ama o küçük şeyin acı çekmesine izin veremezdi. Kendi aptallığı karşısında başını sallayarak sessizce odanın karşısına geçti ve battaniyeyi tekrar üzerine örtmek için çekti.

Ve yaptığı "iyilikten" haberi olmayacağı için çok mutluydu.

Ibin'i onu diğerlerine satması için ikna edecekti. Belki de bu zaman alacaktı. Ama bunun sahip olmadıkları bir zaman olduğunu biliyordu. Ağ'daki diğerleri çoktan toplanmış, kitabın yeni sahibini ve onun hepsini geri almaya çalışıp çalışmayacağını merak ediyorlardı.

Gardiyanları da cabasıydı. Hayır, zaman onların müttefiki *değildi*.

Kapıya dönerek, insanın uyuduğu yere doğru son bir bakış attı. Bir yanı ona acıyordu. Toplumundan ve ailesinden koparılıp diğerleriyle birlikte kapana kısılması onun suçu değildi.

Örümcek tarafından tüketilen sineğin suçu da değildi.

Yine de, o buradaydı.

Kapıyı sessizce arkasından kapatıp ine geri döndü. Ibin hâlâ tünediği yerde uyuyordu; ateşin ışığı kar beyazı tüylerini kehribar rengine boyuyor, simsiyah tüylerinin parlaklığını parlatıyordu.

Sandalyesine oturarak okumaya devam etti. Yarın Ibin'i mantıklı olduğuna bir kez daha ikna etmeye çalışacaktı. Önünde tek bir seçenek vardı; Ibin'in kabul edebileceği bir yol. Tatlı kalpli leyleğin kederlenebileceği ama mantıklı bulabileceği bir taktik deneyebilirdi.

Aklındaki ahmakla bir anlaşma yapmak zorunda kalmak ona acı verecekti. Ama düşündüğü kişi güçlüydü ve Ağ'da hem gardiyanlarını *hem* de Serrik'i Ava'yı potansiyel bir silaha dönüştürmekten alıkoyabilecek biri varsa o da oydu. Bu o olurdu.

Ibin bunu anlayacaktır. Ve kretinin özel *yetenekleri* sayesinde, insanla başa çıkmak için birçoklarından daha nazik bir yol olurdu. Bundan hoşlanmayacaktı. İlk başta nefret edecekti. Ama kanatlı arkadaşının en sevdiği yanı da buydu. Yeterince kandırırsa ve yeterince dikkatli bir açıklama yaparsa, yola gelecektir.

Denemek için yeterince umudu olmalıydı.

Çünkü Ava'nın Serrik'e ya da gardiyanlara bir faydası olmayacağını anlamazsa ne olacaktı? Bu hepsi için felaket demektir. Sadece Ağ'ın sakinleri için değil.

Bütün *dünyalar için*.

AVA DOĞRULDU.

Bir bombanın patlama anındaki hızıyla aynı hızda *uykudan* uyanıklığa geçti.

Örümcek!

Tek algılayabildiği buydu. *Örümcek! Örümcek-örümcek-örümcek-örümcek!* "Siktir, siktir, siktir..." Battaniyeler, kürkleri, eşarplar ve çeşitli ıvır zıvırlardan oluşan karmakarışık dağınıklığın altından sıyrılıp banyoya doğru koştu.

İki gün içinde ikinci kez yemeye niyetli olmadığı bir şeyi kusmaya çalıştı.

Ama antika tuvaletin -tuvaleti duvara monte edilmiş olan türden- üzerine eğilip parmaklarını boğazına soktuğunda hiçbir şey çıkmadı.

Bir iniltiyle başını porselen kenara doğru eğdi. "*Siktir git, seni kübik pislik!*" Kendini ayağa kaldırırken elleri titriyordu. Adrenalin müthiş bir uyuşturucuydu.

Aynaya doğru yürüdü ve aynada kendine baktı. İyi *görünüyordu*. Yorgun, tabii. Sanki cehennemden çıkmış gibiydi. Ki az ya da çok öyleydi. Saçları, yatağa ıslak girdiğinde yapmayı sevdiği şeyi yapıyordu. Yani, kelimenin tam anlamıyla her şeyi aynı anda yapıyordu. Biraz daha az iğrenç olmalarını sağlamak için elleriyle buklelerini tararken iç geçirdi.

Bir hata yapmıştı, değil mi?

Gerçekten ama gerçekten ciddi bir hata.

Başını eğerek uzun bir inilti daha çıkardı. Ne yapmıştı ki? Bir psikopatla sözleşme imzalamış ve *soykırım* yapmayı kabul etmişti, işte bu.

Ama bunu yapmazsa, başka biriyle tekrar deneyecekti. Ve tekrar, ve tekrar, ve tekrar. O... insanları kurtarıyordu. Tüm insan ırkını. Öyle değil mi?

Siktir.

Hay sikeyim.

Ayrıca kendini de kurtarıyordu. İyi bir cevap yoktu. Sorun da buydu.

Aynaya tekrar baktığında tuhaf bir şey fark etti. İç çamaşırının yakasını kenara çekerek gümüşlü cama doğru eğildi. "Bu da ne-"

Derisinde mürekkep vardı.

Dövme mürekkebi.

Ava'nın hiç dövmesi yoktu.

Ama işte oradaydı, sağ köprücük kemiğinin yaklaşık bir santim altında ve koluna doğru iki santim ileride. Filmlerde insanların sihirli bir şekilde okla vurulduğu ve her zaman hayatta kaldığı omzunun eklem yerinin hemen etrafındaydı. Küçüktü, yaklaşık bir çeyreklik büyüklüğündeydi.

Ve en ince, koyu yeşil mürekkeple bir örümcek taslağı çizilmişti. Bir örümceğin Kelt düğümünü temsil ediyordu ve son derece narindi. Ve... bacaklarından biri eksik miydi? Tam olarak değil, sanki başladıktan biraz sonra kopmuş gibiydi. Sağ tarafındaki sondan ikinci bacağıydı. Hangisiyse artık.

Örümcek uzmanı değildi.

Olmak da istemiyordu.

Yine de çok geçmeden bir örümcek uzmanı olacağına dair ciddi şüpheleri vardı.

Elini üzerinde gezdirdiğinde, en azından hareket etmediğini, onu ısırmadığını ve acıtmadığını görünce rahatladı. *Eski* bir dövme gibi hissetti. Ayrıca tişörtleriyle saklaması da kolay olacaktı. Diğerlerine bu konuda yalan söylemeyi, her zaman dövmesi olduğunu iddia etmeyi düşündü. Ama bu çok hızlı bir şekilde pencereden dışarı çıktı. Yedi bacaklı, yeşil, Kelt örümceği dövmesi mi?

Hayır. Bu saçmalığı anında anlarıydı. En azından Nos anları.

"Bana ne yaptın?" Şimdi kendi kendine konuşuyordu. Önce ağaçlarla, sonra kendisiyle. Harika. Dövmeye daha fazla bakmak istemediği için üstündeki örtüyü geri çekti. Örümceklerden nefret ederdi. Ve aynada onu her gördüğünde, üzerinde bir tane olduğunu düşünerek ürkekti. *Teşekkürler, pislik.*

Ama Serrik'in ona ne yaptığını

biliyordu. Ona büyüüne erişim izni

vermişti.

Nasıl kullanacağını bildiğinden değil. Bu kısmın muhtemelen daha sonra geleceğini düşündü. Başını sallayarak odadan çıktı. Giyinmeli, gidip Ibin'i bulmalı ve bir sonraki adımlarının ne olacağını ya da aç olduğu için biraz yiyecek alıp alamayacağını düşünmeliydi...

Durdu.

Kitap şöminenin yanındaki masanın üzerinde duruyordu. Birincisi, onu bıraktığı yer orası değildi.

Ve ikincisi? Kitap açıktı.

Sayfalar boştu. Ama ardına kadar açıktı. Gelip bakması için onu davet ediyordu. "Bu bir tuzak. Tuzak olduğunu biliyorum." Ava onu işaret etti. "Dinle. *Hokus Pokus* çocukken en sevdiğim film. Ve devam filmi de oldukça iyiydi. Bette Midler hâlâ çok iyi oynuyor. Ama siz lanetli kitapların nasıl çalıştığını biliyorum. Elimi yiyeceksin ya da bir göz çıkaracaksın ya da yüzümü yiyeceksin ya da başka bir şey."

Kitap orada öylece

duruyordu.

Açıktı.

Bekliyordu.

"Orospu çocuğu." Çok fazla küftüğünü biliyordu. Hayatı boyunca bu yüzden hep azar işitmişti. Ama artık umursamıyordu. Özellikle de son zamanlarda. İki elini yüzünde gezdirerek kitaba baktı. Görmezden mi gelmeliydi? Yoksa araştırmalı mıydı?

Lanet şey onu takip ediyordu. Bir köpek yavrusu gibi ona

tasmanlanmıştı. Lanetli bir köpek yavrusu. Lanetli büyü bir köpek

yavrusu.

"Tamam, tamam. İyi, tamam. Her neyse." Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Neden olmasın? Neden olmasın. Bakalım bu boktan gösteriyi nasıl daha da kötüleştireceksin. Bir şekilde. Çünkü bunu daha iyi hale getirmeyeceğini biliyorum, Book."

Ona Kitap adını vermek doğru geldi. Ve görünüşe göre gelecek de *dahil olmak üzere* tüm insan varoluşu boyunca yazılmış tüm büyülere erişebilen bir şey için biraz aşağılayıcıydı. Yani, onun ihtiyaçlarına uyuyordu.

Öne doğru bir adım atarak ona baktı.

Hiçbir şey yapmadı.

"Bir şey söylemem mi gerekiyor?" Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Parmaklarımı mı oynatayım? Bir şeyler mi yapmalıyım? Eğer öyleyse, şansın yok dostum." Güldü. "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. O yüzden giriş kısmını geçip hemen başlanan iyi olur."

Görünüşe göre Kitap onu dinleyince şaşkınlıkla geriye sıçradı. Sayfalar sanki rüzgârla değil de inanılmaz derecede hızlı bir el tarafından çevriliyormuş gibi şiddetle savrulmaya başladı. Yeni bir dizi sayfaya yerleşti.

Ve bunlar boş *değildi*. Ama bir tür Ortaçağ ya da Rönesans el yazması gibi resmedilmişti. Her iki sayfa da yaldızlı ve renkliydi, mürekkeple çizilmişti ve bir tür... ne olduğunu anlamak zordu.

Neyi temsil ettiğini görmek için bir adım öne çıktı.

Kalbi sıkıştı.

Bu bir savaştı.

Tam bir yıkımı gösteriyordu -arabalar ve şehirler, uçaklar ve tanklar, antik tarzda yanan enkazlar olarak gösterilen günümüz insanına ait şeyler- etrafa saçılmış insan cesetleri, şimdi fae olarak tanıdığı yaratıkların çarpık formları arasına karışmıştı.

Ve orada, tam ortasında, iki korkunç figür vardı. Birini hiç tanııyordu. Belden yukarısı çıplaktı, sırtından iki büyük, koyu mavi yarasa kanadı yayılmıştı. Başında, metalik yaprakları zamanla kararmış gümüşten bir taç vardı. Her iki elinde de silahlar taşıyordu ve kollarının aşağısında kıvrımlı, koyu mavi dövmelemler vardı.

Yüzündeki şeytani gülümseme saf bir zevk ve sadist bir neşeydi. Karşısında duran ise... Serrik'ti.

Bir nevi.

Belden yukarısı.

Sırtından aşağı soğuk bir ürperti indi.

Belden aşağısı, devasa bir örümceğin bedenine dönüşmüştü. Koyu yeşil desenler, insanlık dışı vücudunu kaplayan kürk boyunca parlak yeşil olanlarla birleşiyordu. Altın zincirler ve ipler, sivri uzuvlarının kemerleri arasında zarifçe sarkıyordu. Sadece yedi tane varmış gibi görünüyordu.

Ah. Evet.

Bu mantıklı.

Bacaklarının uçları, son eklem yerlerinden aşağıya doğru altın varaktı. Yüz ifadesi pasifti, rakibinin saf şeytani neşesiyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Elinde bir büyü kitabı vardı.

Onun büyü kitabı.

Okuduğu kitap.

Çünkü onun insanlık dışı ayaklarının dibinde altın zincirlerle bağlanmış bir figür vardı, boynundaki tasma onu canavara bağlıyordu.

O kızdı.

Oh. Oh, lanet olsun. Her şey yerli yerine oturdu. Onun sadece kendisine bağlı olmasını istemiyordu, böylece onu kurtarmak için gücünü kullanabilecekti.

Onun kendisine bağlanmasını istiyordu ki lanet kitabı kullanabilsin.

Eğer üzerindeki demir kayışlar bir ipucuysa ve Fae ilmiyle ilgili hafızası doğruysa, başka bir erişim yolu olmadığına bahse girerdi.

Bariz olanı belirtmenin zamanı gelmişti. "Ben... cidden sıçtım batırdım."

Önce bir ağaçla konuştu. Sonra kendisiyle. Şimdi de Book'la. Ama en azından Book duyarlı görünüyordu. Ish. En azından cevap verdi. "Bunu nasıl düzeltebilirim? Bana bir eylem planı ver. Bunu bana sadece günümü mahvetmek için göstermiş olamazsın. Ya da. Belki de gösterdin. Bilemiyorum. Ama bana yardım et."

Sayfalar daha hızlı çevrildi. Başka

bir resme yerleşti.

Onun ve Serrik'in. Bu kez insan formundaydı. Bu terimlerle mi düşünmeye başlamak zorunda kalacaktı? İnsan ve canavar formu? Bu çılğın trenden inmek istedi.

Odaklan.

O ve Serrik'in bir resmiydi. Serrik onun önünde diz çökmüştü. Ona bakarken yüz hatlarında bir ihanet ifadesi vardı, eli sanki *nasıl yaparsın* der gibi yüzüne uzanıyordu. Göğsündeki açık yarası tutuyordu, dizlerine kadar kan akıyordu.

Ve kadın kitabı elinde tutuyordu. Ve elinde bir kalp vardı. *Onun* kalbi. Ava görüntüye baktı.

"Sorduğum için canımı sıktın sanırım. Ama sanırım sordum."

Talimatlar daha açık olamazdı. Bu

beladan kurtulmak istiyorsa

Serrik'i öldürmesi gerekecekti.

Şimdi mi? Sadece nasıl yapacağını bulması gerekiyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ava, Serrik'i öldürürken resmedildiği sanat eserine bakmaya devam etti.

Bu noktaya *nasıl* geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Resme baktıkça fark ettiği başka bir şey daha vardı. Sağ kolu mürekkeple kaplıydı. Bir örümcek ağının içine girip çıkan devasa bir spiral dövmesi kolundan aşağıya, bileğine doğru ilerliyordu. Şu anda kendisine ait olmayan bir dövme.

İpuçları. Lanet kitap ona ipuçları veriyordu.

Serrik'le çalışmayı kabul *etmeden önce* tüm bunları ona söylemediği için kitaba bir sürü bok atabilirdi ama örümcek piçiyi ve onun büyüyle bir bağı olduğunu kabul etmese kitabın ona asla açılmayacağını hissediyordu.

Kitaptaki resimde kolundan aşağı akan sanat eseri açıkça büyüyle bağlantılıydı. Yani ne kadar çok şey öğrenirse ya da kendini Serrik'in gücüne ne kadar çok kaptırırsa dövmesi de o kadar büyüyecek miydi? *Belki de?*

Şu anki çalışma teorisi buydu. Ve

devam etmek için sahip olduğu en iyi şeydi.

Yani... Serrik'le çalışacaktı. Onun büyüünü nasıl

kullanacağını öğren. Ve sonra ona ihanet et.

Bu iğrenç hissettirdi. *Gerçekten* iğrenç. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Birinin insan kölesi olmasını ya da topyekûn savaş, yıkım ve soykırımı içermeyen üçüncü bir çıkış yolu istedi. Ve işte oradaydı. Asıl soru kime güveneceğiydi? Ibin ve Nos'a mı, Serrik'e mi, yoksa Book'a mı?

Şu anda ona kazık atmaya çalışmayan tek kişi Book'tu. Bildiği kadarıyla. Ama aynı zamanda şu anda onunla *Pictionary* oynayan pek de cansız olmayan bir nesneydi. Tam olarak güvenilir bir bilgi ya da ittifak kaynağı sayılmazdı.

"Güzel. İyi o zaman. Teşekkürler." Serrik ve onun Web'deki her şeyi gören ürkütücü güçleri resmi görmeden ve onunla olan ittifakını hızla yeniden düşünmeden önce çenesini kapatması gerektiğini düşündü. "Devam edip-" Kitabı almaya gitti.

WHAM.

Bir çılgınlıkla geri sıçradı.

Kitap önüne çarparak kapandı.

"Aman *Tanrım!*" Bir elini kalbinin üzerine bastırdı. "Bunu bana yapma, seni aptal!" Ondan uzaklaşırken iç çekti. Bir şeylerin onu zıplatarak korkutmasına alışması gerekecekti.

Giyinmek onu daha iyi hissettirirdi. Giyinmek ve biraz yiyecek almak. Karnı tokken, pantolon ve iç çamaşırı giyerken daha az ürkek olurdu. Belki gardıropta işe yarar bir şeyler vardı. Dolaba doğru yürüdü ve açtı.

Aptal. Fae. Aptal *lanet* Fae'ler. Ve onların aptal- Ava çılgılık attı.

Bir tüy ve kanat çırpma telaşı doğrudan yüzüne geldi.

Refleks olarak eğilip gardıroptan fırladı ve başını kaldırdığında bir dalda oturmuş sinirli sinirli cıvıldaayan çok ama *çok* kızgın bir serçe gördü. Bütün gece orada kalmış olmalıydı.

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Bardağı taşıran son damla.

Odanın ortasına doğru yürüdü, oturdu, başını ellerinin arasına aldı ve feryat, sızlanma, gülme ve hıçkırık arasında bir ses çıkardı.

Birkaç dakika sonra kapı sessizce çalındı. "Ava? İyi misin?" Gelen Ibin'di. "Hayır," diye seslendi ellerinin arasından, boğuk bir sesle.

"İçeri... girebilir

miyim?" "Evet."

Kapı tıkırdayarak açıldı. Ava başını kaldırmadı ama Ibin odaya girerken ahşap zeminde kumaşın fısıltısını duydu ve onun önündeki zemine yerleştiğini hissetti. "Çılgılık attığımı duydum."

"Bir kuş vardı." Kulağa çok acınası geliyordu. Öyleydi de. Aklını kaybedeceği onca şey varken? Bir *kuş*. Ama tamamen aklını kaçırmıştı.

"Bir...kuş." İbin'in sesi gülmek için kendini zor tutuyormuş gibi çıkıyordu.

Ava, saf hayal kırıklığı ve yorgunluğun şaheseri olduğundan emin olduğu bir ifadeyle başını kaldırdı. "Lanet garđıroptan uçarak çıkmasını beklemiyordum. Zor birkaç gün geçiriyorum."

İbin dünyanın tüm sempatisiyle gülümsüyordu ama yeşil gözlerinde parıldayan bir eğlence vardı. "Oh, sana inanıyorum. Seni zavallı şey. Pekâlâ!" Kalçalarını tokatladı. "Hadi ama. Güne kötü bir başlangıcı hiçbir şey iyi bir fincan kahve gibi düzeltemez - siz Yankiler hâlâ kahvenizi seviyor musunuz?"

"Yankiler." Ava güldü. Olması gerekenden çok daha sevimli bir şeydi bu. "Evet. Kahvemizi hâlâ seviyoruz."

İbin ayağa kalktı ve Ava'ya elini uzattı. Elini tutan İbin, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu kolayca ayağa kaldırdı. "Harika. Ben bir demlik hazırlayayım ve senin için bir kahvaltı hazırlayayım. Giyin ve günümüzü planlayalım. Nos çoktan kalktı ve gece boyunca *arkadaşımızdan* neler öğrenmiş olabileceğinizi duymak için sabırsızlanıyor."

"Eminim öyledir." Ava'nın kısa süreli iyi hali de böylece sona erdi. "Benden hoşlanmadığımı biliyorum ve özür dilerim. Ben de burada olmak istemiyorum. Ve kesinlikle bu saçmalığa bulaşmak istemiyorum."

"Senden hoşlanmıyor değil. Nos sadece..." İbin doğru kelimeleri ararken düşünceli bir şekilde durakladı. "O da zor günler geçirdi. İnsanların içindeki iyiliği görmek onun için zor. Özellikle de yabancıların."

Ava başını salladı. Onun neler yaşadığını hayal etmeye çalıştı. Hayata *Frankenstein*'in reddettiği biri gibi başlamadığını düşündü. Ne ya da kim onu bu hale getirmişti ve bu yüzden hâlâ ne kadar acı çekiyordu? "Onu biraz rahat bırakacağım. Eğer o da beni rahat bırakmaya çalışırsa."

"Ne yapabileceğime bakacağım." Fae gülümsedi ve kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı.

Giymine konusunda ikinci deneme. En azından ilk denemeden daha iyi geçti. Gömlekleri dışında giysileri çoğunlukla kuruydu. Dolapta siyah, uzun kollu bluz görünümlü bir şey buldu; artık onun için bir sürprizi yoktu. Önü bağcıklıydı ve oldukça dekolte olmasına ve sütyenini istediğinden biraz daha fazla göstermesine rağmen yepyeni dövmesini saklıyordu. Ve bu onun önceliğiydi.

Ama giyinmişti. Banyoda bir fırça bile bulmuş ve saçlarının *çok* gülünç görünmemesini sağlamıştı. Belli belirsiz iyi görünüyordu. Kapıya doğru yöneldi, koridora çıkmak için kapıyı açtı ve kendini kahve kokusuyla karşı karşıya buldu.

Harika, harika bir kahve.

Dinleyen tüm tanrılara kahve için şükürler olsun. Kokuya doğru ilerlerken aniden Kitap taşıdığını fark etti. Bunu yapmak istememişti ama işte oradaydı. "Biliyor musun, seni unutmuyacaktım," diye mırıldandı. "Ama iyi, tabii, her neyse, kahvaltıya gel. Seni tepsi olarak kullanabilirim. Aptal şey."

Ava kahve kokusunu takip ederek, en az üç farklı yüzyıldan çalınmış ve sonra da doğrusal tasarıma karşı kan davası güden doğaüstü bir iç dekoratör tarafından tamamen yıkılmış gibi görünen bir mutfığa girdi.

Nos aynı anda hem Viktorya dönemine, hem ortaçağa, hem de canlı bir ağaçtan yontulmuş benzeyen bir masaya oturdu. Kadın içeri girdiğinde başını kaldırmadı ama uyumsuz gözleri kısa bir süreliğine ona doğru kaydı.

"Günaydın," diye selamladı onu. Bunu iğrenç derecede neşeli bir şekilde yapmaya özen gösterdi. Sosyal adaba uyacaktı ama eğer İbin onun başını ağrıtacaksa, kendisinin de onun başını ağrıtmaktan zevk alacağını *acı* bir şekilde belli edecekti.

İbin iki fincan kahve doldurmaya başlamıştı bile. Görünüşe göre Nos çayı tercih ediyordu. İbin'in elindeki fincanların ikisi de birbirini tutmuyordu; ikisi de taştan, ilkel görünümlü şeylerdi ve el yapımı oldukları belliydi. Ava'nın umurunda değildi. Aslında bu hallerini daha çok seviyordu. Ayrıca içlerinde aşırı miktarda kahve varmış gibi görünüyordu ve şu anda en önemli önceliği buydu.

"Evet." Ava kitabı masanın üzerine koydu, sanki onu ısıracakmış gibi dikkatle. Kitap *ya da* masa. İkisi de adil bir oyundu. "Sanırım konuşmamız gerekiyor."

Nos homurdandı. Etkileyici bir iletişim homurtusuydu bu. Tüm bu durumdan dolayı mutsuz olduğu belliydi.

"Gördüğüm kadarıyla sabah insanı da değilsin." Ona sırttı.

İbin kahve fincanını onun önüne koydu. "Krema? Şeker?"

"Krema, şey-" Ava kendini kısa kesti. İbin'e bir bakış fırlattı ve içini çekti. "Bu çok sinir bozucu."

"*Biliyorum*, değil mi?" İbin güldü ve ona krema ile bir kaşık getirdi. "Ama duygular duyuluyor ve kabul ediliyor."

Masaya oturup istediği kremayı karıştırdı ve kahveyi yudumladı. Tadı normaldi. Yine de bahse girmekten kaçınmadı. "Ee, beni satıyor musun?"

Nos uyumsuz gözleriyle ona baktı. "Henüz değil. Hepimizi öldürmeye mi karar verdin?"

Onun bakışlarını bu kez gözünü kırpmadan karşıladı. Onu görmeye alışmaya başlamıştı. "Hiçbir şey imzalamadım." Bu teknik olarak doğrudu. Teknik olarak. Hiçbir şey imzalamamıştı. Bu, Serrik'in ona zorla altın bir örümcek yedirmediği anlamına gelmiyordu. "Yani Serrik yalan söylemiyordu."

"Söylemiyordu." Nos çayını yudumladı. "Seni ve *onu*" -küçük bir küçümsemeyle Book'u işaret etti- "yok etmemizin aracı olarak kullanmaktan alıkoymak için en yüksek teklifi verene açık artırmayla satılmamanızın tek nedeni, sevgili Ibin'imizin hepimiz için daha mutlu bir sonla sonuçlanacak daha kolay bir yol olduğuna dair kısacık bir umuda tutunuyor olması."

Whoops.

Çok geç, bayan. Özür dilerim.

İçgüdüsel olarak, ağzındaki baklayı çıkarmak istiyordu. Ibin'e her şeyi anlatmak için. Yemeye zorlandığı örümcek hakkında. Dövme hakkında. Book'un ona verdiği uyarıyı ve Serrik'i öldürdüğü ikinci görüntüyü. Ama anlatırsa ne yapacaklarını bilmiyordu.

Ibin'den hoşlanıyordu. Ama ona güvenemezdi.

Nos'tan hoşlanmıyordu ve ona kesinlikle güvenmiyordu.

Ve onlara güvenseydi bile, Serrik izliyordu. Her yerde gözleri vardı -muhtemelen az önce her lanet odada olduğunu fark ettiği küçük örümcekler şeklinde. Her köşede ağlar vardı ve üzerlerine tünemiş minik yaratıklar onu izliyordu. Gözlemliyordu.

"Gündemde ne var o zaman?" Kupayı parmaklarının arasında çevirdi ve boş bir merakla dönmesini izledi. "Beni Web'in koridorlarında gezdirmek mi? Büyük bir Fae turu mu? Kim bilir, belki bir tanesine delicesine aşık olurum ve bu yüzden tüm ırkınızı korumaya değer olduğuna karar veririm."

Ibin, meyveli hamur işlerinden oluşan bir koleksiyona benzeyen tabağı bitirmek için tezgâha dönerken kaşlarını çattı. "Böyle söyleyince kulağa aptalca geliyor."

Sessizce güldü. "Kusura bakmayın. Acıktım da."

"Acıkmak mı?" Nos ona bir kaşını kaldırdı.

"Aç-öfkeli. Acıktığında sinirlenirsin." "Hm." Nos bundan başka bir şey söylemedi.

"Sonunda ruh halindeki dalgalanmalar için bir kelime bulduklarına sevindim, sevgili Nos." Ibin oturmadan önce hamur işi tabağını önlerine koydu. Bazıları meyve değil, etliydi. Nos bunları tercih ediyordu.

"Unseelie'ler ellerinden geldiğince meyve ve sebzeden uzak dururlar," diye açıkladı Ibin. "Biz Seelie'ler et yemeyiz. Bizi hasta eder." Tabaktan bir meyveli tart aldı.

Ava ikisinden de birer tane aldı. "Yaşasın omnivor olmak."

"Biz Unseelie'ler her ikisini de yiyebiliriz. Hayatta kalmak için sadece ete ihtiyacımız var. Morrigan'ın gözdesi olduğumuzun kanıtı. Çünkü biz yırtıcılarız." Hamur işinden bir ısırık aldı.

"Ben katılmıyorum. Bizler Morrigan'ın gözdeleriyiz, çünkü Seelie'nin hayatta kalmak için yaşayan bedenlerin ruhlarını öbür dünyaya göndermesine gerek yok. Sizler barbar ve yamyamsınız." Ibin Nos'a neşeyle gülümsedi ve kendi yemeğinden bir ısırık aldı.

"Anladığım kadarıyla sizinkiler genelde aynı masada oturmuyor?" Hamur işlerinden birinden bir ısırık aldı. Meyveli olanından.

Gerçekten çok lezzetliydi. Ve açlıktan ölmek üzereydi.

"Hiç de bile," dedi Ibin ağzı dolu bir şekilde, tabağa kırıntılar yağarken. Davranışları gerçekten de dış görünüşüyle uyuşmuyordu. Bu Ava'yı gülümsetti. "Yüzyıllardır savaş halindeyiz. Gerçi her zaman böyle değildi."

"Seelie hükümdarları Titania ve Oberon'dan önceki zamanlarda, Unseelie tahtı boş kaldığında, birlikte hüküm süren iki kardeş vardı. O zamanlar ırkımız barışı bilirdi." Nos kaşlarını çatarak yemeğine baktı. Ibin'den daha terbiyeliydi. "Kral Bres ve Kral Dagda Gümüşlü ve Altın tahtlara oturduklarında."

"Ama şimdi kral ve kraliçe... evli mi? Ama hâlâ savaşta?" Kulağa rahatsız edici geliyordu.

"Kalıcı ama sevgi dolu bir soğukluk. Abigail her zaman kocası Valroy'un anlaşmayı bozmasını, ateşkesi sona erdirmesini ya da bir şeyleri bozup Dünya'yı istila etmenin bir yolunu bulmasını engellemeye çalışıyor." Ibin omuz silkti. "Şimdiye kadar başarılı oldu."

"Sadece birkaç yüz yıl oldu. Irkımızın zaman diliminde bu hiçbir şey değil, Ibin." Nos böreğini bitirdi ve arkasına yaslandı. Tüm nezaketine rağmen hızlı yiyebiliyordu. "Seelie'ler sonsuza dek... barışın korunabileceği konusunda umutludurlar. Hepimiz için en iyisine inanırlar."

Daha fazla suçluluk duygusu. Harika. Harika. "Ben kendi adıma yeni hapisane evimi gezmek isterim. Beni yemeye çalışacak olsa bile. Çünkü burada sadece *senin* mutlu kıcınla daha fazla zaman geçirirsem, delirebilir ve gülmek için kendi yumruğumu boğazıma sokmaya çalışabilirim."

Ibin homurdandı. "Ondan hoşlandım."

Nos çok daha az eğlenmiş görünüyordu. Ava sadece gülümsedi.

Masadan kalktı ve kapıya doğru yöneldi. "Umarım tavırlarını nasıl susturacağını biliyorsundur, Ava. İkimizin de iyiliği için."

Kitabı alarak onun peşinden gitti. Tarihsel
olarak konuşursak, yarı yarıya atış.
Bunu ona söylememeyi tercih etti.

ONUNCU BÖLÜM

Nos onları Ağ'dan geçirirken Ava da Ibin'in yanında yürüyordu. Odalarından çıktıkları anda Viktorya dönemi odaları sona erdi ve bir kez daha Web'in devasa, aşırı büyümüş Barok kemerlerine dönüştü. Bu kadar ürkütücü olmasaydı çok güzel olurdu.

Sanki her köşeden bir şey fırlayıp onu öldürecekmiş gibi hissediyordu. Yine de baktığı şeyi takdir etmemek zordu. Kitabı kolunun altına sıkıştırarak, çevresindeki bazı ayrıntıları içmek için zaman ayırdı.

Mermer zeminde, sanki bir deprem odayı ikiye bölmüşçesine derin bir çatlak vardı. Bölümler arasında küçük bir dere akıyordu. Su berraktı ve kayaların arasından gürül gürül akarken pırıl pırıl parlıyordu. Koi gibi gökkuşağı rengindeki balıkların nilüfer yastıklarının altında ve sazların arasında dolaştığını görebiliyordu.

Güneş ışığı çatlak ve kırık pencerelerden içeri süzülüyor, yerlerini almış olan ağaçlar ve sarmaşıklar tarafından süzülüyordu.

Kuşlar -birçoğu papağana benziyordu- ağaçtan ağaca konuyordu. "Dikkatli ol," diye fısıldadı Ibin dramatik bir etki yaratmak için yüksek sesle. "*Kuşlar.*"

Ava ona bir bakış fırlattı. "Har har."

Ibin sırttı ve Ava'ya sarıldı. "Dayanamadım, affet beni."

"Bak, gardiroytan yüzüme doğru uçtu, ödüm koptu." Kıkırdadı. İbin'in yerinde olsaydı o da aynı şakayı yapardı. Ki Ibin ayakkabı giymiyordu. Görünüşe göre Ibin yalınayak geziyordu. Fae.

"Biliyorsun," diye başladı Ibin, düşünceli bir şekilde sözünü keserek. "Burada, Web'de çok yakışıklı erkekler ve çok güzel kadınlar var."

"Vay anasını, gerçekten de bana tuzak kurmaya çalışıyorsun." Ava daha sert güldü. "Ben şaka yapıyordum ama sen yapmıyorsun! Bir fae ucubesine aşık olmamı ve bu işi senin için kolaylaştırmamı umuyorsun."

"Şey..." Ibin ensesini kaşındı. "Olmayacağı anlamına gelmiyor ama tek sebep bu değil, aynı zamanda senin mutluluğunu ve güvenliğini de düşünüyorum."

"Ve senin." Gözlerini devirdi.

"Eğer ikimiz de faydalanırsak, bu herkes için en iyisi olmaz mı?" Ibin'in gülümsemesi gergindi. Dalgalanıyordu. "Herkesin kazandığı bir anlaşmadan daha iyi ne olabilir?"

"Tasmalı bir hayvan olmadığım bir anlaşma. Ya da bir kafeste. Ya da bir hapisanede." Yine acımasızlık vardı.

"Hepimizin istediğimiz şeye sahip olamaması ne yazık." Nos hâlâ önlerinde yürüyordu. Adımları ağırlaşmıştı ve hafif bir topallamayla ilerliyordu.

"Topallıyorsun. İyi misin?" Huysuz heriften hoşlanmasa da onun kendine zarar vermesini istemiyordu.

"Eski yaralar." Devam etti. Ava

kaşlarını çattı. "Savaş yarası mı?"

Nos ona uyumsuz gözleriyle baktı; biri belli belirsiz beyaz, diğeri belli belirsiz turuncu. Ve bu gözlerde tarihin bütün *uygarlıklarını* gördü. Ağzını açarak ne kadar aptalca davrandığını fark etti. "Hayır."

"Özür dilerim." Gerçekten de içine girmişti. "Düşünmemiştim."

"Hayır, yapmadın." Nos tekrar öne baktı ve sessizliğine geri döndü.

Ibin elini Ava'nın sırtına koydu ve sempatiyle gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi.

Etraflarındaki Web, imkânsız mimarisini sürdürüyordu. Vitray bir pencere canlı yosunlardan oluşan bir duvarın içinde eridi. Sarmaşıklar nefes alıyor gibi görünen mermer sütunların arasından kıvrılıyordu. Güneş ışığı, çok uzun süre bakarsa Ava'nın gözlerini acıtacak şekilde parçalanıp yeniden biçimleniyordu.

On ya da on beş dakika boyunca hiç konuşmadan yürüdüler. Ve konuşmadan -ya da kimseyle karşılaşmadan- yürüdükçe Ava bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmeye başladı.

Özellikle de Ibin konuşmadığı için. Ya da

ona bakmıyordu.

Bir şeyler dönüyordu.

Özellikle de Ibin'in hoşlanabileceği biriyle *tanıştığına* dair verdiği ipuçlarından sonra.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu olduğunu düşündü. "Peki, beni gerçekten nereye getireceğin hakkında konuşacak mıyız? Yoksa garip havadan sudan konuşmaların doğaüstü eşdeğerini yapmaya devam mı edeceğiz?"

Nos durdu. Döndü. Kızgınlık ve yorgunluk karışımı bir ifadeyle ona baktı. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Peki, beni özellikle neyi görmeye götüreceğinizi sorabilir miyim?" Sessizlik.

Bunu biliyordu. "Ah. Yani beni bir şeyi ya da bir grubu değil, özellikle *birini* görmeye götürüyorsun. İlgimi çekeceğini düşündüğün ya da senin benimle ilgileneceğini düşündüğün birini." Başını salladı. "İtiraf et."

Ibin gözlerini yere dikti.

"Bunu çok basit bir şekilde ifade etmeme izin ver Ava. Sen bir mekanizmasın." Nos'un ses tonu kaba değildi, sadece gerçekçiydi. "Bir anahtar. Değerli değil belki ama gerekli."

Kolunun altındaki kitap bir şekilde ağırlaşıyor gibiydi. Sanki onu yavaşlatmaya çalışıyordu. Ya da fikrini değiştirmesini sağlamaya.

"Oh, ne kadar gurur verici. 'Değersiz'den 'gerekli mekanizma'ya terfi ettim. Seni büyücü seni."

Nos uyumsuz bakışlarıyla ona baktı. "Sana kötü bir niyetim yok Ava. Sana zarar vermek istemiyorum. Ama zarar vereceksin. Bize, burada yaşayan herkese ve eğer dikkatli olmazsak öteki dünyalara. Ve ne ben ne de Ibin seni, senin için gelecek olan şeylerden koruyabiliriz. Senin için gelecek olanlardan. Anlıyor musun?"

Tereddüt etti. Hem anladı hem anlamadı. Ama yine de başını salladı.

"Bu koridorlarda yaşayan ve sizi onlardan koruyabilecek kişiler var. Bazıları da *sizin* belirlemenize izin vereceğimiz bir bedel karşılığında bunu yapmayı seçebilir. Anladınız mı?" Nos ona bir okul müdürü gibi ders veriyordu.

Ava da kendini o kadar küçük hissediyordu. Tekrar başını salladı. Onu satmıyorlardı, tam olarak değil. Onu birine götürüyorlardı ki kendini satma şansı bulabilsin. Arada büyük bir fark vardı. Tahmin etti. "Beni satmıyor musunuz?"

"Hayır. Pazarlığı senin yapmana izin veriyoruz." Nos döndü ve yürümeye devam etti. "Satmıyoruz. Başlangıçta tavsiye ettiğimin aksine."

Sonraki beş dakika Ava'nın hayatındaki en rahatsız edici beş dakikalık sessizlikti.

Zemini sudan yapılmış bir koridora girdiler. Suyun yanında değil. Suyun yanında değil. Sudan *yapılmıştı*. Kristal berraklığında, inanılmaz derecede katı, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi ayaklarının altında yüzen balıklar.

"Nasıl-" Ava başladı.

"Büyü," dedi Ibin ve Nos hep bir ağızdan.

"Doğru." Ava içini çekti. "Aptalca bir soru."

İleride devasa bir kemer belirdi. Bükülmüş metal ve canlı ağaç kökleri gibi görünen şeylerden yapılmıştı, öyle iç içe geçmişlerdi ki Ava birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını anlayamıyordu. Bazıları matematiksel denklemleri andıran, bazıları ise ateşli bir rüya gören bir çocuk tarafından çizilmiş gibi görünen karmaşık semboller yüzeyinde geziniyordu.

"Buradan sonra işler... daha karmaşık hale geliyor." Nos kemerli geçidi inceledi.

Ibin'in eli Ava'nın omzunu buldu. Bir uyarı. Bir teselli. "Unutma. Sözleşme yok. Söz vermek yok. Emin olana kadar olmaz."

Doğru. Çünkü bu şimdiye kadar onun için çok işe yaramıştı. Ava ve Nos'a baktı ve kaşlarını çattı. Serrik'e bağhyken başka bir fae ile anlaşılabilir miydi? Bu *mümkün müydü*? Bu dünyada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordu.

Kemerli geçit nabız gibi atıyordu. Bir kalp atışı gibi.

"Ona dikkat et." Nos yüzünü buruşturdu. "Onun ne yapacağı belli olmaz." Kemerin üzerindeki semboller hareket etmeye başladı.

Ava kitabı daha sıkı kavradı. "Bundan hoşlandığımı sanmıyorum."

"Bu konuda hemfikir olduğumuz bir şey bulduk," diye homurdandı Nos.

Kemerli geçit açıldı.

Ve Ağ, imkânsız sırlarından birini daha açığa çıkardı.

Ötesindeki boşluk bir oda değildi. Bir manzara da değildi. *Bir olasılıktı*. Ham ve biçimlenmemiş. Her şeyin her şeye dönüşebileceği, yaratılıştan önceki anı izlemek gibi.

Yanardöner iplikler -bazıları ağaç gövdesi kalınlığında, bazıları örümcek ipeği inceliğinde- uzayı boydan boya kat ediyordu. Onlar sadece iplik değildi. Onlar yollardı. Geçmişler. Potansiyel gelecekler.

Merakla, yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen, uzandı ve ipliklerden birine dokundu. Koparılmış bir gitar teli gibi titreşti. Uzaklarda bir yerde Ava bir kahkaha sesi duydu. Ya da bir çığlık. Ya da her ikisi.

Bir savaş alanı. Bir çocuğun kahkahası. Birinin kalbinin kırıldığı an. Bir yıldızın ölmeden önceki anı. Nos ve Ibin'le yüzleşmek için döndü.

Ama onlar gitmişti.

Kemer gitmişti.

Yalnızdı. Ormanda bir yerde duruyordu. Barok malikâne gitmişti ve onun yerine... bir göletin yanında duruyordu. Bir şelale, yukarıdaki kayalık bir tepeden gölete dökülüyordu.

Ay yükseklerdeydi. Birkaç dakika önce gündüz olmuştu. Şimdi yıldızlar tepesinde tanımadığı düzenlerde parıldıyordu; garip nebularlar gökyüzünü renk girdaplarıyla doldurmuştu.

"Vay, vay. Merhaba ufaklık. *Gerçekten merhaba.*"

Yavaşça ve azımsanmayacak bir korkuyla sesin kaynağına doğru döndü. Yakındaki bir ağaca yaslanmış, toynaklarını önünde çaprazlamış bir adam vardı.

Toynakları.

Belden aşağısı keçiye benziyordu ama kürkü daha uzundu. Bir satir mi? Yoksa sadece Yunan olduklarında mı satir oluyorlardı? Kuralları bilmiyordu. Kürkü sarı, neredeyse beyazdı, omuzlarına ve çıplak göğsüne dökülen uzun saçları gibi. Kollarının bronzlaşmış derisi boyunca uzanan ve karnından sırtına doğru kıvrılan noktalı beyaz çizgilerden oluşan spiraller şeklinde dövmeleri vardı.

Adam muhteşemdi, gerçi artık daha fazla fae ile tanıştığına göre bunun çok da alışılmadık bir şey olmadığını düşündü. Görünüşe göre ya güzel ya da korkutucuydular - ya da her ikisinden de biraz. Ona gülümsediğinde köşeleri kırışan koyu renk gözleri vardı ve ne olursa olsun gülümsemesi gerçek gibiydi.

Zarif bir şekilde ağaçtan indi ve ona doğru yürüdü, hâlâ dünyadaki tüm çekiciliğiyle ona gülümsüyordu. Sanki o anda onun için evrendeki tek şey oymuş gibi. Elini ona doğru uzattı. Tırnakları sivri ve siyahtı. "Rig. Sen de Ava olmalısın."

"Evet." Elini ona uzattı. Yapman gereken buydu, değil mi? Adam elini tuttu ve gerçek bir centilmen gibi eğilip kızın parmak eklemlerinin arkasını öptü.

Yanakları ısındı - gerçekten *kızarıyor* muydu? Vay anasını. *Kızarıldığını* bilmiyordu. Hah.

Adam ayağa kalktığında, bakışlarındaki şefkat -hayır, *samimiyet*- kızın yeniden ısınmasına neden oldu. Ona en ufak bir adım daha yaklaştı. "Ibin bana güzelliğinizi tarif ederken kötü bir iş çıkardı Bayan Ava. Şimdiye kadar halkımın ellerinde gördüğünüz kötü muamele için en derin özürlerimi sunabilir miyim? Çok acı çektiniz."

"Ben... Sanırım."

Bir elini yanağına götürdü, keskin tırnakları tenini sıyrırken başını nazikçe kendisine doğru eğdi. "Hiçbir suç işlememiş biri için çok fazla. Yanlış yapmadım ama sadece haksızlığa uğradım. Keşke gözlerindeki yaşları çalabilseydim..." Sanki onu öpecekmiş gibi eğildi.

Yavaşça gözleri kapanmaya başladı. Ve

bir şekilde.

Bir şekilde.

Kafasının arkasında bir yerde.

Nükleer beyin denizaltısındaki radar istasyonunu yöneten küçük adam sonunda seksi satir adama ay gibi bakmayı bıraktı ve üzerinde *TEHLİKE* yazan büyük kırmızı düğmeye basması gerektiğini fark etti. Kırmızı alarmlar yanıp söndü.

Ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir adım geri attı. "Özür dilerim, bu çok güzel ama ben gerçekten şiirle ilgileniyordum. Hiçbir zaman bana göre olmadı."

"Hm." Rig gülümsedi, omuz silkti ve sanki oltaya takılmış bir balığı kaçırmış gibi parmaklarını şıklattı. "Utanc verici."

"Tabii. Tamam. Um." Bir nefes verdi. "Dürüst olmak gerekirse, bunun muhtemelen bir hata olduğu hissine kapılıyorum. Gitmeliyim."

"Hayır, lütfen. Kal." Ellerini zararsızlık gösterisiyle kaldırdı. "Kötü davranışlarım için beni bağışlayın. Sizin gibi hoş bir arkadaş edinmeyi uzun zaman oldu ve ben... aşırı hevesimin beni yenmesine izin verdim." Kıkırdadı. "Otur. Biraz şarap iç. Geleceğin neler getirebileceğini konuşalım."

Tercümesi; kötü bir kilitlenme ve azgınlık durumunuz var. Bunu kendine sakladı. Bu adamı ona bu kadar sert çıkışacak kadar iyi tanımiyordu. Ayrıca şu anda herhangi bir kapıyı kapatacak durumda da değildi. Elindeki tek şey kötü seçeneklerdi. Bu yüzden yeni seçenekler için gelen teklifleri dinlemek muhtemelen kötü bir fikir değildi.

"Pekâlâ. İstersem gidebileceğim konusunda anlaştığımız sürece. İstedğim zaman. Kapalı kapılar, hükümler, tılsımlar, zincirler, hileler olmayacak." Onu işaret etti. "Braega ile dersimi aldım. Bunu bir daha yapmayacağım."

Rig yine güldü. "Eğer bu gece çekip gitmek istersen, özgürlüğün senin olacak. Arzu ettiğin şeyi yapmanı engellemek için hiçbir şey yapmayacağım. Türümün sizinkilerle kötü niyetle sözleşme yapmasından uzun zamandır bıktım. Bizim gücümüz, fantezilerimiz, zevklerimiz var; siz insanlar gibi fae dünyası da sadece genişledi.

sizinkini gittikçe daha küçük bir şekle soktu." Konuşurken elini havada salladı. "Neden seni bir şey için *kandırmak* zorunda kalayım ki? Dürüst bir karşılık olarak sunabileceğim o kadar çok şey var ki..."

İyi bir savunma yapmıştı; bunu ona vermek zorundaydı. "O zaman neden şimdiye kadar tanıştığım diğer tüm fae'ler -" Nasıl söyleyeceğini bilemedi.

"Hiç kuyu yapmadın mı?" Topuklarının üzerinde dönerek -daha doğrusu toynaklarının üzerinde- onu göletin kenarından şelalenin yanına doğru götürdü. Paris tarzı bir kafe masası onları bekliyordu, klasik bir filmdeki klişe bir buluşma sahnesinden koparılmış gibiydi. Bir mum yanıyordu, bir şişe şarap vardı ve beyaz çarşaflarla döşenmişti. Hatta dilimlenmiş ekmek ve daldırma yağı bile vardı.

"Ben daha sert ve çok daha saldırgan bir şey tercih edecektim. Seninkiyle devam edelim." Önündeki sahnenin ne kadar komik bir şekilde abartılı olduğuna biraz gülmekten kendini alamadı. Neredeyse bir çift köpeğin yanlarındaki tek bir tabak spagettiden yemesini bekliyordu.

"Burada hapsedildiğim zamandan bu yana modern dilin geliştiğini hissediyorum." Onun için bir sandalye çekti. Sandalyeler birbiriyle uyuşmuyordu, Web'in temasının da bu olduğunu fark etti. Görünüşe bakılırsa içeri süzülen her şeyi topluyorlardı.

"Gerilemiş. Kelime gerilemiş." Adam sandalyeyi onun için iterken o da sandalyeye oturdu. Bu komikti. Hiç gerçek bir *randevuya çıkmamıştı*. Elbette, birileriyle çıkmıştı. Ama hiçbir şey... resmi değildi. "Beyefendili" bir şey değildi. Adamın onun için sandalyeyi çektiği ya da parmak eklemlerinin arkasını öptüğü hiçbir şey.

Bu da Rig'in kıkırdamasına neden oldu. "Ne olursa olsun bundan zevk alıyorum. Ve şunu da eklemeliyim ki, benimle fikirlerini paylaşmanı istiyorum. İnsan halkı arasında dişilere boyun eğdirilmesi rahatsız edici. *Uysal* ya da *yumuşak* bir eş istemiyorum. Aslında tam tersi, işte bu yüzden buraya gelişiniz ikimize de eşsiz bir fırsat verdi."

"Şanslısınız o zaman. Turnayı göztünden vurdun." Kadın onu inceledi. Yine de bu ilginçti. "Ama nedenini merak ediyorum."

"Peki o zaman." Masanın kendi tarafına oturmadan önce ikisine de birer kadeh şarap doldururken sözlerinin arasındaki sessizliği uzattı. "Görüşmelerimiz başlasın, tatlı Ava."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Ava Rig'i incelemek ve neler olduğunu düşünmek için uzun bir an ayırdı. Kitabı yanındaki sandalyenin kenarına yaslanarak yere bıraktı. Masanın üzerinde ona yer yoktu.

"Öncelikle bununla başlamak istiyorum." Şarabına uzandı. Buna ihtiyacı olacağını biliyordu. Burası onu bir alkoliğe dönüştürecekti. "Aslında, ilk sorumdan önce, ileride birbirimize doğruyu söyleyeceğimizi varsayalım."

"Anlaştık."

"Benim sorum şu. Buraya nasıl geldin?" Ona bunu sormak, Ibin ve Nos'un Ağ'a nasıl düştüklerini henüz bilmediğini fark etmesine neden oldu. Her şey o kadar kaotikti ki aklına bile gelmemişti.

"Ah, evet. Pekâlâ." Kendi şarap kadehini aldı ve arkasına yaslanıp şelaleye doğru baktı. "Kimse iyi bir nedeni olmadan Ağ'a gönderilmez, canım. Fae'ler en tehlikeli ve istenmeyen yaratıklarını hayatta tutmayı sevmezler. Biz buradayız çünkü öldüremedikleri bizleriz."

"Öldüremediler mi, nasıl?"

"Çeşitli nedenlerden dolayı. Bazıları, senin gibi, çünkü artık temelde yok edilemez olan bir şeye bağlısın. Eminim hem seni hem de Grimoire'u içine atacak bir yıldız bulsak yok olurdu" -serbest eliyle dairesel bir hareket yaptı- "ama ne demek istediğimi anladın."

Ekmeğin bir kısmına uzandı. "Peki ya diğerleri?"

"Bazıları politik. Güçlü duklerin ya da lordların çocukları. Diğerleri ise yasal nedenlerle öldürülemeyenler. Fae'ler sözleşmelerine ve kurallarına başka hiç kimsenin uymadığı kadar bağlıdır. Bir durumu bağlayıcı hale getirdiklerinde, ona uyarlar." Bir kahkaha attı, belli ki bu uygulama hakkında pek bir şey düşünmüyordu.

"Peki sen bu üç seçenekten hangisisin? Hamamböceği misin, adam kayırma mı, yoksa yasal bir boşluk mu?"

Bir kahkaha attı. "Çok iyi anlaşıcağımızı düşünüyorum. Ben ikinciyim, canım. Babam hem Kral'a hem de Kraliçe'ye hizmet eden güçlü bir lorddu." Kürklü bacaklarından birini diğerinin üzerinden geçirdi. "Beni bağışlamaları için ikisine de benim adıma yalvardı. Ben de buraya gönderildim." Etrafındaki dünyayı belli belirsiz işaret etti. "*Dersimi* almak için."

"Peki neymiş o ders? Ne yaptın?"

Rig konuşmadan önce uzun bir süre onun bakışlarıyla karşılaştı. "Etrafımdakilerin düşüncelerini ve eylemlerini kontrol edebiliyorum. Bunu akranlarımla kabul edilebilir bulduğu kişilere karşı kullanmaktan yoruldum."

Her şeyin kafasında oturması yarım saniye sürdü. O bir hipnotizmacıydı. Ve bunu kendi halkına karşı kullanmıştı. Neredeyse öpücük.

Doğru

.

Tama

m.

Tama

m.

Harik

a.

"Bundan neden pek hoşlanmadıklarını anlayabiliyorum." Yapabileceğinin en iyisi buydu.

"Ağ'daki herkes Fae'ler tarafından haksızlığa uğradı. Fae'lerin tek yaptığı birbirleri üzerinde şu ya da bu ölçüde hastalıklı oyunlar oynamak. Yine de 'kendi türümü mağdur ettiğim' için hapsedildim. Ve işte buradayız, kendi türümüzün kurbanlarıyız! Bunun *beni* neden onlardan daha fazla canavar yaptığını anlayamıyorum."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum ama konunun bu olduğunu sanmıyorum. Bu, 'Ben bir yamyamım ama seri katiller tarafından hapsedildik, sorun ne?' demek gibi bir şey." Sorunun senin yamyam olmaktan korkmaları olduğuna eminim." Belki de et yiyen metaforları kullanmamalıydı. Muhtemel sonuç olmaya çok yakındı. "Bu bir ikiyüzlülük elbette, ama anladığım kadarıyla bu bir derece meselesi. Sen de aynı şeyi yaptın, sadece belki çok açık bir şekilde."

Rig *sertçe* güldü. "Oh, *esprili* bir tane. Çok iyi söyledin." Kolye niyetine deri kordonlara asılmış ve bileklerine sarılmış ahşap tılsımlar ve küçük heykelticiklerden oluşan bir koleksiyonu vardı. "Evet, sanırım bu gözleminde haklı olabilirsin ama ben yine de bunun büyük bir ikiyüzlülük olduğunu düşünüyorum."

"Ben de öyle olmadığını söylemiyorum. Ama her halükarda, benden istediğin her neyse, zihnimin kontrol edilmesini özellikle istemiyorum." Kadehinden sert bir yudum şarap aldı.

Rig mırıldandı. "Korkarım bunun için artık çok geç, sevgili Ava. Senin tam olarak beklediğim şey olduğuna çoktan karar verdim."

Ava'nın zihni bir an için Rig'in sözlerinin üzerinden göldeki bir taş gibi geçti. "Affedersiniz?"

"Sondan başlamayalım Ava. Önce bizim için ne istediğimi konuşalım. Aramızdaki ilişkinin bu şekilde ilerlemesini istemiyorum." Önlerindeki masayı işaret etti. O işaret edince Ava'nın önünde yiyecekler belirdi. Hayatında gördüğü en zarif ama bir o kadar da abartılı yemek tabağı. Yeşillik ve dilimlenmiş patates yatağında kızarmış ördek. Muhtemelen Paris'te tabağı yüz dolar ya da daha fazla edecek bir şeydi.

Gözlerini tabağa dikti. Sonra da Rig'e. Ve umutsuzca, *umutsuzca* panik yapmamaya çalıştı. Masanın karşısında silahlı bir bombayla oturuyordu. Ya da birinin pimini çektiği bir el bombasıyla ve ne kadar zamanı kaldığını bilmiyordu.

Adam az önce ona, istediği her şeyi kabul etmesi için zihnini kontrol edeceğini söylemişti. Serrik'e zaten bağlıyken ona bir sözleşmeyi kabul ettirip ettiremeyeceğini bilmesede, herhangi bir anlaşma olmadan onu kesinlikle çok ama çok kötü bir şekilde mahvedebileceğini biliyordu.

Önündeki seçenekleri düşünürken derin bir nefes almaya karar verdi ve şarap kadehinden yavaş, dikkatli bir yudum alıp kadehi önündeki masaya geri koymak için elinden geleni yaptı. "Pekâlâ... Teklifinizi dinleyeceğim."

Rig'in yüzündeki gülümseme hem rahatlatma hem de yırtıcı bir neşeydi. "Mantıklı ve zeki bir insan olduğuna gördüğüme çok sevindim. Pek çok kişi ağlamaya ya da saçma sapan bağırıma başladılar."

Evet. Bu da bir olasılıktı. "Benden ne istiyorsun?"

"Varlığımı düşün Ava. Herhangi birine ne yapmasını istersem onu yapmasını söyleyebilirim. Onlar da sorgusuz sualsiz, tereddütsüz hareket ederler ve ben de onlara unutturabilirim." Kıkırdadı. "Ya da onları, benim arzuladığım her neyse, ruhlarının derinliklerine kadar, onların da her zaman arzuladıkları şey olduğuna inandırabilirim."

Sessiz kaldı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ya da ne yapacağını. Ya da ne düşüneceğini.

"Bağımlılık yapıyordu, küçük Ava. Neden olmasın ki? Elinin altında böyle bir güç olması." Sessizce güldü, anımsatıcı, mutluluk dolu bir gülümsemeyle ona baktı. "Her şey benimdi. Her şey ve herkes. Her şeye sahiptim." Gülümsemesi soldu. "Ama hepsi bir yalandı. Her kelimesi, her parçası - aptalın *altını*."

İç çekti. "Onları etkimden kurtardıktan sonra bile sözlerine asla güvenemezdim. Nefretleri bile gerçek değildi. Hepsi, her bir zerresi, iyisi, kötüsü, benim tasarladığım yalanlara dayanıyordu."

Kafasındaki tüm çılgık seslerine rağmen oturmaya devam etti. Ayağa kalkıp olabildiğince hızlı ve uzağa koşmak istedi. Ama ona durmasını emretmeden önce iki adım atacağını biliyordu. Ve her şey bitecekti.

Masanın üzerinde duran ellerinden birini nazikçe tutmak için bir elini uzattı. "Buradaki herkesi çoktan mahvettim. Bana karşı çoktan şımardılar. Ama sen? Henüz benden nefret etmek için bir nedenin yok. Benden korkuyorsun, evet. Ama bu çabucak yumuşayacak."

"Ama ne amaçla? Ne için? Yani-" İçini çekti. "Bariz olanın dışında. Ben hiç kimse değilim. Sadece kullanmadığım bir kitapla sıkışıp kaldım."

"Kesinlikle!" Bir adım daha yaklaşarak güldü. "Bunun neden *mükemmel* olduğu belli değil mi? İnsan Ava. Sıkıcı Ava. Güçsüz Ava. İstediklerim hiçbir şeye sahip değilsin. Sen tahtadaki bir piyon değilsin. Birine sağlayacağın tek koz bana bağlanmak ya da yemek olmak." Diğer elini umursamazca salladı. "İkisine karşı da kolayca korunabilirsin."

"Hala benim için noktaları birleştirmedin, dostum." Onun kendisine dokunmasından hoşlanmıyordu. Ama onu konuşturmaya devam etmesi gerekiyordu. Ve bu durumdan nasıl kurtulacağını düşünmesi gerekiyordu. Bir şekilde. Bir şekilde. Yapabileceği *bir şey* olmalıydı.

Rig onun elini bıraktı ve ayağa kalktı, bu da onu anında gerginleştirdi. Ona yaklaştı ve onu ayağa kaldırmak için nazikçe iki elini birden tuttu. Her an paniğe kapılabilecek korkmuş bir hayvanla karşı karşıya olduğunu açıkça anlayan Rig, onu dikkatle masadan uzaklaştırıp birkaç adımda açıklığa doğru götürdü. "Bunun ne kadar bunaltıcı olduğunu anlıyorum Ava. İnan bana, anlıyorum. Ve içinde bulunduğun gerginliği de göz ardı etmiyorum."

"Peşinde olduğum şey bu, olabildiğince açık bir şekilde." Gülümsedi ve uzanıp parmak eklemlerinin arkasını yanağında gezdirdi. Onu kendisine dokunmasına alıştırmaya çalışıyordu. Bundan *gerçekten* hoşlanmıyordu. Ama buna katlanıyordu. Şimdilik. Elini boğazının dibinde dinlendirdi. Konuştuğunda, sözleri boş bir mezar gibi geliyordu. "Bunca yıldır hiç dürüst bir yoldaşım olmadı Ava."

Oh. Her şey yerli yerine oturdu. Bu tuhaf konuşmanın tüm parçaları bir araya gelmişti. "Benden yoldaşın olmamı istiyorsun, istediklerini yaptırmak için asla hipnotize etmek zorunda kalmayacağın biri... özellikle de insan olduğum, güçsüz olduğum ve bu yüzden... başka türlü işe yaramadığım için."

Dudaklarında hüznü, kendine güvenen bir gülümseme belirdi. "Böyle söyleyince düpedüz zavallı gibi görünüyorum ama yine de aynı nefeste seni tamamen aşağılamayı başardım."

"Hem kendinden nefret edebilirsin hem de benim daha kötü olduğumu düşünebilirsin. Bunlar birbirini dışlayan şeyler değil." Çok yorgundu. Ve adrenalinini, aradaki filtre üzerinde sahip olduğu azıcık kontrolü de hoyratça kullanıyordu.

beyni ve ağızı.

Neyse ki Rig bu iğneleyici şakayı olması gerektiği gibi algılamış görünüyordu. Gözlerini kapatarak güldü. "Evet, sanırım bu doğru. Bu benim size teklifim Bayan Ava. Aramızda bir sözleşme. Ömrünüzün sonuna kadar benim gönüllü yoldaşım olacaksınız. Ve ben de karşılığında size boyun eğmez korumamı sağlayacağım. Bu kadar basit."

Kulağa basit geliyordu. Bu da kesinlikle devasa, açık, göze batan boşluklar olduğu anlamına geliyordu. Ona hayır diyemeyeceğini söylemiş olmasını boş verin.

Yıllarının geri kalanında bir satir-hipnozcu-her neyse onun sözde gönüllü yoldaşı olarak sıkışıp kalmak istediğinden hiç de emin olmadığı gerçeğini boş verin. "Hayır diyemediğim zaman gerçekten istekli sayılmam."

"Henüz o kısma odaklanma Ava. Teklifi olduğu gibi kabul et, sana yalvarıyorum."

"Peki." İcini çekti. "En baştan başlayalım. 'Gönüllü yoldaş'ı tanımla. Bu ne anlama geliyor?" Üniversitenin ikinci ve son sınıfları arasında bir yaz boyunca bir mimarlık firmasında staj yapmıştı. Çizimler üzerinde çalışacağını sanıyordu. Hayır, sadece sözleşmeleri basıp harmanlıyordu. Bu gerçekten sıkıcıydı, bu yüzden zamanının çoğunu onları okuyarak geçiriyordu.

Sıkıcı paragraflar okuduğu o birkaç ay için birden çok minnettar oldu.

"Hm." Rig ondan bir adım uzaklaştı ve konuşurken adım atmaya başladı. Kabul etmeliydi ki onun hareketlerini izlemek büyüleyiciydi. İnsanlık dışı bacaklarında zarafet ve güzellik vardı.

Tüm hikâyelerdeki "güzel halk" ın cazibesini şimdi daha iyi anlıyordu. Onlardan biri tarafından kandırılmak ne kadar kolay olurdu. Eski masallarda ya da filmleri izlerken gözlerini devirmek, aptalca kararlar veren insanlarla alay etmek kolaydı. Ama şimdi *inde* olduğuna göre? Deneyimliyordu? Etraflarındaki havada onu onlara doğru çeken bir güç vardı, diğer tarafa koşması gerektiğini bilse bile.

"Öncelikle, *bariz* olanla başlayalım. Bana fiziksel olarak, hoşunuza gitmeyecek herhangi bir şekilde hizmet etmenizi beklemiyorum. Söylentilere rağmen ben bir canavar değilim." Kuyruğu ileri geri sallanıyordu. "Ve benim dokunuşumu arzulamayan aşıklardan hiç haz almam."

"İyi bir başlangıç. Ama başka?" Harika. Bir barı olduğunu bilmek güzeldi. Çok güzel.

"Sadece bir arkadaş olarak yanımda olmak. Bir müttefik. Dürüstçe konuşacağına güvenebileceğim biri." Bir avucunu göğsüne koydu. "Benim evimde yaşayacaksın. Masamda oturacaksın. Ocağımın yanında kitap okuyacaksın. Benimle oyunlar oynayacaksın."

"Bir evcil hayvan."

"Çok basit bir kelime." Dilini şaklattı. "Tanrıların terk ettiği bu umutsuzluk çukurunda herkes kadar özgür olacaksın. Başkalarıyla ilişki kurmakta özgür olacaksın. Web'de seyahat etmek, başkalarıyla arkadaşlık kurmak, uygun gördüğün şekilde sevgili edinmek istersen, buna izin verirdim. Yatağıma ısıtmayı seçersen, bundan memnun olurum. Ama evime senin evin diyeceksin. Ve ben de sana sadık kalacağım."

Sırıttı. "Evden dışarı çıkmayan bir kedi."

Gözlerini biraz kısarak baktı. "Belki de neye gönderme yaptığımı bilseydim? Sanırım ne demek istediğinizi anladım."

Bu onun kıkırdamasına neden oldu. "Özür dilerim. Modern bir deyim. Birçoğunuzun kafasını karıştıracağımı hissediyorum." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Onu paniklemeden alıkoyan tek şey buydu. "Hâlâ bir evcil hayvanım ama dolaşabiliyorum demek."

"Acı çekecek daha kötü kaderler de var. Ve onlardan birçoğu seni bekliyor. Gardiyanlarımız büyü kitabını elinde tutanı aradıklarında ve tasmanı benim tuttuğumu gördüklerinde, seni rahat bırakacaklardır. Ağ'ın içinde gizlenen karanlık ruhlar kapımı çaldığında, beni kızdırma riskine girmeyecekler." Rig belli belirsiz gülümsedi. "Sana teklif ettiğim şey ikimiz için de faydalı. Senin ruhunu istemiyorum. Zihnini yozlaştırmaya çalışmıyorum. Senin *dürüst* arkadaşlığından başka bir şey istemiyorum. Arkadaşlığınıza."

"Dostluk satın alınamaz ama. Sorun da bu zaten. Ya birbirimizden nefret ettiğimize karar verirsek?"

Gülümsemesi karardı. "Endişelenmiyorum. 'Hipnotizma' -ne kadar hoş, ilginç bir kelime, bana daha fazlasını anlatmalısın- ikna edici olmak için tek aracım değil, küçük Ava."

İşte oradaydı. "Beni neyle tehdit ettiğinin ayrıntılarını bilmek istiyor muyum?"

"İstememeni öneririm. Ve henüz o nehre gelmemişken, olabilecekleri düşünerek seni rahatsız etmek istemem. Oraya ulaştığımızda geçelim." Ona doğru bir adım attı.

Ne zaman? Eğer değil. Ne zaman. Onun evet diyeceğini varsayıyordu. Zamanının tükenmeye başladığını söyleyebilirdi. "Teklifini çok takdir ediyorum Rig. Bence bu adil ve akıllıca bir teklif. Bunu düşünmek için yirmi dört saat istiyorum."

Bu, yaklaşımında duraksamasına neden oldu. Parmağını çenesine vurarak bir süre düşündü. "Sizi memnun etmeyi ve bu yeni anlaşmamızı karşılıklı nezaket çerçevesinde başlatmayı çok isterdim ama bunu reddetmek zorundayım. Web'de yirmi dört saat içinde çok şey olabilir ve bildiğim kadarıyla bir saat içinde başka bir işle meşgul olabilirsiniz. Ve dediğim gibi, ben kararımı çoktan verdim. Bana ait olacaksınız."

Lanet olsun. Kahretsin, *kahretsin*, lanet olsun.

Düşün, aptal! Düşün! diye bağırdı kendi kendine. *Aptal hayatında bir kez olsun kafanı bir şey için kullan!*

Sonra aklına geldi. Birkaç dakika için bir teklifi vardı. Birkaç dakika ve acınası bir deneme.

Bir şey. Çünkü kullanabileceği tek bir silahı vardı.

Eğer dinlerse.

Derin bir nefes alarak denemeye karar verdi. "Bana öyle geliyor ki, geriye kalan tek soru, başka seçeneğim olmadığını bilerek bu sözleşmeye sonsuza dek devam etmek isteyip istemediğin."

"Pardon?" Rig kaşlarını çatı.

"Görebildiğim kadarıyla ileriye giden üç yol var. Bir, buradan bu sözleşmeye bağlı olarak ayrılıyorum ve beni evet demeye zorladığınız gerçeğinden habersizim. İkincisi, buradan sözleşmeye bağlı olarak ayrılıyorum ve evet demekten başka seçeneğim olmadığını *biliyorum*." Elleriyle sayıyordu.

Durakladı. Bu bir kumardı. Risk buydu. "Ya da üçüncü bir seçenek, yani teklifinizi düşünmem için bana birkaç dakika, tam olarak *iki* dakika verin. Ve eğer evet dersem, o zaman temiz bir sayfa açarak ilerleyebiliriz. Arkadaşlığımızın bir yalana dayandığına dair tüm endişeler silinir. Ve eğer hayır dersem, bu alışverişin anısını silebilirsin ve başladığımız yere geri döneriz."

Uzun bir süre sessizce onu inceledi. "İki dakika mı?"

"İki. Her şey... Bunların hiçbirine alışık değilim." Başını iki yana salladı. "En hafif tabiriyle bunalmış durumdayım ve sadece... bunu iyice düşünmem gerekiyor."

Rig uzaklara doğru baktı. Adamın ne kadar *yakışıklı* olduğu bir kez daha gözüne çarptı. Eğer büyü başarısız olur ve hiçbir şey yapmazsa, zihnini kontrol eden, korkunç bir satir Unseelie fae ile arkadaş olmanın ve muhtemelen her gece onun tarafından azarlanmanın hayatının geri kalanını geçirmek için en kötü yol olmadığını düşündü.

Tabii eğer ona doğruyu söylüyorsa. Ve geri dönüp "yoldaş" ı korkunç bir boşluktan yararlanarak yeniden tanımlamayacak ve vücut parçalarını kesmeye başlamayacaktı.

Ki bu noktada bu tamamen akla yatkındı.

"İki dakika." Başını salladı. "Sana bu hediye vereceğim. İyi niyetimin bir işareti olarak." Kollarından birini onu bir topun içine sokarmış gibi genişçe açtı ve ona alan açarak birkaç büyük adım geri gitti.

Güzel. İhtiyacı olan şey boşluktu. Bunu neden bildiğini bilmiyordu. Ama yine içgüdüleriyle hareket ediyordu.

Ona gülümsedi. "Minnettarım." Ondan uzaklaşarak sırtını ona döndü.

Kendini tuzağa düşürmesine izin vermeyecekti.

Elbette, yaklaşık yirmi beş adım kadar uzaklaştığı anda büyü kitabı sihirli bir şekilde ellerindeydi. "Sonunda. Bu numarayı yapıyorsunuz ve ben bundan nefret etmiyorum," diye mırıldandı. "Gerçekten, gerçekten, *gerçekten* umarım... burada bana yardım etmek için bir şeyler yapabilirsin."

Dönerek Rig'le yüzleşti. "Burada hiçbir şey yok."

"O da neydi?" Rig açıklığın öbür ucundan seslendi.

Derin bir nefes aldı, tuttu ve... elini kaldırdı. "Bunun için özür dilerim."

Kitap diğer elinde uçarak açıldı ve boş, rastgele gibi görünen bir yere doğru dönerek durdu. Avucunu önündeki boş sayfaya bastırdı. Yazı sanki hep oradaymış gibi canlandı.

Ava, birkaç ton ağırlığında, paslanmış, dökme demirden bir buharlı tren makinesinin gövdesinin Rig'in yaklaşık elli metre yukarısında, havada belirmesini izledi.

Üzerine düşmeden önce onu görecektir zamanı bile olmamıştı.

Çarpmanın etkisiyle parçalanan, kesilen metalin çıkardığı ses, hayatının geri kalanında kâbuslarından çıkmayacaktı.

Tıpkı Rig'in hayatına son vermeden önce yüzünde beliren şaşkın ifade gibi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Nos insanı kandırmaktan hoşlanmıyordu.

Onu Rig'e satmak ona keyif vermiyordu. Sadece Ibin'i ne kadar üzdüğü için de değil. Ama genç kadın başlarına felaket getirecekti.

Bu basitçe yapılmalıydı.

Ve Ibin'in onu Rig'e teslim ederken mantıklı davranmış olmasına çok sevinmişti. Lord Bayodan'ın Unseelie oğlunun eşsiz ve gerçekten dehşet verici bir yeteneği vardı - başkalarının niyetlerini kendi ihtiyaç ve arzularına göre yeniden yazmasına izin veren bir yetenek.

Ava onun yanında mutlu olacaktı.

Çünkü Rig bunun böyle olmasını sağlayacaktı.

Ibin onun önünde bir ileri bir geri volta atıyor, ellerini ovuşturuyordu. "Yanlış hissediyorum, Nos. Sadece yanlış hissediyorum." "O iyi olacak. İyiden de öte. Onu Aerin'le ya da Braega'yla ya da diğerleriyle takas etmemizden daha iyi.

Ya Ursur ya da Vesnir onu alsaydı? Onun yerine bu kadarı mı dilerdin?" Aynı tartışmaları tekrarlamaktan nefret ediyordu. Ama Ibin'in iyi kalbi onu her zaman ahlaki pusulasının gösterdiği yöne çekti.

Onu bu yüzden seviyordu.

Ve karşılığında onu hiç sevmemiş olsa bile neden her zaman onun ışığının gölgesinde yürüyeceğini.

Rig'in evinden gelen ses Nos'un dişlerini kenetledi.

Daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu.

Büyük ve korkunç bir *parçalanma* sesi.

Ibin olduğu yerde durdu. "Mavi alevli *cehennemde ne*-" Her ne olduysa, çok ama çok yanlış olmuştu.

Nos'un aklına gelen tek şey, her şey olup bitmeden önce kendisine defalarca soracağını bildiği bir soruydu.

Ne yaptın sen insan?

AVA masadan şarap şişesini aldı ve açıklıktaki trenin karşısındaki ağacın yanına getirdi. Sırtını ağaca dayayıp oturdu, Kitap yanında duruyordu ve şarabı doğrudan boynundan içti.

Sarhoş olmaktan hoşlanmazdı. Kabarık, tabii. Ama *sarhoş olmaktan* değil.

Ama orada oturmuş, birini öldürmek için havadan çektiği terk edilmiş bir yüzyıl başı buharlı treninin buruşuk kalıntılarına bakarken, bunu hak ettiğine karar verdi.

Şişede kalan şeyin bunu yapıp yapmayacağını bilmiyordu ama neyse ki son bir gün içinde pek bir şey yememişti.

Böylece oturdu. Ve şişeden içti. Ve sessizce trene baktı. Bir yanı Rig'in altından sürünerek çıkmasını, gülmesini ve onu incittiği için kendisinden intikam almaya yemin etmesini umuyordu. Ya da sadece göz kırparak yoldan çekilmesini veya hayatta kalmak için bir tür Unseelie hilesi yapmasını.

Çünkü bir yanı *onu öldürdüğü* gerçeğiyle nasıl başa çıkacağından emin değildi.

Ama diğer yanı? Diğer yanı, yoktan var ettiği tonlarca ağırlıktaki trene bakıyordu. Çılgıncaydı. Kesinlikle çılgınca. Her şeyiyle.

Bu yüzden oturdu. Ve şişeden içti. Ve sessizce trene baktı.

Ava, Fae'ler onu bulmadan önce orada ne kadar kaldığını bilmiyordu. Birinin üzerine tonlarca ağırlıkta bir tren düşürmek Web'de dikkat çekmek için oldukça etkili görünüyordu. Ve olduğu gibi kalmak tehlikeliydi, kim gelip ne isterse yapabiliirdi.

Dürüst olmak gerekirse

umurunda değildi.

Bırakın yapsınlar.

Az önce birini öldürmüştü.

Bu yüzden oturdu. Ve baktı. Dakikalar da olabiliirdi, bir saat de. Fark etmezdi. Kimse ona yaklaşmadan önce sesler duydu. Görünüşe göre ilk başta kimse ona yaklaşmak istememişti.

İyi olmuş.

Hiç havasında değildi.

"Ava!" Bu Ibin'di. Siyah ve beyaz tüyleri olan bir leylek son sürat ona doğru uçuyordu. Leylek yere indiğinde şekil değiştirdi ve sırtı trene dönük bir şekilde onun önünde durdu. "Sen iyi misin? Oh, Morrigan adına, çok endişelendim, ve ve Rig nerede, ve nasıl?"

"Sen bir kuş musun?" Gözlerini kırıştırdı.

"Ben-oh. Evet, kuşum. Kuşum. Buna sonra odaklan. Rig nerede? Ne oldu?"

"Huh. Sen bir kuşsun." Şokun böyle bir his olup olmadığını merak etti. Büyük ihtimalle. "Ava. Rig. Odaklan." Ibin kaşlarını çatarak ona baktı. "Nereye?"

Ava Ibin'in arkasını işaret etti.

Ibin döndü. Durakladı.

"Siktir."

"Evet." Ava şişeden bir yudum daha aldı. Nasıl hâlâ yarısı boştu? Tuhaftı. Ama umurunda değildi. Ibin şimdi kocaman gözlerle ona bakıyordu. "Bekle. Sen... bunu *sen* mi yaptın?"

"Mmhm." Ava'nın yapabildiği en iyi şey buydu. Nos şimdi açıklığa doğru yürüyordu ama Ibin'den daha temkinli bir şekilde. Yanında Ava'nın tanımadığı küçük bir fae kadın daha yürüyordu. Ayrıca ağaçların gölgelerinde başka figürler de görülebiliyordu, mesafelerini koruyup onları izliyorlardı.

Ibin, Ava'nın yanına oturmadan önce bir nefes verdi. Şişeye uzandı. Ava şişeyi ona uzattı. Ibin ağır bir yudum aldı ve geri verdi. "Öldü mü?"

Ava bir yudum aldı. "O buharlı trenin büyük bir kısmının demirden yapıldığına bahse girerim."

Ibin bir nefes aldı, tuttu ve küfrü uzun bir nefesle dışarı bıraktı. "*Siktir.*"

Şişeyi Ibin'e uzattı. "Şişenin büyüğü olduğuna eminim."

"Neden, kafayı bulmayı mı planlıyorsun?" Bir yudum aldı ve Ava'ya uzattı. "Evet." O da şişeyi geri aldı.

Nos buruşmuş trenden dönüp Ava'ya baktı. "Bunu nasıl başardın?"

"Hayır. Siktir git." Nos'a ters ters baktı. "Bana soru soramazsın. Rig konusunda seçim hakkım olduğunu söylemişsin. Onunla bir sözleşme yapıp yapmayacağımı *seçebileceğimi* söyledin. Yalan söyledin."

"Yalan söylemedim." Nos kollarını göğsünde kavuşturdu. Elleri uyumsuzdu. Biri soluk maviydi. Diğeri soluk mor. "Kendi seçtiğin bir sözleşmeye girecektin. Seni bu seçimi yapmaya yönlendirmek için gücünü kullanmış olması, bunu belki de yarı gerçek yapıyor."

"Oh, *siktir* git," diye küfretti kahkahalar arasında. "Bu bir ihmal yalanı."

"Peki ya senin *ihmal yalanın*?" Onun yanındaki çimenlerin üzerinde duran büyü kitabını işaret etti. "O kitabın içindeki güce erişmenin tek bir yolu var. O da kendi yeteneklerine sahip olmadığın için *onun* yeteneklerini kullanabilmen. Ve bunu yapmanın tek yolu da onunla bir anlaşmaya varmış olman."

Ibin şimdi sessizce Ava'ya bakıyordu.

"Bu sabah bana bir sözleşme imzalamadığını söylemişsin." Nos bir kez daha *öfkeli müdürü* oynuyordu.

Ava alay etti. "Ben bir sözleşme imzalamadım. Bana lanet bir örümceği bütün olarak yutturdu. Yani sen ve ben aynı aptal *saçma* oyundan suçluyuz. Aramızda önemli bir fark var, Nos. Ne olduğunu bilmek ister misin?"

Onu etkilemeye başlamıştı. *Kızgın* görünüyordu. "Söyle."

"Burada *lanet hayatım* için korkan benim!"

Yüzünde çarpık bir öfke maskesiyle hırlayan Nos, sanki onu boğazlayacakmış gibi ona doğru bir adım attı. Son anda bakışları Ibin'e kaydı ve öfkesini gözle görülür bir şekilde dizginleyerek kuduz bir köpek gibi geri çekti. Yüzünü buruşturarak kelimeleri dişlerinin arasından tıslayarak söyledi. "Seni temin ederim ki... *değilsin.*"

Dönerek, uzun, koyu renk paltosu hareketle birlikte üzerinden fırlayarak ondan uzaklaştı ve trene doğru hışımla ilerledi.

Az önce suratına bir tokat yemiş gibi hissetti. Ve bunu hak etmişti.

Lanet olsun, hak etmişti.

Ibin onun yanından uzun, ağır bir nefes verdi.

"Çok özür dilerim," diye mırıldandı Ava. "Başka ne yapacağımı bilemedim..."

"Biliyorum, tatlım. Biliyorum." Ibin, Nos ve küçük fae'nin treni incelemesini izledi. "Ve şimdi, biz de bilmiyoruz." Ava şişeden sert bir yudum aldı ve Ibin'e uzattı.

Ibin de hemen aynısını yaptı.

Uzun bir sessizlikten sonra nihayet biri konuşmak zorunda kaldı. Ve bu ikisi de değildi.

"Bir soru sorabilir miyim?" Ay ışığında parlayan metalik saçları ve sırtında katlanmış bir çift ipek gibi, böceğe benzer kanatları vardı. "Bu da nereden çıktı?"

Ava gönülsüzce sırıttı. "Babam trenleri çok sever. Maine'de bir yerde bir tren müzesi var. Bir yaz bizi oraya götürmüştü. Bana bir şey gösterirken heyecanlandığı tek zaman, benimle trenler hakkında konuştuğu zamanlardı. Bana farklı türler hakkında her şeyi anlatırdı-oh, bu bir eyer vagonu, bu bir bobin vagonu, her neyse. Bu, müzedeki favorilerimden biriydi. O zamandan kalma. İbin'i işaret etti. "Onun zamanı."

"Ama..." Küçük fae şaşkınlıkla iri gözlerini kırıştırdı. "Bunun *burada* ne işi var?"

"Sanırım aklıma 'büyük, demir bir nesne' geldi ve... puf. Tren." Omuz silkti. Bunun aynı tren olup olmadığını -ki Dünya'dan Ağ'a çekildiğinden şüpheleniyordu- ya da kopya bir tren olup olmadığını açıklamadı. Dürüst olmak gerekirse kesin olarak bilmiyordu. "Başka türlü nasıl olur bilmiyorum. Treni *düşünmemiştim* bile. Sadece yardıma ihtiyacım vardı, kitap açıldı ve elimi indirdim. Ne yapacağımı nasıl bildiğimi bile bilmiyorum."

Serrik'in boşlukları doldurması gerekecekti.

Tabii o günlük saçmalıklardan sonra onunla konuşmaya istekli olacaksa. Nedenini bilmiyordu ama başının büyük bir belada olduğunu hissediyordu. Ve onun belki de -muhtemelen- bir şekilde -eninde sonunda- onu öldürmeye çalıştığından haberi bile yoktu.

Ava şarap şişesinden bir yudum alırken, "Genellikle üzerlerine ev büyüklüğünde şeyler düşen cadılar olur, ev büyüklüğünde şeyler düşüren cadılar değil," diye mırıldandı. Bu düşünce onu güldürdü ve gülüşü inleme ile hıçkırık karışımı bir şeye dönüştü.

O iyi değildi.

Gerçekten ama gerçekten iyi değildi.

Ibin şişeyi ondan aldı ve çimlerin üzerine koydu. Bu muhtemelen en iyisiydi. Bir kolunu Ava'nın omuzlarına doladı ve onu kucakladı. "Bir adam öldürmeden önce on iki can aldım. Pek sayılmaz. Yakından değil."

Ibin ve Nos ona ihanet etmişti. Ama o da onlara ihanet etmiş sayılırdı. Durumun dağınıklığı ve sırtını yaslayabileceği *birine, herhangi birine* duyduğu çaresiz ihtiyaç, her şeyi büyük, aptalca bir karmaşa içinde dengelemişti. Elinden geldiğince rahatlamaya çalıştı.

Ve sadece trene baktı.

Ve tren üzerine geldiğinde Rig'in yüzünde beliren ifadeyi hatırladı.

"Onları göremediğiniz zaman farklıdır. Gökyüzünde başka bir uçak olduklarında ve sen sadece onları vurduğunda. Gövdenizin yan tarafında boyalı bir kontrol, bir gurur işareti olduklarında." Ibin yüzünü buruşturdu. "Bir evde saklanırken sizi hazırlıksız yakaladıklarında ve siz... bir bıçak çıkarmak zorunda kaldığınızda ve... yüzlerini görebildiğinizde, ya siz ya da onlar olduğunuzda başka bir şeydir. İş *hayatta kalmaya* geldiğinde."

Ava başını Ibin'e yasladı. Söyleyecek sözü yoktu.

"Kimse bunu sana karşı kullanmayacak. Yasalarımıza göre bile kendini savunuyordun." Ibin onun başının tepesini öptü. "Ve görünüşe bakılırsa" -İbin kıs kıs güldü- "en azından oldukça hızlıydı."

"Şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum Ava." Ibin onu hafifçe sıkarak daha sıkı sarıldı. "Gerçekten bilmiyorum. Ama bu bir şeyleri değiştirecek."

O an geçtikten sonra Ava ayağa kalktı, biraz sarsılmıştı ama hâlâ hareket edebilecek kadar ayıktı. Bir nefes verdi. "İbin? Şimdi gidip uzanmak istiyorum, lütfen. Sonra da Nos'u yatıştırmak için sabah yola çıkacağım."

İbin, Nos ile Ava'nın arasına baktı. "Bence bu kulağa adil geliyor... değil mi? Nos?"

Nos da en az onun kadar bitkin ve tükenmiş görünüyordu. "Emekli olmaya hevesliyim ve bu akşam daha fazla tartışmak istemiyorum. Pekâlâ."

Odalarına doğru yürürken sessizlik hakimdi. Bundan kesinlikle hoşnuttu. Kapı arkalarından kapandığı anda Nos ona ters ters baktı. "Sabah, sözlerini yerine getireceksin. Sen git."

"Evet." Nereye gideceğini bilmiyordu. Başına ne geleceğini de bilmiyordu. Ama onun dediğini yapacaktı. "Ben gideceğim."

"Hayır, hayır. Ava, bu güvenli değil-" İbin kendini kaybetmiş görünüyordu.

"Sorun yok, Ibin." Pek öyle hissetmese de gülümsedi. "En azından benim-" Evet, onu taşıyordu, tamam. Kitabı havaya kaldırdı. "Bu."

"Sorun da bu zaten. Ve eğer *onunla* çalışıyorsan, o zaman -hayır, Nos. Bu tam da onun işine yarıyor." Ibin ellerini saçlarında gezdirdi ve saç tellerini karıştırdı. "Onu serbest bırakmaya çalışmayı nasıl kabul edebildin Ava? *Nasıl?* Ölümüne mahkum ettiğiniz tüm insanlar..."

"I-" Ne söyleyeceğini bilemedi. Boğazına bir taş takıldı.

"Ne onları ne de seni düşündü, Ibin. Sadece kendini." Nos içini çekti. "Önemli değil, başaramayacak. Acı çekecek ve ölecek, tıpkı ondan öncekiler gibi." Koridorda gözden kayboldu.

Daha fazla dayanamadı. Dayanamadı işte. Ibin'in yüzündeki ifadeye dayanamadı. Nos'un sesindeki tiksintiye dayanamadı. Ondan nefret ediyordu. Ama onunla aynı fikirde de değildi.

Kullandığı odaya yöneldi, kapıyı arkasından kapattı, sürgüyü fırlattı ve gözyaşlarını ısırmaya çalıştı. İyi. Evet, iyiydi. Bir hata yapmıştı. Serrik'in mantığı o anda mantıklı gelmişti. Ve kendini köşeye sıkışmış hissetmişti. Kahretsin, mantığı hâlâ mantıklı sayılırdı.

Ama bir çıkış yolu vardı.

Sadece onun tarafındaymış gibi davranması gerekiyordu. Onun büyüsünü yeterince öğrenmeliydi. Yeterince yaklaşmak...? Ve sonra kalbini sökecekti.

Bunu yapabilirdi.

Evet. Yapabilirdi. Büyüye ihtiyacı vardı. Ve dövmelere. Bunları nasıl yaptıracağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama iyiydi. *Olur*. Yarın, kendi başına yola çıkacaktı. Kötü adam gibi davranacak, Serrik'le iş birliği yapacak ve gizlice ona ihanet etmeyi bekleyecekti.

Kulağa harika bir plan gibi geliyordu. Bu da elbette her şeyin çok kötü gideceği anlamına geliyordu.

Uyumak için kombinezonunu g i y e r k e n kitabı battaniye ve çeşitli eşyaların üzerine bıraktı. ve ateşin yanışını izledi.

Bu kadar kısa bir süre için ayakta olmak yanlış geliyordu ama duygusal olarak tükenmişti. Fiziksel olarak da öyle. Bunun büyü'nün suçu olup olmadığını merak etti. Gözlerinin kapanmasına izin vermekte bir sakınca görmedi.

Onun adını yüksek sesle söylemeye zahmet etmedi. Nasıl olsa onun için geleceğini biliyordu.

Serrik.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ava bir kez daha Serrik'in kütüphanesinde duruyordu. Bu sefer müzik çalmıyordu, şöminenin başında, sırtı ona dönüktü. Ellerini arkasında kavuşturmuş, gözlerini ateşe dikmişti.

Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Her nasılsa, garip bir şekilde, onun kendisine kızacağını düşündü. *Bunun* için hiçbir neden yoktu. Yanlış bir şey yapmamıştı. Tamam, belki de Ibin ve Nos'la birlikte "insanlarla tanışmaya" gitmemeliydi. Ama onu koruyorlardı.

Böyle siluet halinde heybetli bir görüntüsü vardı.

Önce konuşması mı gerekiyordu? Kılıcının üzerine düşebilirdi. Ne de olsa onu uyarmıştı. "Ibin ve Nos konusunda seni dinlemeliydim. Haklıydın."

"Köşeye sıkıştın ve ilerlemek için bir yol arıyorsun. Bunun için seni suçlamıyorum." Bu onu rahatlatmıştı. Morali düzeldi.

"Grimoire'a danıştığını duydum. Sana gösterdiği ilk görüntü açıkça seninle aynı fikirde olmayan bir görüntüydü. Sana ne gösterdi?"

Ve işte tekrar yere düştü. Kaçmak için hızlı bir yol ararken eli boş döndü. Kahretsin. Çıkış yolu yoktu. Gerçeği söylemek zorundaydı. "Sen ve mavi yarasa kanatları olan bir adam. Savaşaydınız. Etrafınız cesetlerle çevrili."

"Valroy. Unseelie Kralı." Serrik'in elleri sırtında kavuşturduğu yerde esneyip gevşedi. "Başka ne var Ava?"

"Grimoire'u sen tutuyordun. Ve ben... ayaklarının dibinde zincirlenmişim." Bu hiç iyi gitmiyordu. *Hem de hiç iyi gitmiyordu.*

"Anlıyorum." Durakladı. Sonra kurşun balon gibi dört kelime. "Peki başka ne var

Ava?" "Sen..." *İnsan* kelimesi zihninde yankılandı. "Farklı görünüyordun."

"Farklı." Kelimeyi bir heykelin tüm duygusuyla tekrarladı. Söyledikleri hakkında ne hissettiğini anlamak mümkün değildi. "Bir hata yaptığınızı söylediniz. Senin deyimimle, 'sıçıp batırdım'. Ondan sana yardımcı olacak bir şey göstermesini istedin. Yürümek için başka bir yol. O da sana başka bir görüntü gösterdi. 'Sorduğum için canımı sıkma' dedin. Sana ne gösterdi?"

"Hiçbir şey." Bu korkunç bir bahisti. Tüm fişlerini blöfün üzerine koymak zorunda kalacaktı. Ama önünde yapabileceği başka bir seçenek yoktu. Yoktu. Ya bu olacaktı, ya da... ne? Dürüstçe onu kullanmasına, soykırım yapmasına ve kanlı bir savaş yürütmesine izin mi verecekti? Yoksa Ağ'daki bir şey onu ele geçirene kadar bekleyecek miydi? Hayır. Dürüst olmak gerekirse Serrik'in kafasını koparmasını tercih ederdi. "Benim bir görüntüme geçti. Sağ kolumda garip bir sarmal örümcek ağı dövmesi vardı. Ve ayaklarının dibinde diz çökmüştüm. Ve sen hala *farklı* görünüyordun. Hepsi bu."

Sonunda ateşten dönüp onunla yüzleşti. Vücudundaki tüm içgüdülerin ona dönüp kaçmasını söylemesine rağmen, ona doğru yürüdü. Yavaşça. Ona ürkmesi için her şansı verdi. Yüzünün kızarması ve elinde önemsiz kartlar tuttuğunu belli etmesi için her fırsatı verdi.

Bir köpekbalığı gibi onun etrafında döndü. Arkasına geçtiğinde saçlarını omzundan uzaklaştırdı ve tişörtünün yakasını kenara çekerek köprücük kemiğine işlenmiş örümceği ortaya çıkardı. "Bunu iyi taşıyacaksın, küçük kelebek."

Gerçek bir iltifat gibi gelmişti. Daha da önemlisi, ona inanmış gibiydi. Omuzlarındaki gerginlik hafifçe gevşedi. "Tren konusunda beni uyarabilirdin."

"Daha önce imkânsızken nasıl yapabiliyordum?" Parmakları onun teninde oyalandı. İçinden bir ürperti geçti ve tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Adam mırıldandı ve şimdi sadece birkaç santim uzakta, onun önünde durmak için hareket etti. "Ne yaptığının farkında değilsin."

Adamın ezici doğası kızın bir adım geri atmasına neden oldu. "Hiçbir fikrim yok. Neler olup bittiğini bilmiyorum ve bunu karşılaştırayabileceğim hiçbir şey yok."

"Dünya'dan hatırı *sayılır* büyüklükte bir nesneyi çekip aldın ve bir çocuğun kardeşine kar topu fırlatmasından daha fazla çaba sarf etmeden Ağ'a fırlattın." Sessizce güldü. Neşeli bir kahkaha değildi bu. Sadistçe bir gülüştü. Az önce yapabileceğini açıkladığı her neyse, onu kullanmayı planladığını vaat ediyordu. Ve bunu yaptığında hiç hoşuna gitmeyecekti.

Ama onun tarafındaymış gibi davranmak zorundaydı. Onun istediği şeyi istiyordu. Kalın kalın yutkunarak dudağını çiğnedi. "Bunu tekrar nasıl yapacağımı bilmiyorum..."

"Ve bu, hayatım, birlikte çözebileceğimiz bir sorun." Bir kol hareketiyle, kütüphanesinde yürümeye başlarken kendisini takip etmesini işaret etti. "Tüm sanatlar üç şeyden oluşur. Birincisi, ham, doğuştan gelen yetenek. İkincisi, öğrenilmiş beceri. Üçüncüsü, zanaat aletleri ya da sanatın yapıldığı araçlar."

Oh güzel, tekrar üniversiteye dönmüştü.

Yaşasın.

Ev çizmeyi öğrenmek yerine, onları insanların üzerine düşürmeyi öğreniyordu.

Odaklan, aptal. Odaklan.

"Sende bir sanatçının ham yeteneği var. Ancak, sihri kaçıırıyordun, boyayı, fırçaları, tuvali kaçıırıyordun. Artık benimkine erişiminiz var. Ama bu ikisi bir araya geldiğinde ortaya verimsiz, rafine edilmemiş ve..." Sözüünü yarıda kesti.

"Trenleri insanların üzerine düşürmekle yükümlü."

"Kesinlikle." Hafifçe sırtıttı. "İstenmeyen sonuçlar yaratmak için. Benim vesayetim sayesinde, büyü kitabından yardım istediğinde belki daha az *beklenmedik* şeyler ortaya çıkabilir. Ancak, benim büyüme erişiminiz sınırlı kalacaktır."

"Kilitli olduğun için mi?" Bu bir tahmindir.

"Gerçekten de öyle." Gülümsemesi bu sefer biraz

daha uzun sürdü. Yaşasın, öğretmenden puan.

Beni burada, bu mekânın içinde hapseden üç mühür var. Bu odayı kapatan üç kilit. Her birinin tamamlanması için belirli bir görev gerekiyor." İfadesi soğukkanlı olmaktan çıkıp asık suratlı bir hal aldı. "Hiç kimse hepsini denemedi."

"İstemedikleri için mi, yoksa hayatta kalamadıkları için mi?"

"Hiç kimse bunu arzulayacak kadar hayatta kalamadı." Bir kez daha hiçlik maskesine bürünmüştü. Bir yan odanın kapısını iterek açtı. Ana odadan daha küçüktü ama bir o kadar da eşya ile doluydu.

Diğer her şeyle uyumluydu; Barok mobilyalar, yüksek kitaplıklar, sarmaşıklar ve yapraklar. Gerçi Serrik'in mekânının geri kalanından farklı olarak bu odada daha çok, boyutları ve duvarlara hâkimiyetleriyle duvar resmine benzeyen, yaklaşık yirmi ayak yüksekliğinde ve otuz kırk ayak genişliğinde soluk yağlıboya tablolar vardı.

Odanın ortası, etrafında mumlar yanan bir daire şeklinde temizlenmişti. Yine bir klişe ama bazen bazı şeylerin klişe olmasının bir nedeni vardır. Bazen işe yarıyorlardı.

"Yani... kilitli kapıyı bulmam ve... sen özgür kalana kadar mühürleri birer birer kırmam gerektiğini mi söylüyorsun?" "Evet." Serrik mum sırasının üzerinden geçti.

Ava daha fazlasını bekledi. Ama o vermedi. "Aptalca bir soru sor, aptalca bir cevap al, sanırım. Tamam, bunu nasıl *yapmam* gerektiği konusunda bana daha fazla ayrıntı verebilir misiniz? Nereye gitmem gerektiği, oraya vardığımda ne yapmam gerektiği, bir şey tarafından yenmekten nasıl kaçınacağım gibi-"

"Ava."

Sesini kesti.

Serrik yine gülümsüyordu, sadece dudaklarında hafif bir kıpırtı vardı. Ona yanına gelmesini işaret etti. "Her seferinde bir şey. Sana büyüü nasıl kullanacağını öğretiyoruz."

"Tamam." Mumların üzerinden geçip ortaya doğru yürüdü. "Ben sadece bunun daha yararlı olacağını düşünüyorum."

İşaret parmağını dudaklarına götürerek onu bir kez daha susturdu. "İnsanlar. Kuyruğunuzu kovalamaya her zaman çok heveslisiniz, yakaladıktan sonra onunla ne yapacağınızı hiç düşünmüyorsunuz." Kızın yüzünü tersine çevirdi. "Büyüyü doğru şekilde kullanmayı öğrenmezsen ilk mühürü kıramazsın. O yüzden sana orada rehberlik etmenin ne faydası var? Her şeyi *sırayla* yap, küçük kelebek. Şimdi. Git çemberin kenarına otur."

Aptal Fae, mantıklı konuşuyor. İçini çekti ve onun dediğini yaptı. Çemberin kenarına doğru yürüdü, geri dönüp ona baktı ve oturdu. "Yine de kitaba ihtiyacım olmayacak mı?"

"Hayır. O konuya birazdan geleceğiz. Ama işin özü şu; iradeniz, ondan ne yaparsanız odur." Bileğini döndürdü. Ve bir anda parmaklarının arasında kırmızı bir elma belirdi.

"Vay be." Kadın güldü.

Adamın yüzündeki gülümseme, kızın bundan etkilenmemesi gerektiğini açıkça gösteriyordu. Elmayı onun önünde, yaklaşık bir metre uzağında yere bıraktı.

"Evet, anlıyorum. Ben yeni yürümeye başlayan bir çocuğum." Utangaç bir tavırla saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ama tüm bunlar benim için yeni."

"Beni yanlış anlama. Bunu oldukça çekici buluyorum. Her şeyin büyük planında ne olduğumuzu unutmak bizim için kolaydır. Doğamızın anlamını yitirmek kolay." Onun arkasında ve biraz yanında durmak için hareket etti.

"Ağaçlar için orman ve tüm

bunlar." "Kesinlikle."

"Yani..." Adamın yakınlığı karşısında dikkatinin dağılmaması için çok çaba sarf ederek biraz kıpırdandı. Kahretsin, çok çekiciydi. *Seri katil, örümcek canavarı bir fae için yanıp tutuşma Ava.* "Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Elmayı değiştir."

"Değiştirmek mi?"

Nasıl

değiştireceksin?"

"Nasıl istersen. Daha küçük yap. Büyüt. Rengini, şeklini, doğasını değiştir. Onu bir kuşa ya da cama dönüştür. Dokunmadan hareket ettirin. Alevler içinde patlatın." Mırıldandı. "Yardım edebilirsen belki patlamalardan kaçınabilirsin."

"Değiştirin." İçini çekti. "Güzel. Peki bunu nasıl yapmam gerekiyor?"

"Tıpkı o 'trenini' çağırdığın gibi. Bırak içgüdülerin sana rehberlik etsin. Ne olmasını istiyorsan onu seç ve gerçekleşmesi için zorla. İradeni onun üzerinde uygula." Adam neredeyse onun arkasında duruyordu. Kız onu göz ucuyla görebiliyordu.

"Ama... nasıl?"

"Tam olarak nasıl olacağı konusunda sana rehberlik edemem. Düşünceleriniz size ait. Sahneyi hazırlayabilirim. Sana sahne ışıklarını sağlayabilirim. Aktörleri. Dekor parçalarını. Ama oyun yazarına hangi hikayeyi yazacağını söyleyemem. Sizi neyin çağırdığını siz bulmalısınız." Serrik kızın arkasına çömeldi, dizleri kızın yanlarına yaklaştı. Onun yakınlığı üzerinde fazla düşünmemeye çalıştığı bir sıcaklık yarattı. Çevresel görüşünde bir altın mücevher parıltısı belirdi ve Serrik kulağının arkasındaki bir tutam saç daha okşadı.

Dokunuşu kadının içinde bir heyecan yarattı ve refleks olarak yutkunmasına neden oldu. Fae'lerin gerçekten de kişisel alan duygusu yoktu. Çoğundan daha uzak görünen Serrik'in bile.

Parmakları kızın boğazında oyalanıyordu, ki bu hiç yardımcı olmadı. "Grimoire sadece elinizin altında bulunan bir araç. Odaklanmanızda size yardımcı olacak bir yöntem. Ama benim büyüme erişimin onun dışında da var. Burada, bu rüya halinde, birbirimize bu kadar sıkı bağlıyken ona ihtiyacın olmayacak. Başlangıç olarak, Grimoire'u bir geyiği kesmeye yardımcı olan bir bıçak olarak düşün. Gerektiğinde bunu çıplak ellerinle de yapabilirsin."

"Hiç geyik temizlemedim ama ne demek istediğini anladım." Dikkatini elmaya çevirdi. Tamam. Güzel. Değiştir.

"Tüm sihirler iradenin bir uzantısıdır. Görünmeyen sanatları kullananları ayıran tek şey, gücü kimden aldıkları ve bu gücü yönlendirmek için hangi araçları kullandıklarıdır." Hâlâ ona çok yakındı. Ona doğru eğilme dürtüsüyle s a v a ş m a k zorunda kaldı. Kollarının onun etrafında döndüğünü hissetmek istiyordu. Ama muhtemelen onu yere itecekti.

"Ve bende ürkütücü örümcek fae büyüğü var. Harika." Elmaya baktı. Fae büyüğü doğa büyüğüydü. Bu muhtemelen işi kolaylaştırıyordu, değil mi? Bir kayanın aksine. Gerçi kayaların da doğanın bir parçası olduğunu düşünüyordu. O zaman çelik? Çelik de doğadan gelen şeylerden yapılıyordu.

Kahretsin, bu iş iyice kafa karıştırıcı olmaya başlamıştı.

"Ben-" Bu açıklamayla ne yapacağını bilmiyor gibiydi. "Çok fazla kelimeyle..." "Ama bu kitap pek

doğaya uygun görünmüyor."

"Grimoire'lar türünüze uzun zamandır hizmet ediyor, ancak kabul etmeliyim ki büyüklerinizin birçoğu için sanatın biraz yozlaşması olarak görülüyorlar, sadece dışlanma riskini göze alanlar tarafından yapıyorlar. Anne ve çocuk, öğretmen ve öğrenci arasında geçmesi gerekirken, böyle bir gücü ve bilgiyi sayfada saklama yeteneği, bu dünyadaki pek çok kişi için rahatsız edici. Birçoğu yarattıkları için acı çekti."

Ona bakmak zorundaydı. O sözleri söyleme şekli, o sakın, *ben sadece burada çalışıyorum*, profesör gibi tavrını kaybetmişti. Gözlerinde boşluk kadar derin bir boşluk vardı.

Sarı-altın gözleri onunkilerle buluştu. Çenesini sıkıca ama kabaca olmayan bir şekilde avucunun içine aldı ve dikkatini tekrar elmaya çevirdi. "Elimizdeki görev devam ediyor, küçük kelebek. Bitirmen gereken bir ders var."

Omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Mesaj açtı: Bırak *onu*. Ama yapamadı. Yapamazdı işte. "Kimsin sen, Serrik?"

"Kendine müttefik edindiğin ve kimsenin karışamayacağı bir güç haline geldiğini görmek isteyen biri. Yardım etmekten başka seçeneğin olmayan biri."

Evet. Şimdilik. "Üzgünüm. Ama kitap yanımda değil."

"Yok. Ama dediğim gibi ben varım. Etrafın şu anda kullanabileceğin büyü kaynağıyla çevrili. Bu küçük görevi yapmak için yeterli olacaktır."

"Sen öyle diyorsan." Dalgalı bir nefes verdi. "Elmayı değiştir..."

Omuzlarını yuvarlayıp kırarak önündeki elmaya odaklandı.

Odaklan. Elmayı değiştir. İhtiyacı olan her şeye sahipti. Sadece... bunu yapabiliirdi. Yapabilir miydi? Yapabiliirdi.

Odaklan.

Elmayı *bir şekilde* değiştir.

Elmaya *bir şey* yaptır. *Yaptır. Bir*

şeyler.

Yap.

Bir Şey yap.

Herhangi

bir Şey.

Sorun elmanın patlaması değildi.

Serrik'in istediği gibi yapmış ve bunu yapmamıştı. Tam olarak değil.

Ava yine de çığlık attı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Serrik, Ava'nın ilk kez büyü kullanmayı öğrenmesini izledi. Çok güzel bir şeydi.

Sıkıcı.

Ama güzel bir şeydi.

Boş boş, kızın vahşi buklelerinden biriyle oynamaya başlamıştı, parmağının etrafına doluyor, o odaklandıkça tekrar tekrar bırakıyordu. Kız fark etmemişti. Ve uzun bir süre boyunca o da fark etmedi. Ona dokunduğunu fark ettiği anda elini indirdi.

Oturmuş, onun zamanında saatler sürebilecek bir süre boyunca büyülenmiş bir halde elmaya bakıyordu. Rüya dünyası, onu getirdiği bu ara alan, uyanık dünyadan farklı işliyordu. Ve doğruyu söylemek gerekirse, kendisi de dakikaların nasıl geçtiğini anlamıyordu. Yüzyıllarca hapis kalmanın böyle bir etki yaratabileceğini düşündü.

Bu yüzden orada kaldı, şimdi onun yanında oturuyor, okyanusa giden ilk yolunu ören bir dağ pınarı gibi gücünün koridorlarında yolunu bulmaya çalışmasını izliyordu.

Rig'de olduğu gibi çaresiz bir ihtiyaç ona ilham verdiği için değil, onu aradığı için. Büyüyü refleks olarak değil de amaçlı olarak kullanmayı öğrenmek onun için kilit ve önemli bir beceri olacaktı. Kendine bilinçli bir şekilde yardım edemezse uzun süre hayatta kalamazdı.

Felaket boyutlarındaki nesneleri uzayda ve boyutsal duvarlarda parçalamadan yani. Onun hain Teçhizatı yok edişini izlemek onun için nadir bir zevk anı olmuştu.

Bu büyüklükte ve ölçekte bir nesneyi boyutlar arasında bu kadar zahmetsizce, gözünü bile kırpmadan çekebilmek... yaptığı şeyin büyüklüğünün farkına bile varmadan?

Belki de diğer fae'lerin dehşet dolu bakışlarını ve ani endişelerini işlediği cinayetle ilgili sanmıştı. Diğerlerinin kendilerinden birinin ölümüne gülmekten ve kutlamaktan başka bir şey yapmayacağını düşünmek, özellikle de bunu böylesine gösterişli bir şekilde başarmak ne kadar da insani bir davranıştı.

Hayır, şimdi onları yeni ortak mahkûmlarıyla ne yapacakları konusunda kararsız bırakan şey onun idam edilme şekliydi.

Tabii ki her zaman eleştirilen Nos dışında.

Ava'nın kendisiyle ve yoldaşı Ibin'le işinin bitmesine karar vermesinden oldukça memnundu. Onlardan kurtulmak için bir yöntem planlamayı dört gözle beklemiyordu. Ancak yine de bir plana ihtiyaç olabilirdi. Ibin'in Ava'yı koruma - ve onu kendi tarafına çekme- arzusu çok güçlüydü.

Düşünceleri onlar üzerinde uzun süre oyalanacak gibi görünmüyordu. Çünkü her seferinde hızla Ava'ya geri dönüyorlardı.

Acaba bunu ikinci kez yapabilir miydi? Gerçekliğin yasalarını iki kez çiğneyebilir miydi? Sihrini burada, bu rüya halinde, imkânsız olması gereken yerde yapabilir miydi? Sırf böyle olduğunu *bilmediği* için mi?

Ya orada oturmuş, sırtını ağaca yaslamış, bükülmüş metal mekanizmaya bakarken yüzündeki ifade? Varlığının her zerresiyle onun yanında belirip ona dehşete kapılmamasını, yaptığı şeyin ileride ne olacağının güzel bir göstergesi olduğunu söyleyebilmeyi dilemişti.

Başka bir dünyadan birkaç ton demir ve çeliği, ne yaptığını bilmeden ve söyleyebildiği kadarıyla minimum çaba sarf ederek söküyordu. Gücüne olan güveni arttığında, herhangi bir şekilde pratik yaptığında, herhangi bir şekilde ayakları yere bastığında, onun hapishanesini paramparça edecek kişi pekâlâ o olabilirdi.

Göğsünde bir savaş başladı. Yaşadığı sürece onu ele geçirmiş olan bir fırtına. Dünya onu hapsettikçe o da doğasını hapsediyordu. Ama bu onun düşüncelerini durdurmadı.

Arzularını durdurmadı.

Saçlarını okşamayı ne kadar çok isterdi. Dudaklarını bir öpücükle yakalamayı. Vücudunu kendi vücuduna bastırmayı. Onu yere yatırmak ve doğasındaki hayvani tarafın gerektirdiği gibi ona sahip olmak. Dişlerini onun boğazına geçirmek, zehrini ona akıtmak ve onu *sahiplenmek*. Vücudunun ve şimdi hızla ruhunun istediği gibi onu kendine ait kılmak.

Küçük kelebek, ne yaptın sen?

Boyutlarda delikler açmak, büyü kitabıyla bile imkânsız *olması gereken* bir görevdi. En yetenekli cadıyı bile bitkin ve tükenmiş bırakması gereken bir görev.

O yeteneksizdi. Ham. Odaklanmamıştı. Birkaç tonluk bir metal enkazın zarafetine sahipti. Ama o saf, kullanılmamış *bir potansiyeldi*. İçinde yanan bir yıldızın gücü vardı.

Kullanabileceği bir güç.

Bunun için yaratılmıştı.

Onun için yaratılmıştı.

Tanrılara inanmazdı. Var olduklarını biliyordu, ne de olsa iki tanesinden doğmuştu. Ama hiçbir zaman, hiçbir şekilde, onlardan herhangi birinin desteğine ya da arkasına sahip olacağına inanmıyordu.

Ama biri -bir şey- küçük kelebeğini trajedinin etkisiyle Ağ'ına göndermişti. Ama kim? Yüzyıllar süren başarısızlıktan sonra şimdi kim onun başarılı olduğunu görmek istiyordu? Görevinin tamamlandığını görmek için ihtiyaç duyabileceği tek ruhu ona kim göndermişti?

Aksi halde bu çok büyük bir tesadüf olurdu.

Bu hediyeği hafife alacak biri değildi. Ve o ne büyük bir hediyeydi. Zehrini dilinde hissedene kadar boynundaki damara bakmaya başladığını fark etmemişti.

Zehrenden damarlarına ne kadar pompalarsa pompalasin, ölüm onun için gelemeydi. Onu mutluluğun derinliklerine batırabilirdi. Kalbini durdurmayı umursamadan onu stratosferin doruklarına çıkarın. Gördüğünde dehşet ve iğrenme içinde ağlamasından korkmadan onu *gerçek* haliyle sahiplenebilirdi-

Belki de onun varlığını kaçınılmaz olarak reddettiğinin farkına varması onu hayal aleminden uyandırabilirdi. Bu onu şehvet bulutundan çıkarmak için yeterli olabilirdi; dişlerini ona doğru yaklaştırmış ve tatlı etine batmaya hazır bir şekilde zehir damlatıyordu.

Ama işin aslı, kızın haberi olmadan ona sahip olmaktan kendini alıkoyup alıkoyamayacağını keşfetme fırsatını asla bulamamıştı.

Çünkü tam da o anda elma... *değişmişti*.

AVAÇIĞLIK ATTIL.

Elma artık bir elma değildi. Evet.

Başardı.

Hadi

bakalı

m.

Yaşasın

.

Yaşasın.

Değiştirmeyi başarmıştı. Bir nevi.

Birbirlerine normalde büyüyeceklerinden çok daha yakın bir şekilde kümelenmiş altı elma ağacı ortaya çıktı.

Mermer zemin, köklerin aniden yukarı kalkmasıyla çatlayıp paramparça oldu ve taş parçaları her yöne uçtu.

Kollarıyla yüzünü kapattı ve kendini korumaya çalışmak için bacaklarını yukarı çekti.

Ama kaos daha yeni başlamıştı. Çünkü bu ağaçlar *çok büyüktü*. Tavana doğru uzanan dallar, olgunlaşmış meyvelerle aşırı yüklenerek aniden aşağı doğru sallandı.

Atalet bazen çok kötü olabiliyordu.

Ağaçlar aşağıdan yukarıya doğru savrulurken yerden yukarıya doğru fırladılar.

Meyvelerle dolup taşan dallar şimdi de mermilerle dolup taşıyordu. Elmalar, bir atış makinesinin beyzbol topu hızıyla üzerlerine doğru savruluyordu.

Elbette, muhtemelen bu onu öldürmeyecekti -görünüşe göre ölemezdi- ama durumu düşünmek için sahip olduğu boş bir anda, aklından geçen şey basitçe şuydu

Bu berbat olacak.

Birdenbire yere yığıldı. İlk başta neyin çarptığından emin olamadı. Ama elmaların mermere çarpma sesi etrafını sardığında, ona hiçbir şeyin çarpmadığını fark etti.

Şey -neredeyse hiçbir şey- elmalar bacaklarına çarptı. Bu da canını *yaktı*. Rastgele yerlerine defalarca yumruk yemiş gibi hissetti. "*Ah! Kahretsin!*"

Ama vücudunun üst kısmına hiçbir şey çarpmıyordu. Ya da kafasına. Ki bu pek olası görünmüyordu. Gözlerini kırıştırarak açtı ve kollarını indirdi.

Serrik.

Onu yere itmiş ve kendini onun üzerine atmıştı. Onu hapsediyor, koruyordu. Başını eğmişti ve yüzündeki ifadede onun da elma yağmuruna tutulmaktan pek hoşlanmadığı anlaşılıyordu.

Sonuncusu da düşmüş gibi görüldüğünde, fırlayan meyvelerden oluşan bir su birikintisinin içinde yatıyorlardı. Bazıları mermere çarparak parçalanmıştı ama bazıları şaşırtıcı derecede sağlam görünüyordu. Muhtemelen onlara çarpanlardı.

Serrik'in, en hafif tabirle, tüm bu deneyimden dolayı oldukça *sinirli* olduğu açıktı.

Tanrım, o kadar güzeldi ki. Birdenbire başını kaldırıp onu öpme isteği duydu. Onu gömleğinin yakasından tutup üstüne çekmek istedi.

Farkına vardığı şey onu bir sepet elma gibi çarptı.

Onu istiyordu.

Ama o bir canavardı. Kendi halkını soykırıma uğratmaya ve topyekûn savaşa kararlı bir canavar. Ve onu burada kendisiyle birlikte tuzağa düşürmüştü.

Tehlikeliydi. Onun düşmanıydı. Ve onu istiyordu.

Bakışları yine onu delip geçiyor, olduğu yere mihliyordu. Aralarındaki sessizlik uzayıp gidiyordu. O da aynı şekilde mi hissediyordu? *Onu istiyor muydu?* Onun için sadece aptal, küçük bir insandı. Ve bir tuğlanın tüm duygusal yeteneklerine sahipti.

Hayır. Onu istemiyordu. Kafasından bir şeyler uyduruyordu.

Ava başının yanındaki elmalardan birini alıp ikisinin arasında tuttu. "Ağaç mı yetiştirdim?"

Gözlerini kapatarak başını eğdi ve kuşkulu, sessiz bir kahkaha attı.

"Sen ağaç yetiştirmedin. Bu karmaşanın içinde bir yerlerde orijinal elma var. Ağaçları dünyanızdan uzaya doğru *yırttınız.*" Onun yanına oturmak için birkaç elmayı iterek geri çekildi. "Sanırım turta yapmalıyım. Ya da elma şarabı, tüm bunlarla."

Ayağa kalktığı anda yüzünü buruşturdu. Bacakları ağrıyordu. "Sen iyi misin? Çürüyecekmişim gibi hissediyorum."

"Bu pek hoş olmasa da, iyi olacağım. I-" Sözleri, ağaçtan düşen başıboş bir elmanın omzuna çarpmasıyla kesildi. Sinirli bir hırıltıyla ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Artık bu ağaçların altında oturmak istemiyorum."

Adam elini tutup onu ayağa kaldırırken kadın güldü. "Katılmadığımı söyleyemem. Ben-bekle. Elmayı ben değiştirmedim mi?" Kaşlarını çatı. "Yani başarısız mı oldum?"

"Hayır. Bu aydınlatıcı bir deneyim oldu. Senin için değilse bile en azından benim için." Onu odadan çıkarmadan önce bir an ağaçlara düşünceli bir bakış attı. "Yeteneklerin... küçük görevler için uygun değil gibi görünüyor."

Ava onun kafasında dönen çarkları neredeyse izleyebiliyordu. Plan yapıyordu. Hayır, entrika çeviriyordu. Gerçekten entrika *çeviren* biriyle hiç tanışmamıştı ama Serrik kesinlikle entrika *çeviriyordu.* "Benim bir bazuka olduğumu söylüyorsun ve beni bir sineği kovalamaya zorluyorsun."

"Bazukanın ne olduğunu bilmiyorum Ava."

Adamın sesindeki düz, alaycı olmayan ton onu güldürdü. "Özür dilerim. Roket atan büyük bir silah."

Ona bir bakış fırlattı.

"Doğru." Kadın yine güldü. "Roketler... patlayıcı cihazlar mı? Pppssh diye ses çıkarırlar" -eliyle havada giden bir roket taklidi yaptı- "*bom.*" Bir patlama taklidi yaptı.

Tanrım, tam bir aptaldı.

"Sanırım kendine bir içki hak ettin." Serrik onun tarifini görmezden geldi ve mobilya koleksiyonunun içine gömülmüş bir bara benzeyen şeye doğru yöneldi. "Benim de şu anda birkaç taneye ihtiyacım var."

Eğer duyduysa, bu yüklü bir ifadeydi. "Bana söylemediğin ne var?" "Eminim pek çok

şey. Daha spesifik olmak için çaba göstermeniz gerekecek."

Eliyle yüzünü ovuşturarak onu takip etti. "Bütün fae'ler senin kadar sinir bozucu mu?"

Serrik ona gülümsedi, dudaklarında alaycı bir kıvrım vardı. "Çok daha fazlası, seni temin ederim." Ona şişeden bir içki doldurdu. Kehribar rengindeydi. Bir tür viski olduğunu düşündü, ki bu onun için sorun değildi. Adam şişeyi ona uzattığında kokladı.

Hayır, viskiydi. En sevdiği olmasa bile bu da iyiydi. "Pekâlâ, o zaman *daha açık* konuşayım. Benim 'bazuka sorunu' hakkında seni içmeye iten şey nedir?"

"Senin... boyutların perdesini yırtma tutkun, benim küçük keleşim, korkarım ikimiz için de öngörülemez pek çok soruna neden olacak." Kendisine bir duble doldurdu ve bardağını yeniden doldurmadan önce tek seferde mideye indirdi. "Bu nedenle Grimoire'u ya da büyüü sadece kesinlikle gerekli olduğunu düşünüyorsanız kullanmanızı tavsiye edeceğim."

Oh, ne güzel. Tek ihtiyacı olan buydu. Ona eğlenceli, yeni ve heyecan verici yollarla işkence etmeye çalışan büyüü bir dünyada kapana kısılmak ve üstüne üstlük büyük bir hayal kırıklığı yaşamak. "Sanırım bir fantezi dünyasına fırlatılıp atılmanın hayalini kurarken, bu işte iyi olup olamayacağınızı dürüstçe düşünmeyi asla bırakmıyorsunuz." Viskisini yudumladı. Tanrım, yanıyordu. Her neyse. İçkiydi işte. Başını kaldırıp fae'ye bakmak istemeyerek bardağına baktı. "Sanırım bu işte berbatım."

Onun yaklaştığını duymamış. Sadece ona doğru yürürken hareket ettiğini gördü.

"Ava." Başını kaldırıp bakmadı.

Adam bir parmağını çenesinin altına soktu ve başını çevirip ona bakmasını sağladı. Yine ağlamak üzereydi ve bu noktada ağlamaktan gerçekten bıkmıştı.

"Sen başarısız değilsin. Hatta bundan çok uzaktasın." Adam avucunu onun yanağına dayadı. Dokunuşu sıcaktı ve kız ona doğru eğilme isteğiyle savaştı. "Şimdiye kadarki girişimlerim arasında mühürleri kırma konusunda belki de en yüksek başarı şansına sahip olan sensin." Yüz hatlarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ben sadece hepimizin üzerine yağdıracağın kaos için kendimi hazırlıyorum."

"Ve elmalar. Ve trenler." Sırıttı. "Ama çoğunlukla kaos."

"Gerçekten de öyle." Gülümsemesi derinleşti. Ama güneşin altındaki ince buz gibi, o an hızla eridi. Elini indirdi ve kâğıtlarla dolu bir masaya doğru ilerleyerek kıza onu takip etmesini işaret etti. "Şimdi, beni burada tutan kapıyı bulman gerekecek. Söylemesi yapmaktan daha kolay bir görev, çünkü Web genellikle aynı konfigürasyonda uzun süre kalmak istemez."

"Harika, bu hissedebilen bir Web-maze-şey." Viskisinden bir yudum aldı. İçtikçe yanma hissi daha az iğrenç hale geliyordu. Alkolün böyle işe yaradığını düşünüyordu. "Neden olmasın?"

"Bu bir labirent *değil*." Bu ifade anlamlı gelmişti. Ağır. Neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Tamam, labirent değil. Üzgünüm." Eyvah. Onun yanında durdu ve elindeki kâğıt koleksiyonuna baktı.

İçlerinden birini işaret etti; devasa, Barok bir aynaya benzeyen bir taslak. Ortası alt ve üst kısımlarına göre daha inceydi, neredeyse bir kum saatini andırıyordu. Dairesel merkezindeki gümüş destek üç parçaya ayrılmıştı. "Sadece kapıyı bulmak yeterli değil. Kapının açılmasını sağlayacak üç cam anahtarı, yani kırıkları bulmalısınız. Bu anahtarlar tamamlanması gereken denemeler sonucunda kazanılır."

"Denemeler." Boynunun yan tarafını sıkarken, oradaki gerginlikten dolayı yüzünü buruşturdu. "Bu kötü bir video oyunu gibi gelmeye başladı. Bana bir eskort görevi olmadığını söyle. Eskort görevlerinden nefret ederim."

Serrik ona boş boş baktı.

Kadın ona bir el salladı. "Boş ver. Devam edin. Denemeler."

"Kapı öyle bir şekilde mühürlenmiştir ki, kilidini açmak isteyen kişinin kendini tamamen bu kapıya adanmış olması gerekir." Sesindeki dehşet ve sefalet kalın bir şekilde boyanmıştı. Bu sınavlar her neyse, onun bunu yapmasını en az kendisi kadar istemediği açıktı. Kulağa kişisel bir şeymiş gibi geliyordu.

"Anlamı ne?"

"Yakında öğreneceksin."

Evet. Kişiseldi. Başını iki yana salladı. "Tamam, Web'de dolaşıp buna benzeyen büyük, kırık bir ayna aramam gerekiyor. Sonra da üç mini patronla dövüştükten sonra elde edeceğim anahtarlar için etrafta dolaşmalıyım - pardon, üç *denemeyi* tamamlamalıyım." Bu sefer bilerek yapmıştı. "İkimizin de ölümsüz olması iyi bir şey, değil mi? Daha çok zamanım var." Bu konuda biraz neşeli görünmeye çalıştı. Kurşun bir balon gibi uçtu gitti.

"Zamanınız yok. Hem içeriden hem de dışarıdan, onlara ne gibi fırsatlar sunabileceğinizi görmek için geleceklerini hatırlatmak isterim." Elindeki kâğıtları karıştırdı ve bir tane daha buldu. İki kişinin resmedildiği bir illüstrasyonda bu; birini daha önce bir sanat eserinde gördüğü için tanıdı. Valroy, Unseelie Kralı. Yanında, kızıl kıvrırcık saçları olan genç bir kadın. Teni yeşil renkteydi ve başında altından bir taç vardı. Bu Seelie Kraliçesi Abigail olmalı. Yüzünde yumuşak, neredeyse nazik bir ifade vardı.

"Güzel görünüyor."

"O bir *Fae*." İğrenme onun vurdumduymaz, taş gibi dış görünüşünden sızdı. "Bir zamanlar insan olmasına rağmen, doğduğu halkı uzun zaman önce terk etti. Bunu unutma."

"O-whoa. Bir merdiven tırmanıcısından bahsediyoruz." Kıkırdadı. "Pekâlâ, o zaman kapıyı bulmak için Web'de hızlı koşmam gerekiyorsa, bunu *nasıl* yapmamı önerirsin?"

"Korkarım bu sorunu kendi başınıza çözmeniz gerekecek." Serrik aynanın taslağını katladı, sonra parşömen düzgün bir kare haline gelene kadar tekrar katladı. Parşömeni ona uzattı. Eğer yanılmıyorsa, Serrik'in sesinde en ufak bir kıskançlık belirtisi sezmişti. Ya da belki güvensizlik. Ya da belki ikisi birden.

"Eşyalarımı yanımda getirebilir miyim?" Parşömen karesini elinde evirip çevirdi.

"Sanırım bunu öğrenmek üzereyiz. Gerçekliklerden yeterince şey koparmayı başardın. Bunun neden bir zorluk teşkil edeceğini anlamıyorum." Omzunun üzerinden elma ağaçlarını çağırdığı odaya baktı. "Tüm bu elmalarla ne yapacağımı gerçekten düşünmeliyim..."

Güldü. Komik olması gerekmiyordu. Şaka yapmıyordu. Ama durumun vahameti, elmaların ne kadar *aptalca* olduğu ve bir ton kübik elmayla ne yapacağını şaşırmış olmasıyla birleşince kızın tepesi attı.

"Komik olan ne?" Adam ona bir kaşını kaldırdı.

"Yok bir şey. Üzgünüm." Gülmeyi kesmek için kendini zorlayarak nefesini bıraktı. Adamın şaşkın ifadesi hiç yardımcı olmuyordu. Hem de hiç yardımcı olmuyordu. "Anladım. Görev hedefleri - ürkütücü aynalı kapıyı bulmak. Kitaba sor

ve umarım bana yardımcı olur. Gerçeklikte çok fazla delik açmamaya ya da yol boyunca yenilmemeye çalışın."

"Kelimleri çok etkileyici bir şekilde kullanıyorsun." Bu konuda ne kadar az düşündüğü belliydi.

Omuz silkti. "Bu bir yetenek."

"Sana ne kadar yardımcı olacağını göreceğiz." Ona dönerek elini omzuna koydu. Rüyanın solmaya başladığını hissetti.

"Dinlen Ava. Şimdi, korkarım, gerçek yolculuğunuz başlıyor."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ava uyandığında kendini neredeyse uyuduğu zamanki kadar bitkin hissediyordu. Cidden Serrik'le bir program yapması gerekecekti, yoksa elinde çok yorgun ve *çok* huysuz bir Ava olacaktı.

Ve bunu kimse istemezdi.

İnleyerek yan yattı ve başını yastık ve battaniye olmayan dev yığının altına gömüp tekrar uyumayı diledi.

Ama gidip sihirli olmayan bir kapı bulması

gerekiyordu. Ve sihirli olmayan arkadaşını

serbest bırakmaya başlamalıydı.

Böylece daha fazla olmayan büyüye erişebilecekti.

Böylece yukarıda bahsi geçen arkadaş olmayanı

öldürebilecekti. Kesinlikle çekici *bulmadığı*

arkadaşını.

Hay sikeyim.

Ava bağlı olduğu bu aptal yolculuktan kurtulmak istiyordu. Her seferinde bir şey, diye düşündü. Yataktan kalkıp saçlarını taradı, giyindi ve nihayet kuruyan giysilerini çantasına tıktırdı. Bir yanı Nos ve Ibin'in odalarının görece güvenli ortamından ayrılacağı için dehşete düşmüştü.

Diğer parçası ise ilk parçasına, onu isteği dışında Rig'e satmaya çalıştıklarını hatırlattı. Ve onun arkadaşları olmadıklarını. *İlk* parça sabırla ikinci parçaya, Serrik'in tüm fae'leri öldürmesine yardım etmeyi kabul edenin kendisi olduğunu hatırlattı, yani bu ilişkideki pislik kimdi?

Her şeyin fermuarını çekip yerine koyduktan sonra çantasını omzuna attı ve gidip battaniyelerin üzerinde duran Book'u yerden aldı. "Merak etme. Seni ihmal etmiyorum." Elinde biraz sıcak hissetti. Bunun hakkında çok fazla düşünmemeyi tercih etti. "En azından sonunda aklımı kaybedip kendi kendime konuşmaya başladığımda, her zaman aslında seninle konuştuğumu iddia edebilirim."

Kolunun altına sıkıştırarak kapıya yöneldi. Veda etmeli miydi? Yol için yiyecek istemeli miydi? Yol tarifi mi? Bu tür bir durum için görgü kurallarının ne olduğunu bilmiyordu. Bunun bir broşürde yazdığını da sanmıyordu.

Web'in ana koridoruna açılan kapıya ulaştığında bu soru onun için cevaplanmıştı. Ibin kanepelerden birinde oturmuş, ellerini önünde kavuşturmuştu. Nos onun karşısındaydı ve somurtkan bir ifadeyle sehpayı bakıyordu.

Onu görür görmez Ibin ayağa fırladı. "Ava. Bekle."

"Ben-bak." Ava gözlerini kapadı. Ne söylemesi gerekiyordu? Onlara gerçeği söyleyemezdi, Serrik onu izliyordu. Ona ihanet edebileceğine dair herhangi bir ima anında geri tepdi. "Gitmeliyim ve... Serrik'e yardım etmeliyim. Mesele sen değilsin, kişisel de değil, mesele-"

"Bencilsin. Ve hepimizi öldürmeye kararlısın." Nos yüzünü buruşturdu. "Sana söyledim Ibin. Bunun bir anlamı yok."

"Bu *biraz karışık*, Nos." Ava sustu. "Bakın, hepimizi öldürmek istemiyorum. İstemiyorum. Sadece kendimi düşündüğümünden de değil. Bu sadece benimle ilgili değil. Ama sizin neler yapabileceğinizi, neler yaptığınızı gördüm. Kahretsin, kaç gündür buradayım, iki mi? Üç gün mü? Kaç tane korku hikayesi duydum?" Güldü. "Evet. Geç. *İnsan ırkını* kurtarmaya çalışıyorum, Nos. Ve eğer denemezsem, ona yardım etmesi için bir sonraki aptalı bulacak. Ve ondan sonraki aptal da." Omuz silkti. "Ben de olabilirim, değil mi?"

Book ona Serrik'in soykırımının gerçek bedelini göstermeden önce buna inanmıştı. Fikrini değiştirmeden önce. Ama bir parçası hâlâ buna değdiğine inanıyordu, yani Fae'lerin ölmesi gerektiğine.

Onlar canavardı. Gerçek ve mecazi anlamda.

Ama Serrik'i tutsak eden kapının kilidini açmaya başlamadan her ikisini de -Serrik'e yardım etmek *ya da* onu öldürmek- yapamazdı. Bu yüzden kararını vermek için zamanı olduğunu düşündü.

Ayrıca, o noktaya gelmeden çok önce ölme ihtimali de yüksekti zaten. Ibin ve Nos sessizce ona baktılar.

Kız başını salladı. Anlamıyorlardı. Neden anlasınlar ki? O da anlamayacaktı.

"Başka seçeneğim yok," dedi Ava, en az onlar kadar kendini de ikna etmeye çalışarak. "Bakın, ikiniz de bu boktan gösterinin içine sürüklendiniz."

Ibin'in yeşil gözleri, Ava'nın bir adım geri atmasına neden olacak bir yoğunlukla ona dikilmişti. "*Her zaman* bir seçenek vardır, Ava."

Bu, bugün duyduğu en yararsız fal kurabiyesi bilgeliği değil miydi?

"Harika," diye mırıldandı. "Bunu, şimdiye kadar bana hiçbir faydası dokunmayan diğer işe yaramaz basmakalıp sözlerle birlikte dosyalayacağım. 'Ailenizin size öğrettiği ve aslında sizi öldürecek olan asil şeyler' ve 'tüm organize dinler'in hemen yanına."

Nos dişlilerin gıcırdamasına benzer bir ses çıkardı - bir saniye sonra güldüğünü fark etti.

"Neyin bu kadar komik olduğunu anlamıyorum," diye tersledi Ava.

"Hayatta kalma içgüdünüz." Ayağa kalktı, ikisinin de üzerinde yükseliyordu. "*Acınası*. Sevecen ama acınası."

"Bunu doğaüstü bir odun öğreticüsünden kurtulmuş gibi görünen bir adam söylüyor." Kelimeleri durduramadan ağzından çıkmıştı. Ibin hareketsiz kaldı. *Kahretsin*. Belki de korkunç yamalı fae adamı kıskırtmak en parlak fikri değildi.

Ama Nos yine o gıcırdama sesini çıkardı.

"Anı önem kuruntuları olan bir aptaldansa yamalı bir adam daha iyidir." Gülümsemesi zalimliğin ta kendisiydi. "Dünyanızı kurtardığınızı mı sanıyorsunuz? *İrkini*? Sen bir piyonsun, küçük insan. Daha fazlası değil."

"Harika konuşmadı. Bayıldım." Book'u göğsüne daha sıkı sarıldı. "Ama ben yine de gidiyorum. Beni burada istemiyorsun. Ben de burada olmak istediğimi sanmıyorum."

Ibin bir adım öne çıktı. "En azından seninle gelmemize izin ver."

"Ne?" Nos ve Ava hep bir ağızdan "Ne?" dedi, ki bu *çok tuhaftı*.

"Beni duydunuz." Ibin kollarını kavuşturdu. "Her ne yapmayı planlıyorsan, oraya yalnız gitmene izin vermeyeceğim."

"Planlamıyorum-" diye başladı Ava, sonra durdu. Ne planlıyordu ki? Serrik'e yardım mı edecekti? Onu öldürmeyi mi? İnanılmaz derecede büyülu olup bir şekilde hem insanları hem de fae'leri kurtarmayı mı? İnsanların üzerine daha fazla büyülu elma ve tren mi bırakacaktı? "Ne yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ya da nereye gittiğimi."

"Tam da bu yüzden bize ihtiyacın var." Ibin sanki bu her şeyi çözmüş gibi gülümsedi. "Bu aynanın nerede olduğunu bilmiyorsun."

Ve ben biliyorum."

Kahretsin. *Lanet olsun*.

"O seçimini yaptı," diye homurdandı Nos. "*Bırak gitsin*."

"Peki ben seni ne zaman dinledim?" Ibin karşılık verdi.

Ava bunun aşağı yukarı son bir asırdır yaşadıkları bir tartışma olduğu izlenimine kapıldı. "Bak," dedi bir elini kaldırarak. "Yardım istemiyorum. Arkadaş istemiyorum. Sadece deniyorum ki..."

Hayatta kalmak. Sözcük söylenmeden asılı kaldı.

Ibin'in ifadesi yumuşadı. "Biliyorum aşkım. Ama Web yalnız gezginlere karşı nazik değildir. Özellikle de sırtında hedef tahtası olanlara. İşte anlaşma. Seni kapıya kadar götüreceğim - eğer yol boyunca yaşamayı hak ettiğimize seni ikna etmeme izin verirsen. Bu sefer gerçekten."

Ava Kitap'a baktı. Orada öylece duruyordu, sinir bozucu bir şekilde sessiz ve yararsızdı. Doğaüstü eskort hizmeti hakkında herhangi bir fikri varsa da paylaşmıyordu.

"Peki. Zaten peşinize takılmanıza engel olamam ve kapıyı bulmak için yardıma ihtiyacım var." "Ama ikinizden biri bir şey yapmaya kalkarsa-"

"Uslu duracağız." Ibin bir parmağını kalbinin üzerine

koydu. Nos alay etti. "Kendi adına konuş."

Ava onu görmezden geldi. "Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi. Günüm daha da gariipleşemez."

MEŞHUR SON SÖZLER.

Web sadece tuhaf değildi, *agresif* bir şekilde tuhaftı. Sanki gerçeklik kavramından kişisel olarak rahatsız olmuş ve bir noktayı kanıtlamaya kararlıydı.

Saatlerdir yürüyormuş gibi hissediyorlardı ama muhtemelen sadece yirmi dakikadır yürüyorlardı. Zaman burada tuhaf işliyordu.

Burada her şey tuhaf işliyordu.

"Peki," dedi Ava sessizliği bozarak, "nereye gittiğimizi gerçekten bilen var mı? Yoksa bir şey bizi yemeye çalışana kadar öylece dolaşacak mıyız?"

Ibin kıkırdadı. Nos metanetle sessiz kaldı.

"Serrik'in hapsedilmesinin pek çok katmanı var," diye açıkladı Ibin. "Bazıları fiziksel, bazıları... daha soyut."

"Soyut." Ava imkânsız zeminde seken bir çakıl taşına tekme attı. "'Modern sanat' gibi soyut mu yoksa 'gerçeklik bir yanılsamadır' gibi soyut mu?"

"Daha çok 'taşların kavram, tahtanın olasılık olduğu çok boyutlu satranç' gibi soyut," diye yanıtladı Ibin neşeyle.

"Harika. Bunu açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler."

Önlerindeki yol üçe ayrılıyordu. Biri kırık aynalardan yapılmış gibi görünen bir kapıdan geçiyordu. Bir diğeri sudan ya da sıvı gökyüzünden oluşmuş olabilecek bir kapıya iniyordu. Üçüncü kapı normal görünüyordu -tamam, bu onu hemen biraz şüpheli yapıyordu ama onu boğacak ya da parçalara ayıracak gibi de görünmüyordu. Yani, bu da bir avantajdı.

"Ne tarafa?" Ava sordu.

Nos ve Ibin bakışlarını

değiştirdiler. "Aynalar," dedi Nos.

"Su," dedi Ibin aynı anda, içini çekmeden önce. "Üç yol da diğer tarafta birleşiyor.

Sadece geçmemiz gerekiyor - oraya ulaşmak için katlandığımız şey de bu."

Harika. Sadece harika. "Katlanmak. Burayı kim *tasarladı*? Ne tür bir kaçık, sosyopat, katil psikopat böyle şeyleri" - kapıları işaret etti- "katlanılması gereken bir yere koyar?"

Nos cevabı söylerken kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu. "Serrik."

Ava bakakaldı. "Ne?"

Ibin bir inilti çıkardı. "Bu hapishaneyi o tasarladı. Ama kendisi için değil. Bütün hikâyeyi bilmiyorum. Hiçbirimizin bildiğini sanmıyorum. Hayatımıza devam edebilir miyiz? Lütfen?"

"Burayı buraya gönderilenleri cezalandırmak için inşa etti Ava. Burası *katlanılması* gereken bir yer." Nos kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Şimdi bize çektireceğin acıyı seç."

Lanet olsun, burayla ilgili her şeyden nefret ediyordu. "Müthiş. *Müthiş*. Neden ben seçmek zorundayım?" "Çünkü bu senin hatan. Bu yüzden her ne olursa olsun bunun sorumlusu siz olmalısınız." Nos en dostça gülümsedi ifadesini takındığını görmüştü. Yani, tamamen alaycı olduğu için.

Zamanının yarısında onunla aynı fikirde olmasaydı Nos'tan gerçekten nefret ederdi. "Peki, peki. İyi, iyi! Her neyse. Ben üç numaralı kapıya oy veriyorum. Beni parçalayacak ya da boğacak gibi görünmeyene." Eliyle işaret etti.

"Bu," dedi Nos ciddiyetle, "bir hata olur."

Tamamen normal görünen kapıya baktı. "Çünkü? Güvenli şey ölümcüldür kinayesi mi?"

"Web'de," diye açıkladı Ibin, "en tehlikeli yollar daha güvenli gibi görünen yollardır, evet." "Bu çok klişe." Elini gözlerinin üzerine koyarak inledi. "Siz hiç son zamanlardan bir kitap okudunuz mu?"

Yüzyıl mı? Cidden mi? Sırada ne var? Bir kapı doğruyu, diğeri yalanları mı söylüyor? Yani en tehlikeli seçenek her zaman cevap mı?"

"Şart değil." Nos'un sesi toz gibi kuruydu. "Ama bir şey... uygun görüldüğünde şüphe duymak gerekir."

"Peki!" Aynalarla suyun arasına baktı. Her neyse. "Eenie, meenie, miney, dilimlere ayrılmış ya da boğulmuş."

Ava aynalı kapıya doğru bir adım attı. Serrik kırık bir aynanın arkasındaydı, değil mi? Bu iyi bir ipucu gibi geldi. Ama bu da çok *uygun* olabilirdi.

Aptal fae.

"*Dikkatli* ol," diye uyardı Ibin. "Aynalar gerçeği gösterir. Bunu herkes takdir etmez."

"Not ettim," diye mırıldandı Ava ama devam etti. "Hayatımın en utanç verici anlarının en iyilerinin bana tekrar oynatılmasını izlemeyi seviyorum. Bu tür şeyler genelde bunun içindir, değil mi?"

Yaklaştıklarında, kırık camın sonsuza kadar çoğalttığı yansımasını görebiliyordu. Ama bu *onun yansıması* değildi. -Tam olarak değil. Bir parçada daha yaşlıydı. Bir diğerinde Book'un resmindeki dövme vardı. Bir diğerinde ise kanla kaplıydı.

Rahatsız edici bir parçada, Serrik'in yanında duruyordu, eli omzundaydı ve ikisi de gülümsüyordu. Bir diğerinde ise çıplak elleriyle Serrik'in kalbini söküyordu.

"Çok uzun süre bakma," diye fısıldadı Ibin, onu öne doğru çekerek. "Aynalar seni olasılıkların içine hapsedebilir." "Daha önce gördüğümüz o iplikler gibi mi?" Ava Rig'in evine açılan geçidi hatırlayarak sordu.

"Benzer," dedi Nos. "Aynı kavramın farklı yönleri."

Aynalı kapıdan geçtiklerinde Ava garip bir his hissetti, sanki derisi soyuluyor, inceleniyor ve biraz yanlış bir şekilde geri takılıyordu. Acımıyordu. Sadece istilacı hissettiriyordu. İğrençti.

Diğer tarafta, tamamen ışık ve gölgeden inşa edilmiş gibi görünen geniş bir odaya çıktılar. Duvar yoktu. Tavan yok. Sadece değişen yoğunluklarda aydınlık.

"Bu yeni bir şey," diye mırıldandı Ibin, sesi endişeli geliyordu.

"Yeni mi?" Ava ona döndü. "Yeni derken ne demek istiyorsun? Bir asırdır falan burada yaşamıyor muydun?"

"Ağ değişiyor." Nos'un ses tonu, özellikle yavaş bir çocuğa bir şey açıklayan birininkine benziyordu. "Bir zamanlar olan şey her zaman olan şey değildir."

"Daha fazla fal kurabiyesi bilgeliği için teşekkürler," diye tersledi Ava. "Gerçekten *işe yarar* bir bilgi var mı?" Book kolunun altında bir sıcaklık hissetti. Neredeyse sıcaktı. Sanki bir şeye tepki veriyordu.

"Ava," dedi Ibin yavaşça. "Kitabın..."

Aşağı baktı. Kitap'ın sayfalarının arasından altın rengi bir ışık sızıyordu, sanki kendini açmaya çalışıyordu.

"Um...Kitap, dostum? İyi misin?"

"Bu," dedi Nos, "olmamalıydı."

Kitabı önünde tuttu ve merakla aşağıya baktı. "Ne söylemek istiyorsun, Kitap?"

Konuş, çocukça konuş."

"Adım... Kitap mı koydun?" Ibin bir kaşını kaldırdı.

"Evet, uzun bir isim-"

Kitap uçarak açıldı.

Kitaptan kör edici, altın bir ışık fişkırdı. Ava, Ibin ve Nos çığlık attı.

Hiçbir şey göremiyordu. Gözlerini kapatarak başını parlıttıdan yana çevirdi ama nafile. O kadar kör ediciydi ki, gözlerinin kapalı olup olmaması fark etmiyordu.

Üçününe karışan dördüncü bir çığlık olduğunu fark etmesi bir iki saniyesini aldı.

SLAP.

Kitap ellerinin arasında kapandı.

Ve sonra karanlığın içinde durdular. Tamamen, mutlak karanlık.

"Pekala." Sesi garip bir şekilde yankılandı. "O da neydi öyle?"

Karanlıkta bir şey koluna süttü - Ibin ya da Nos olmayan bir şey. Çok fazla parmağı olan bir şey.

"Kımıldama," diye emretti Nos, sesi gergindi.

"Neden?" diye fısıldadı. Gerçi zaten bildiğinden oldukça emindi. "Çünkü,"

diye fısıldadı Ibin, "yalnız değiliz."

Etraflarındaki karanlık değişti. Sanki i ç i n d e devasa bir şey hareket ediyordu. Kadim bir şey.

Sabırlı bir şey.

"O da ne?" Ava sordu, sesi zar zor duyuluyordu.

"Gözler," diye yanıtladı Nos.

Harika. Çünkü *bu* kulağa hiç de ürkütücü gelmiyordu. Hem de hiç. En ufak bir şekilde bile. Bu yer ve gözler de neyin nesiydi?

"Gözler... dost canlısı mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Ibin basitçe.

"Onlar... tehlikeli mi?" Ava bastırdı.

"Daha da kötüsü," diye gürledi Nos. "Onlar... meraklılar."

Önlerindeki karanlık parçalanmaya başladı. Perdelerin geri çekilmesi gibi. Işık içeri sızdı -Kitap'ın altın ışığı değil, daha eski bir şey. Daha sönük. Daha ilkel.

Ve o ışıktaki onu gördü.

Gözleri.

Bir örümcek değildi. Tam olarak değildi. Çok fazla uzvu vardı, evet -gözlerini acıtacak şekilde kendi üzerine katlanıyormuş gibi görünen uzuvlar. Ama aynı zamanda bir zamanlar neredeyse insan olabilecek özelliklere de sahipti. Gözler -düzinelercesine- bir yüz olabilecek şeylerden göz kırpyordu. Ya da belki de onları aynı anda her açıdan izliyordu.

"Oh," diye nefes aldı Ava, "beni yandan becer."

Gözler'in pek çok gözü aynı anda yanıp sönüyor, tarıyor, arıyordu ama zorlanıyorlardı. *Onları göremiyorlardı. Kör olmuşlardı.* Vay anasını. "Book, seni öpebilirim," diye fısıldadı.

ZİYARETÇİLER, diye bir ses geldi -kulaklarına değil, doğrudan zihnine. Sanki bu kavramı beyninden söküp alıyor ve yerine kendi yanıtını koyuyordu. *GÖREMİYORUZ.*

AMA HİSSEDEBİLİRİZ.

YENİ KONU.

"Sadece buradan geçiyoruz," dedi Ibin, normalde kendinden emin olan sesi dalgalanarak. "Size ya da ipliklerinize zarar vermek istemiyoruz."

Gözler'in dikkati başka yöne kaydı -Ava bunu hissedebiliyordu, sanki fiziksel bir ağırlık ondan Ibin'e doğru hareket ediyordu.

ESKİ İPLİK. YIPRANMIŞ. AMA HALA KULLANIŞLI.

Ava'ya geri döndü.

YENİ İPLİK. TUHAF BİR DESEN. GÖREMİYOR.

İnanılmaz uzunluktaki bir uzuv ona doğru uzandı.

Nos onun önüne çıktı. "Bu tuhaf desen senin için değil," dedi kararlı bir şekilde. "Bu iplik için konuşuldu."

TÜM IPLIKLER BENİMDİR.

"Bu seferki farklı," diye karşı çıktı Ibin. "Bu-"

ÖZEL Mİ? Bu kavram, rahatsız edici bir şekilde eğlence gibi geldi. TÜM IPLIKLER ÖZEL OLDUKLARINA İNANIR.

Ibin tekrar konuştu. "Sizi böldüğümüz için özür dileriz. Bu yeni ipliği sahibine götürüyoruz. Biz sadece çıkışı arıyoruz."

Tüm o gözler tekrar kırıştı. Bu sefer daha yavaş. *TUHAF BİR DESEN. GÖREMİYORUZ. AMA ÖYLE BİR İŞİK VARDI KI. EVET, ESKİ İPLİK. BENİM İÇİN DEĞİL.*

Ava alınsa mı alınmasa mı bilemedi.

ÇIKIŞ YOK.

Ava irkildi. Burası kapana kısılmak isteyeceği bir yer değildi.

AMA BAŞKA YOLLAR DA VAR.

Gözler yer değiştirdi, imkansız uzuvları katlanıp açıldı. Etraflarındaki karanlık su gibi dalgalanıyordu.

İZLE.

Ve sonra onlardan uzaklaşıyor, garip olmayan odanın derinliklerine doğru ilerliyordu.

Ava, Ibin ve Nos'a baktı. "Cidden bu korkunç bacak-göz-örümcek-şeyi mi takip edeceğiz?" "Daha iyi bir fikrin var mı?" Ibin sordu.

Onun yoktu.

Böylece takip ettiler.

Gözler onları var olmaması gereken geçitlerden geçirdi - gölgelerden ve çocukluğundan kalma anıların parçaları gibi parıldayan şeylerden oluşan koridorlar. Kayıp konuşmaların yankılarından inşa edilmiş odalar. Ava'nın baktığı her yerde, bazıları ip gibi kalın, diğerleri saç gibi ince iplikler parıldıyordu.

Ağ. *Gerçek Ağ.* Sadece Serrik'in hapsedildiği yer değil, o şeyin kendisiydi. Yürürken Ibin'e

"Burası neresi?" diye fısıldadı. "Gerçekten mi?"

Ibin omuz silkti. "Gerçekten bilmiyorum. Anlayabildiğim kadarıyla? Gerçeklik sahne arkasında," diye fısıldadı. "Tüm dünyaların ve olasılıkların birbirine bağlandığı yer."

"Bu aslında düşündüğünüz kadar yardımcı olmuyor."

"Biliyorum," diye itiraf etti Ibin. "Ama yapabileceğimin en iyisi bu."

Gözler aniden durdu. Önlerinde son derece sıradan bir kapı uzanıyordu; ahşap, hafif yıpranmış, basit bir pirinç tokmağı olan bir kapı. Üç numarayla aynı lanet kapı.

Ava, Nos'a ters ters baktı.

Ona bakmayı özenle reddeden Nos'a.

İŞTE.

ARADIĞIN ŞEY.

Ibin şüpheyle kapıya baktı. "Peki tam olarak ne aradığınızı düşünüyorsunuz?"

İLK ANAHTARI.

Ava Kitap'a baktı. Yine sıcak hissediyordu ama yanmıyordu. Sadece tetikteydi. Tekrar yukarı baktığında, Gözler ona bakıyordu. Hepsini birden. Onu görebiliyordu. Dondu kaldı. *Kahretsin.*

NE ARADIĞINIZI BİLİYORUZ. BUNU SENDEN DUYMAK İSTİYORUZ.

Ava gergin bir şekilde yutkunduktan sonra Nos ve Ibin'e baktı. Ibin omuz silkti. Gözler'e dönerek, kararlı görünmek için elinden geleni yaptı. "Üç anahtar... ve bir ayna."

Gözler'in uzuvları onaylar gibi bir ifadeyle seğirdi.

AMA UYARAYIM, GARİP IPLİK.

ANAHTAR KILIDI DEĞİŞTİRİR. KILIT DE ANAHTARI DEĞİŞTİRİR.

"Mümkün olduğunca şifreli olmak gibi doğaüstü bir zorunluluğunuz mu var?" Dehşete kapılmıştı. Kesinlikle dehşete düşmüştü. Ama aptal şakalar onu bir kalkan gibi güvende tutuyordu. Şaka yapmaya devam ederse, bu hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu. Ses tonu bir oktav daha yüksek olsa bile. "Doldurman gereken bir kota mı var?"

Gözler'in çok sayıdaki gözü ilk kez senkronize olmadan kırıştı.

MİZAH. BEKLENMEYEN.

"Evet, şey, ben sadece sürprizlerle doluyum."

Gözler ona yaklaştı - rahatsız edici derecede yakın. Bir uzvu neredeyse yüzüne değecek şekilde uzandı.

BUNA İHTİYACIN OLACAK. SEÇİMLER GELDİĞİNDE.

Ve bu neşeli düşünceyle karanlığın içine çekildi, tamamen yok olana kadar uzuvları kendi üzerine katlandı.

Onları kapıyla baş başa bıraktı.

"Peki," dedi Ava, hissettiğinden daha cesur görünmeye çalışarak, "ilk kim geçecek?"

ON ALTINCI BÖLÜM

Ava sıradan görünen kapıya baktı, parmakları yıpranmış pirinç tokmağın üzerinde geziniyordu. Etrafındaki hava olasılıklarla parıldıyor gibiydi - ya da belki de gördüğü onca şeyden sonra hayal gücü fazla mesai yapıyordu.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Nos, uyumsuz gözleri şüpheyle kısılmıştı.

"Hiçbir şeyden hoşlanmıyorsun. Belki İbin hariç." Ava gözlerini devirdi. İbin'e baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bir, başka seçeneğimiz olmadığı." İbin'in ifadesi okunamaz haldeydi. "Ve ikincisi, bazen sıradan kapıların olağanüstü yerlere çıktığını düşünüyorum."

"Yine söylüyorum, bunun bir faydası yok." Normal bir yol arkadaşı için gerçekten bir parmağını verebilirdi. Yine de bu tür şeyleri yüksek sesle söylememeye dikkat etmeliydi - birileri bunu üzerine alabilirdi.

"Biliyorum." İbin belli belirsiz gülümsedi. "O zaman birinci maddeye bak. Ve ayrıca. Kapılar açılmak içindir."

Kitap, İbin'le aynı fikirdeymiş gibi Ava'nın yan tarafına doğru ısındı. Ya da belki sadece ötesindeki şeye tepki veriyordu.

"Peki, tamam." İçini çekti. "Eğer gözlerimi yemeye çalışan başka bir fae varsa, ikinizi de suçluyorum."

"Bunların hiçbirisi bizim suçumuz değil." Nos yine sinirli görünmeye başlamıştı.

"Ve umurumda da değil. Ben yine de sizi suçluyorum." Ava düğmeyi kavrayarak yavaşça çevirdi. Mekanizma, Gözler'in onları bıraktığı tuhaf, yankılı karanlıkta inanılmaz derecede yüksek görünen bir sesle tıkladı.

Kapı açıldı.

Dışarıya ışık yayıldı -Kitap'ın altın doğaüstü ışığı değil, sıradan, ılık güneş ışığı. Eşiğin ötesinde son derece normal bir bahçe uzanıyordu. Düzgün yataklarda çiçekler açmıştı. Aralarında taş bir patika uzanıyordu. Meyve yüklü ağaçlardan kuşlar cıvıldıyordu.

O kadar sıradan, o kadar hoştu ki Ava hemen dondu kaldı. "Pekâlâ. Şimdi *bu* kesinlikle bir tuzağa benziyor."

"Belli ki," diye yanıtladı Nos.

"Acı verici bir şekilde öyle," diye onayladı İbin.

"En azından bir kez olsun hepimiz aynı fikirdeyiz." Durakladı. Ve homurdandı. "Kitapta kelime oyunu." Ava derin bir nefes aldı ve kapı aralığından içeri adım attı. "Pekala. Geri dönmek yok. Bu işi bitirsek iyi olur. Merhaba, tuzak! Tuzak insanları! Buradayız!"

Ayağı bahçe yoluna değdiği anda arkalarındaki kapı çarparak kapandı. Ava dönüp baktığında, kapı sanki hiç var olmamış gibi yok olmuştu.

"Bu iyi bir şey olamaz," dedi, içinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında takdire şayan bir

sakinlikle. "Asla öyle değildir," dedi Nos kuru bir sesle. "Ama buna alışıyorsun."

Bahçe önlerinde uzanıyordu, inanılmaz derecede güzel ve huzurluydu. Uzaklarda bir yerde rüzgâr çanları hafif bir melodi çalıyordu.

"Tamam," dedi Ava. "İlk anahtar. Bir şey bizi öldürmeye çalışmadan önce onu bulalım ve buradan gidelim."

Ama daha o konuşurken, ilerideki patikada bir figür belirdi; beyaz elbiseli bir kadındı, siyah saçları dalga dalga imkansız güzellikte bir yüzün etrafına dökülüyordu.

"Çok geç," diye mırıldandı Nos.

Kadın gülümsedi ve insan olamayacak kadar keskin dişleri ortaya çıktı.

"Hoş geldiniz." Sesi bal gibiydi. "Biz de sizi bekliyorduk." Kadının gülümsemesi onlara doğru süzülürken hiç değişmedi, neredeyse yere değecekmiş gibi görünüyordu. "Kaybolmuş görünüyorsunuz. Çok az kişi bahçemize giden yolu bulabilir."

"Biz kaybolmadık." En azından tam olarak değil. Ava içgüdüsel olarak Book'u yan tarafına daha sıkı tuttu. "Sadece bir şey arıyoruz."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Kadın güldü, sesi cam çınlamasına benziyordu. "Ben Liriene. Ve sen de yeni kitap taşıyıcısın." Bakışları Ava'nın Kitap'ın durduğu tarafına kaydı. "Başınız sağ olsun."

Nos hafifçe kayarak Ava ile kadının arasına yerleşti. "Geçit istiyoruz."

Vay be. Onu mu savunuyordu? Hayır, muhtemelen etmiyordu. Muhtemelen sadece İbin'i ve kendini korumaya çalışıyordu. O bir yan etkiydi.

Liriene'in gözleri -mor ile gece yarısı arasında bir renk- önce Nos'a, sonra Ibin'e kaydı. Yüzünde bir tanıma belirdi. "Yamalı adam ve savaş dokunuşlu kadın. Vay canına. Bahçe yüzyıllardır böyle seçkin konuklar görmemişti sanırım."

"Bizi tanıyor musun?" Ibin sordu, sesi dikkatle nötrdü.

"Buradan çok şey görüyoruz." Liriene bahçenin derinliklerine doğru kıvrılan bir patikaya doğru zarif bir hareket yaptı. "Gelin. Rahibeler sizinle tanışmak isteyecek."

"Rahibeler mi?" Ava arkadaşlarına baktı.

Ibin'in yüzü hareketsizleşmişti. "Oh, hayır. Üçlü."

"Bunu üçüncü kez söylüyorum. Düşündüğün kadar yardımcı olmuyor. Bu iyi mi kötü mü?" Ava nefesinin altında sordu.

"İkisi de." Çileden çıkarıcı ve yardımcı olmayan bir şekilde gizemli olma sırası Nos'taydı. "Her zaman ikisi de."

"Belki birinizin, sadece bir kez, bana doğru dürüst bir cevap vermesini istiyorum. Hoşunuza gidebilir."

"Bu taraftan," diye seslendi Liriene, patikada ilerlemeye başlamıştı bile. "Oyalanmayın. Bahçe oyalananlara karşı biraz huysuz olabilir."

Bunu vurgulamak istercesine, en yakınlarındaki çiçekler hep bir ağızdan çiçeklerini açarak üçünün yüzüne baktı. Ava onların fısıldaştıklarını duyduğuna yemin edebilirdi.

"Çok güzel! Katil çiçekler." Ava bunu zihnindeki, var olduğunu bilmesine gerek olmayan şeyler listesine ekledi ve Liriene'in peşinden gitti.

Bahçe her yöne doğru inanılmaz bir şekilde uzanıyor gibiydi. Bir rüya gibiydi ve şaşırtıcı derecede güzeldi. Ava, doğrudan bakmadığı zamanlarda ağaçların yer değiştirdiğini, kendilerini yeni desenlere göre yeniden düzenlediklerini fark etti. Gökyüzünün rengi belli belirsiz değişiyordu - normal bir gün batımı gibi değil, sanki biri gerçekliğin doygunluğunu ayarlıyormuş gibi.

Saatler gibi görünen ama muhtemelen sadece *dakikalar* olan bir süreden sonra -yine- yol daha geniş bir alana açıldı. Ortada bir peri masalından fırlamış gibi görünen bir kulübe duruyordu; sazdan çatısı, sarmaşık gülleri ve sıcak ışıkla parlayan pencereleri vardı.

Kulübenin çevresinde çok daha sıradan bir şey, bir çiftlik vardı. Bir yönde düzgün sebze sıraları, diğer yönde bir meyve bahçesi uzanıyordu. Tavuklar bir avluda memnuniyetle gagalıyordu. Küçük bir merada bir inek otluyordu.

"Tuhaf." Ava tüm bunların göstermelik olup olmadığını merak etti.

Liriene onları kulübenin kapısına doğru götürdü ama kapı onlar gelmeden açıldı. Kapının girişinde, Ava'ya müzelerde gördüğü eski tabloları hatırlatan mükemmel bir tablo şeklinde dizilmiş üç kadın duruyordu.

En genci yirmisinden fazla olamazdı, altın sarısı saçları ve masum güzelliğiyle dikkat çekiyordu. İkincisi, kumral saçları ve kendinden emin bir otorite havasıyla belki de kırk yaşlarındaydı. Üçüncüsü ise yaşlıydı; gümüş rengi saçları özenle topuz yapılmış, yaşlılıktan çizgilerle kaplı ama zekâyla parlayan bir yüzü çevreliyordu.

"Bakire, anne ve kocakarı," diye fısıldadı Ibin.

"Yani... bunlar gerçekten tanrıça mı?" Ava onları merakla inceledi.

"Hayır." Nos sakın, pastoral bir manzaraya karşı koyu renklere bürünmüş bir mürekkep lekesine benziyordu. "Ama en iyisi bundan onlara bahsetmemek."

"Hoş geldiniz gezginler," dedi üç kadın hep bir ağızdan, sesleri Ava'nın tüylerini diken diken edecek şekilde birbirine karışarak.

"Davetiniz için teşekkür ederim." Ibin yumuşak bir şekilde eğildi. "Misafirperverliğiniz bizi onurlandırdı."

En genç kadın -kız- öne doğru adım attı, hareketleri akıcı ve zarifti. "Yolculuğunuzdan dolayı yorgun olmalısınız. Lütfen içeri gelin."

Nos tereddüt etti. "Bunun için zamanımız yok."

"Nezaket için her zaman zaman vardır," diye araya girdi ortanca kadın, yani anne. "Ve düzgün bir yemek için."

"Ayrıca," diye ekledi yaşlı kadın -kâhya- bilmiş bir gülümsemeyle, "aradığınız bir şey var bizde." Bu Ava'nın dikkatini çekti. "Öyle mi?"

Kocakarının gözleri parladı. "İlk anahtar, değil mi? Örumceğin kafesinin kilidini açmak için." "Sen nasıl-" Ava başladı.

"Birçok şey biliyoruz," dedi üç kadın birlikte.

O gün gördüğü tuhaf şeyler listesine bunu da ekledi.

Kulübenin içi dışarıdan görüldüğünden daha büyüktü. *Harika. Bir yazlık-çekirdek doğaüstü TARDIS.* Ana odaya uzun bir ahşap masa hâkimdi ve üzerinde Ava'nın midasını utanç verici bir şekilde guruldatan bir dizi yiyecek vardı.

"Lütfen oturun," dedi genç kız masayı işaret ederek. "Açlıktan ölüyor olmalısınız." Ava, Nos ve Ibin'e baktı. "Yemeği yemek güvenli mi?"

"Bu durumda, evet." İbin çoktan çeşitli sebzeler, peynirler, bir kiş ve biraz ekmek hazırlamaya başlamıştı. "Bu üçü eski misafirperverlik kurallarına uyuyor. Karşılıksız olarak verilen yiyecek hiçbir yükümlülük getirmez."

"Tanıştığım diğer bazı fae'lerin aksine." Ava iç geçirdi. En azından bu üçü... çok canı görünmüyordu. Bu da onu tedirgin ediyordu. Zaten en az iki kez fae'ler tarafından yemlenmişti. Braega ve Rig. Nos ve İbin'in onu Rig'e satmaya çalışmasını da sayarsa üç.

Üç kadın etraflarında koşuşturuyor, taze ekmek, bal, peynir ve neredeyse komik, inanılmaz derecede mükemmel görünen meyvelerden oluşan yiyecekler koymaya devam ediyorlardı. Zengin bir güveç kaselere dolduruluyor, buhar Ava'nın ağzını sulandıran bir kokuyla yükseliyordu.

Ta ki Braega'nın ona servis ettiği gözleri hatırlayana kadar.

"Ye," diye ısrar etti anne, sesi hem sıcak hem de tüm annelerin o kendinden emin tonuyla emrediyordu. "Gücünü yeniden kazan."

Evet, pekâlâ. Ava'ya ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Sanki günlerdir bir şey yememiş gibi yemeğin üzerine çöktü, ki doğrusunu söylemek gerekirse bu doğru gibiydi. Web'de zaman o kadar çarpıtılmıştı ki en son ne zaman doğru düzgün bir yemek yediğini hatırlayamıyordu.

Onlar yemek yerken, üç kız kardeş etraflarında pratik bir verimlilikle hareket ediyor, bardakları güneş ışığı ve bal gibi tadı olan tatlı bir altın içeceklerle dolduruyorlardı.

"Bu harika bir şey." Üçünden en yakın olanına gülümsedi. Onlara teşekkür etmek için kendini tuttu.

Kocakarı gülümseyerek Ava'nın karşısındaki sandalyeye yerleşti. "İnsanın kendi elleriyle yetiştirdiği yiyecekler kadar tatmin edici bir şey yok."

"Bunların hepsini sen mi yetiştiriyorsun?" Ava

ziyafeti işaret etti. "Tohumları biz ekiyoruz,"

diye başladı genç kız.

"Bahçeye biz bakıyoruz," diye ekledi anne.

"Ektiğimizi biçiyoruz," diye bitirdi kocakarı.

Nos rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Anahtarı arıyoruz. Gözler bizi buraya yönlendirdi."

"Her zaman çok acelecisin. Yavru sana dişlerini geçirdiğinden beri hiç eskisi gibi olmadın," diye kıkırdadı kocakarı, Nos'a bir çocukmuş gibi parmağını sallayarak. "Ölümsüzlük sabırlı olmayı öğretir, genç adam. Ya da öğretmeli."

İbin kakhaha gibi görünen bir sesle mücadele etti. "Korkarım şartlar aciliyet arz

ediyor." Anne ciddiyetle başını salladı. "Ağ titriyor. Bunu hissettik."

"Bu seferki bir şeyleri değiştirdi." Bakire Ava'ya bakıyordu. "Bu ipliklerde delikler açıyor."

"Ve ilk anahtara ihtiyacın var," diye tamamladı kocakarı, bakışları yine Ava'ya sabitlenmişti. "Kilitleri açmak mı yoksa eritip kapatmak mı, işte asıl soru bu."

Ava yaşlı kadının bakışlarına karşılık verdi. "Sende olduğunu söylemiştin."

"Evet, genç adam. Evet, var." Kocakarı elini önlüğünün cebine attı ve kulübenin yumuşak ışığında parıltıyan bir şey çıkardı.

Ava'nın avuç içi kadar bir ayna parçasıydı bu; bir kenarı tırtıklı ama diğer kenarları pürüzsüzce parlatılmıştı. Ona baktığında kendi yansımasını görebiliyordu ama... farklıydı. Daha yaşlı. Daha bilge. Book'un resmindeki dövme kolundan aşağıya doğru tamamen şekillenmişti.

"Çok küçük." Ava başını eğdi. "Sığmaz." Kocakarı

bilerek gülümsedi. "Gayet iyi olacak."

"Bunu... bana öylece vermeyeceğini varsayıyorum. Ve bunun bir tür fiyat etiketi var." Ava iç çekti. "Serrik bir tür denemeden bahsetti."

Üç kız kardeş bakışlarını değiştirdi. "Hiçbir şey

karşılıksız verilmez." Anne söze başladı.

"Her zaman bir değiş tokuş olmalı," diye ekledi bakire.

"Denge," diye bitirdi kocakarı. "Sana bu parçayı vereceğim ama karşılığında bir şey istiyorum."

Ava gözlerini kapadı. Korkunç bir şey olacaktı. "Ne gibi?"

Kocakarı öne doğru eğildi, kadim gözleri birden bıçak gibi keskinleşti. "Anılar." "Anılar mı?"

"Adil bir takas, denge içinde." Kocakarı ayna parçasını havaya kaldırdı. "Ayna gerçeği ve olasılıkları gösterir. Ben ise anıları toplarım; anılar yalanlar ve kesinliklerdir. Siz birini isterseniz, ben de diğerini isterim."

Nos, Ava'nın yanında kaskatı kesildi. "Bu tehlikeli bir bedel."

"Bütün anlamlı bedeller tehlikelidir," diye yanıtladı anne sakince.

"Diğerine 'ihtiyacım var' derken tam olarak ne demek istiyorsun? Benden gerçekten ne alacaksın?" Ava kaşlarını çattı. İşlerin sarpa saracağı yer burasıydı. "Kaç tane anı? Hangisini? Bu bana ne kadar zarar verecek? Hangisi olduğu konusunda söz hakkım var mı? Ya da ne kadar büyük olduğuna?"

"Çabuk öğreniyorsun ufaklık. Güzel." Kocakarı gülümsedi ve yaşlı bir kadın için bile şaşırtıcı derecede beyaz olan dişlerini gösterdi. "Zihnine ulaşır ve bir anı seçerdim. Herhangi bir anıyı. Saklamak ve deneyimlemek için benim olur."

"Herhangi bir anı mı?" Ava tekrarladı. "Yani hangisini seçeceğimi ben belirleyemeyecek miyim?"

"Bu amacımızı boşa çıkarırdı, değil mi?" Kocakarı ellerini kucağında kavuşturdu. "Özgürce verilen anılar nadiren değerli olanlardır."

Ava tereddüt etti. Birinin zihnini didik didik etmesi, istediklerini alması fikri ona müdahaleci geliyordu. İhlal edici. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Anahtara ihtiyaçları vardı.

Ava'nın rahatsızlığını açıkça gören Ibin, "Belki de başka bir yere bakmalıyız," diye önerdi. "Belki başka bir yol vardır?"

"Başka bir yer yok," dedi genç kız usulca, neredeyse sempatik bir sesle. "Bu anahtar için değil. Ve her biri için bir tane olmak üzere üç anahtarı olan üç kilit var."

"Bu senin kararın." Nos gerçekten de onun için *endişelenmiş* görünüyordu. "Ama dikkatlice düşün. Geri dönüşü olmayacak."

Ava önce Kitap'a, sonra da kocakarının solmuş elindeki ayna parçasına baktı. Serrik'i, Fae'leri ve önündeki imkânsız seçimi düşündü. Soykırıma yardım edecek ya da bir lanete uğrayıp korkunç, uzun süreli bir ölümlle ölene dek kapana kısılacaktı.

Ya da Book'un önerdiği gibi üçüncü bir yol bulup Serrik'i öldürecekti. Ne olursa olsun, ilerlemenin yolu... o lanet anahtardan geçiyordu.

"Eğer kabul edersen," dedi yavaşça, "bir anı alacaksın. Sadece bir tane. Sonra da parçayı bana vereceksin." "Kesinlikle," diye kabul etti kocakarı.

Derin bir nefes aldı. "Peki. Kabul ediyorum." Kocakarının gülümsemesi genişledi. "Mükemmel."

Solmuş elini masanın üzerinden uzattı. Ava tereddüt etti, sonra uzanıp onu tuttu. Parmakları birbirine değdiği anda Ava zihninde bir varlık hissetti.

Soğuk.

Yabancı. *Kadim*.

Bir kapının altından sızan sis gibi düşüncelerinde dolaşüyor, her şeye dokunuyor, rahatsız edilmemiş hiçbir şey bırakmıyordu.

Anılar bilincinde hızla titreşmeye başladığında nefesi kesildi. Çocukluk doğum günleri. İlk öpücüğü. Lise mezuniyeti. İlk işine girdiği gün. Büyükannesinin ölümü. İlk kırık kalbi.

Annesinin ölümü.

Varlık nazik değildi. Bir kutu dolusu eski fotoğrafı karıştıran biri gibi anılarını karıştırıyor, bazılarını atıyor, bazılarıyla oyalanıyordu.

Sonra annesine odaklandı.

Annesinin anısına.

Her şeyine.

"Bekle," diye fısıldadı Ava, aniden korkmuştu. "Hayır, hayır, bir anı kastettiğini sanmıştım, fark etmemiştim."

"Artık çok geç." Kocakarının sesi uzak ve tuhaftı. "Değişim çoktan başladı."

Varlık daha derinlere, yüzeydeki anıların ötesine, kim olduğunun özüne indi. Unuttuğu şeyleri. Unutmaya çalıştığı şeyler. Sırlar. Pişmanlıklar. Umutlar. Hayaller.

Hepsi annesinin hatırasının her zerresinin iplerini çekiyordu.

Ava elini çekmeye çalıştı ama kocakarının tutuşu demir gibiydi. Yanında, Nos ve Ibin'in ayağa kalkıp itiraz ettiklerini belli belirsiz fark etti ama bakire ve anne onları zapt etmek için harekete geçmişti.

"Sadece bir anı," diye fısıldadı kocakarı, gözleri artık tamamen kararmıştı. "Bir kişinin." "Hayır-"

Nefes nefese kaldı. "O olmasın. Lütfen o olmasın. Ondan başka bir şey olmasın."

Kocakarı

gülümsedi.

Ve çekmeye

başladı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Mutlu yıllar, Ava!"

Ava hâlâ kesilmemiş ve fırın tepsisinde duran brownie'lere bakıp gülümsedi. Üzerlerinde daha önce kullanılmış pembe bir mum vardı ve yanan balmumu yavaşça yanlardan aşağı sızıyordu.

Bir çocuğun doğum günü standartlarına göre üzücüydü ama Ava yirmi iki yaşındaydı. Ve bu yıllardır gördüğü en harika şeydi.

"Teşekkürler anne." Masanın üzerinden ona gülümsedi.

"Bayıldım."

Kekleri sıfırdan pişirmek annesinin mutfakta saatlerini almıştı. Ama tekerlekli sandalyeye mahkum ve ona isyan eden bir bedenle her şey daha zordu. Ava birkaç kez yardım etmeyi teklif etmiş ama kovulmuştu. İnsanların kendi doğum günü ikramlarını yapmamaları gerekiyordu.

Annesi bıçağı alıp Ava'ya uzatırken eli titriyordu. "Sakıncası var mı tatlım?"

"Sorun değil." Ava bıçağı aldı ve brownie'leri dörde bölmeye başladı. Annesi ilaç tedavisi gördüğü için fazla şekerli yiyemiyordu ve içinde muhtemelen çok az ya da hiç tuz olmadığını biliyordu. Bu da bir deneyim olacaktı ama dürüst olmak gerekirse Ava buna alışkındı.

İlaç tedavisi nedeniyle tuz alımına dikkat etmek zorunda olan biriyle yıllarca yaşamak bunu yapardı. Ava artık tuzlu yemeklere dayanamıyordu; ne zaman bir restorana gitseler, o tadı ağzından çıkarmak için kendini çaresizce su içerken buluyordu. İnsanların bunu nasıl yaptığını bilmiyordu.

Annesi için tabağa bir brownie koyarak ona doğru kaydırdı. "Süt ister misin?" Kıkırdadı. "Brownie ve süt, değil mi?"

"Ben birayı tercih ederim." Annesi güldü.

"Yani, eğer ciddiysen." Ava masadan kalktı.

"Neden olmasın." Annesi yarı nefes verir gibi, yarı homurdanır gibi, ama hepsi bir arada bir ses çıkararak tekerlekli sandalyede arkasına yaslandı.

Ağrı.

Hastalık.

Birinin yok oluşunu izliyordu. Azar a z a r . Parça p a r ç a . Sahafta bırakılmış bir kitap gibi.

Pencere pervazındaki yavaş düşüş gün be gün fark edilmiyordu. Tam olarak değil. Kitap kaldırılıp ters çevrilinceye kadar hasar fark edilmedi - ne kadar solmuş, ne kadar silinmiş, gerçekten ne kadar *yok* olmuştu.

Ava'ya göre, karşılaştığı orijinaler buzdolabına mıknaatıslarla yapıştırılmış fotoğraflardı.

Onun, annesinin resimleri.

Ve onları terk eden babasının. Titizlikle o fotoğraflara bakmadı.

Buzdolabını açıp iki bira aldı. Annesi için alkolsüz, biraz boktan bir marka - annesinin sulandırılmış tadı tercih ettiğini *iddia ediyordu* ama Ava buna gerçekten inanmıyordu. Ava sadece annesinin biranın tadını sevmediğinden ama öyleymiş gibi davranmak istediğinden şüpheleniyordu. İkinci şişe double IPA'ydı. Ava alkolün tadının bir şeye benzemesini severdi.

Duvara monte edilmiş şişe açacağıyla ikisini de açtı, kapaklar bir *tink, tink* sesiyle küçük hazneye düştü, masaya geri döndü ve alkolsüz birayı annesinin önüne koydu. "Dikkat et, masanın üzerinde dans etmeye başlama."

Annesi güldü ve elini onunkinin üzerine koydu. Ve bir an için o yaygın, ezici hüznün ikisinin de üzerini örttü.

Bu Ava'nın doğum gününü son kez kutlayışlarıydı. İkisi de bunu biliyordu.

Ve ikisi de umutsuzca her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyordu. Oysa hiç de öyle değildi.

Eğilip annesinin başının üstünü öptü. Evin içinde bile peruk takıyordu, bunun kendisini daha normal hissetmesine yardımcı olduğunu söylüyordu ve Ava kesinlikle buna itiraz etmeyecekti. Kemoterapi berbat bir şeydi.

Sandalyesine geri dönüp oturdu ve brownie'sini alıp bir ısırik aldı. Hamur, belki de geçmiş yıllarda olduğu kadar iyi harmanlanmamıştı, küçük un topakları ya da her neyse - ama en iyisiydi

Ava'nın hatırlayabildiği en lezzetli brownie'ydi.

Bunu aklına kazınmıştı. Bu anı hayatının sonuna kadar hatırlamak istiyordu. "Bunlar harika, anne."

"Berbatlar ve bunu sen de biliyorsun." Annesi yine güldü, bir ısırık aldığında gülümsemesinde hüznü bir sızı vardı. "Ama mikseri yukarıda tutmak benim için çok zor."

"Biliyorum. Sorun değil. Beni bilirsın, önüme çikolatalı bir şey koyarsın hemen biter. Ne kadar berbat olduğu önemli değil." Ava sırtarak annesini neşelendirmeye çalıştı. "Hâlâ harika olduklarını söylüyorum, o yüzden harikalar."

Annesinin hüznü gülümsemesi tam olarak kaybolmamıştı. Yüzündeki ifade sanki çoktan bir hayalete dönüşmüş, mezarın ötesinden Ava'yı izliyor gibiydi. "Yirmi iki yaşındasın. Şu haline bak. Ne kadar genç bir kadın olmuşsun."

"Eh." Omuz silkti. "Bütün gün oturup video oyunları oynayan bir ezik mi? Pek sayılmaz."

"Sadece benim sayemde." Annesi birasından bir yudum aldı. "Boston'da kalmalıydın."

"Sonra ne olacaktı? Sana kim bakacaktı?" Yine mi bu tartışma? Bunu lanet olası doğum gününde yapmak istemiyordu. "O pislik-"

"O hâlâ senin baban Ava. Onun hakkında böyle konuşamazsın. O geri dönecek. Anlayacaksın. Tüm bunlar onun için çok zordu. Buna saygı duymalıyız."

Hayır. Hayır, buna saygı duymak zorunda değildi. Ama annesiyle tartışmak da istemiyordu. "Her neyse." Brownie'sinden bir ısırık daha aldı. "Bir gün geri dönüp diplomamı alacağım."

"Er ya da geç." Annesinin sözleri bir kış esintisi gibi havada asılı kaldı. "Anne."

"Kendini kandırma Ava. Olan oldu. Ve biz elimizden geleni yaptık. Ölmeyi bekleyeceksen yaşamının ne anlamı var?"

Ölmeyi bekliyorsan yaşamının ne anlamı var?

Kelimeler zihnine kazınmıştı. Kızgın bir demir gibi oraya damgalanmıştı.

Annesinin bununla savaşmaya çalışmayı bıraktığını bildiği noktanın bu olduğunu sanıyordu. Annesinin silahlarını bıraktığı ve kaçınılmaz olduğunu hissettiği şeyi basitçe kabul ettiği dönüm noktası.

Geriye dönüp baktığında, belki de kaçınılmazdı. Belki de vücuduna verdiği zarar, annesinin yaşındayken üstesinden gelinemeyecek kadar fazlaydı. Belki de buna değmezdi. Ya da belki kanser çok fazlaydı.

Ama hastalık sadece annesini alıp götürmemişti, yavaş yavaş, azar azar, onu fiziksel olarak parçalamıştı. Yaşama isteğini de elinden almıştı.

Azar azar. Azar azar.

Santim santim.

Ta ki bir gün pencere kenarındaki kitabı ters çevirip kapağının ne kadar solmuş olduğunu fark edene kadar.

Ava annesinin öldüğü günü hatırladı. Doğum gününün üzerinden bir hafta bile geçmemişti. Sanki annesi onu uyarmaya çalışıyordu.

Ölmeyi bekliyorsan yaşamının ne anlamı var ki?

Ziyaret hemşiresi planlanmış ziyareti için gelmiş, annesinin değerlerine bir göz atmış ve... Ava'yı annesiyle özel olarak konuşması için sessizce odadan çıkarmıştı.

Ava bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Sonra Ava'nın katılmasına izin verilmeyen bir doktor görüşmesi oldu. Bu *sinir bozucuydu*. Ava oturma odasında volta atıyor, birlikte büyüdüğü modası geçmiş mobilyalara ve kırılentlere sanki onların suçuymuş gibi bakıyordu.

Hemşire, yüzünde Ava'ya her şeyi anlatan bir ifadeyle dışarı çıktı.

Annesi ölmemişti.

Henüz ölmemişti.

Ama karar verilmişti.

Darülaceze bakımı.

Ava'nın bir seçeneği vardı. Annesiyle bu karar konusunda tartışabilirdi - ona *hayır* diyebilirdi, *yaşamaya değer bir hayatın var, bunu yapabilirsin*. Ama neden? Bu bir yalandı. Annesi perişan haldeydi. Her günün her saniyesi acı içindeydi. Nefes almak ona acı veriyordu. Bacaklarındaki ya da midesindeki sıvının boşaltılması için sürekli hastaneye gidiyordu. Neredeyse kanserin kendisi kadar kötü olan kemoterapi tedavileri.

Ölmeyi bekliyorsan yaşamının ne anlamı var?

Annesinden yaşam mücadelesine devam etmesini istemek bencillikti. Ava sadece annesinin yaşamasını istiyordu çünkü *Ava* onun yaşamasını istiyordu. *Annesi* yaşamak istediği için değil. Böylece Ava yatak odasına gitti, yatağın kenarına oturdu, annesinin elini tuttu ve sadece ağladı.

Ağlamaktan, annesinin kararını kabullenmekten ve güçlü olacağına söz vermekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Yaşamaya devam edeceğine söz verdi.

Bunu nasıl yapacağını bulacağına söz verdi.

İlaçlar kesilip yerine acıyı dindirmek için morfin verilince annesi otuz altı saat bile dayanamadı.

Ava onun yanından neredeyse hiç ayrılmadı. Sadece yanında kaldı, elini tuttu, dudaklarını ıslattı, buzluktan buz parçaları verdi ve annesinin ona çocukluğundan anlatmak istediği belli belirsiz hikayeleri dinledi.

Ama son on saattir bu bile yoktu. Sadece annesinin nefes alış verişinin acı veren gürültüsü vardı. Ava "ölüm çingırağı" deyimini daha önce duymuştu. Gerçekte ne anlama geldiğini hiç bilmiyordu.

Artık biliyordu.

Ve bir daha asla duymak istemiyordu.

Hırıltılı nefesler azalmaya başladığında Ava vaktin geldiğini anladı. Nabzın durduğunu hissedene kadar annesinin elini tuttu. Ve nefes alış verişin durduğunu duydu.

Ava başını öne eğdi ve ağladı.

Sadece ağladı.

Yalnız başına.

Çünkü şu anda olduğu şey buydu.

Yalnızdı.

"Evet, sanırım onun anıları işimi görecek. Hepsini alacağım." Yatağın yanında yaşlı bir kadın duruyordu. Kocakarı. Annesinin cesedine büyük bir merhametle, *gerçek* bir şefkatle gülümsedi. Orada zalimlik yoktu. Sırtan bir kötülük yoktu. Bir elini uzattı ve annesinin yanağını nazikçe okşadı. "Zavallı canım. Zavallı küçük sevgilim."

"Lütfen. Lütfen, yapma..." Ava annesinin eline yapıştı, sanki annesinin anısına tutunmasına gerçekten yardımcı olacakmış gibi. Belki de ederdi. "O benim en iyi arkadaşımdı. Başka kimsem yoktu."

"Küçük pirinç kuş, tüm kaba cıvıltılar ve keskin kenarlar. Yalnız, yalnız, yalnız. Hep böyle hissettin, hep böyle oldun. Ve sen onları uzaklaştırıyorsun. Nedenini hiç merak ettin mi?" Kocakarı annesinin cesedine empatiyle gülümsemeye devam etti.

"Sizin psikanalizinize ihtiyacım yok, hanımefendi."

"Mm. Belki de yok. Belki de var." Kocakarı sonunda dikkatini ona çevirdi. "Gerçek şu ki, bu anıları alacağım."

"Lütfen. Başka bir şey. Ya da bunu al, sadece bu anısını."

"Ve hoş olanları bırakayım mı? Yeterince kederim var, küçük pirinç kuş." Kocakarı başını salladı. "Sadece kimse'nin istemediği anıları alsaydım, ağlamaktan asla vazgeçmezdim."

"Bu benim sorunum değil. Onu benden alamazsın, *alamazsın* işte."

"Ve bunu istediğin kadar söyleyebilirsin. Ama bu anlamaya kendi isteğinle girdin Ava Cole. Ve benim de senden istediğimi alma hakkım var. Ve bu anılar benim arzuladıklarım." Kadının sesinde zerre kadar kötülük yoktu. Sadece kaçınılmazlık vardı.

Ava kocakarıya baktı, kalbi göğsünde gümbürdüyordu. Oda her geçen an daha da soğuyor, hava daha da ağırlaşıyor gibiydi.

"Lütfen. Sana yalvarıyorum. Yapamazsın," diye tekrar fısıldadı, sesi kırılmıştı. "Elimde kalan tek şey bu anılar." Şimdi yalvarıyordu.

Kocakarı başını eğdi, zaman içinde sayısız kedere tanıklık etmiş yaşlı gözlerle Ava'yı inceledi. "Ve yine de seçtiğin şey onlar. Pazarlık yapıldı, küçük pirinç kuş. Onayınız alındı."

"Bilmiyordum-"

"Neyi kabul ettiğinizi tam olarak biliyordunuz," diye araya girdi kocakarı, sesi nazik ama sertti. "Şartlar açıktı. Değerli olan her şey. Ve senin için bu anılardan daha değerli ne olabilir?"

Ava odanın dönmeye başladığını hissetti. Rüyada nefes nefese kalabilir miydi? Annesini ikinci kez kaybedemezdi. İlk ölüm onu neredeyse yok etmişti; bu ikincisi -bu silinme- dayanılmaz olacaktı. Bu anılar olmadan annesi kim olacaktı? Sadece bir isim, bir kavram, var olmuş ama dokunuşu, sesi ve sevgisi soyut bir bilgiden öteye gitmeyecek bir kadın.

Kocakarı elini uzattı, avuç içi yukarı bakıyordu, bekliyordu. "Acı çekmene gerek yok. Ne kaybettiğinizi bile bilmeyeceksiniz."

"Sorun da bu zaten, en kötüsü de bu," diye boğuldu Ava. "Neyin kaybolduğunu bile bilmemek."

Bunu durdurması gerekiyordu. Bir şekilde. Bir şekilde. Gözlerini kapatarak bir şey yaptı. *Herhangi bir şey.*

Elmayı değiştir.

Değiştir.

Odaklan.

Serrik. Lütfen. Bana yardım et.

Elmayı değiştir.

Eğer bu da onu sürekli içine sürüklediği rüyalar gibi bir rüyaysa, belki de her iki taraf için de geçerliydi. Elmayı değiştir.

Serrik!

O sırada havada bir şey değişti; kocakarının elinin titremesine neden olan bir rahatsızlık. Odanın köşesindeki gölgeler derinleşti, birleşti ve sonra bir figürün adım atmasıyla ayrıldı.

"Serrik." Kocakarı elini indirdi. Sesinde şaşkınlık yoktu, sadece yorgun bir tanıma vardı.

Yeni gelen adam uzun boyluydu, formu odanın loş ışığını yansıtmak yerine emiyor gibiydi. Annesinin yatak odasında durduğu yere yabancı görünüyordu, sanki gerçek olmuş bir kâbus gibiydi. Koyu siyah renkteki özenli, demode giysileri soluk, yeşilimsi tenini ortaya çıkarıyordu. Orada olduğuna da şaşırmış görünmüyordu.

"Bu alışverişte senin işin yok." Kocakarı yüzünü ona döndü. Aralarında bir geçmiş olduğu ses tonundan belliydi.

Serrik'in bakışları hâlâ annesinin cansız elini tutmakta olan Ava'ya kaydı. "Bu yeterince acı çekti." Sesi beklenmedik derecede yumuşaktı ve kaybı yakından anlayan birinin ağırlığını taşıyordu.

"Pazarlık-"

"Başka şekillerde de yerine getirilebilir," diye araya girdi Serrik. "Bir borcu tahsil ediyorsun kocakarı. Kaybedilmiş bir annenin borcunu, değil mi?"

Ava ikisinin arasına baktı, şaşkınlığı bir an için kederinin önüne geçti. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Serrik ne yapıyordu?

Kocakarı Serrik'i düşünceli bir şekilde inceledi ama ilk başta cevap vermedi.

Serrik yaklaştı, hareketleri akıcı ve sessizdi. "Cevap ver bana, kocakarı. Parçaya karşılık aradığın şey kaybolan bir annenin anısı mı? Evet mi hayır mı?"

Kocakarının ifadesi sertleşti. "Almak için geldiğim şeyi alacağım."

"O zaman onun yerine benden al." Serrik meydan okurcasına çenesini hafifçe kaldırdı. Kelimeler havada duman gibi asılı kaldı. "Bir takas. Onun yerine benim anım."

Kocakarının yaşlı yüzünde ilk kez bir belirsizlik belirdi. "Böyle bir şey mi teklif ediyorsun?" "Ediyorum."

"Serrik...?" Ava tereddüt etti. "Neden?"

Cevap verirken ona bakmadı. "Kendin söyledin. Elinde kalan tek şey bu."

"Hangi anıyı öneriyorsun?" diye sordu kocakarı, ilgisini çektiği belliydi. "Eşit değerde olmalı."

Serrik gözlerini kısa süreliğine kapattı. Gözlerini açtığında bakışlarında kararlılık vardı. "Annem Morrigan'dan kalan tek hatıram."

Kocakarının nefesi duyulabilir bir şekilde kesildi. Sadece bu isim bile odanın atmosferini değiştirmiş, gölgeleri daha derin, havayı daha soğuk hale getirmiş gibiydi. "O andan hiç bahsetmedin," dedi, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

"Konuşmak için hiç nedenim olmadı," diye cevap verdi Serrik basitçe.

Ava aralarına baktı, güçteki değişimi hissetmişti. "Morrigan mı? Mitolojideki gibi mi?"

"Hepimiz öyle ya da böyle hikâyelerden gelmiyor muyuz küçük pirinç kuş?" Kocakarı kıkırdadı. "Onun annesi. Şey. Belki de onlardan biri. Fae tanrıçamız. Seelie ve Unseelie'nin annesi. Savaş ve kader tanrıçası."

Serrik'in çenesi seğirdi. "Takası kabul ediyor musun, etmiyor musun kocakarı?"

Odayı ağır bir sessizlik doldurmuştu. Ava yüzyılların ağırlığını hissedebiliyordu ama *nedenini* anlamıyordu. bu çok önemliydi. "Tamam, yani? Ne yani, annesi Morrigan ve...?"

Kocakarının gözleri açıklıkla parlıyordu. "Ah, canım. Annesiyle tanıştığı tek an, onu kendi hapishanesine ittiği ve kapıyı arkasından kilitlediği andı." Güldü. "O anıyı görmek, ona sahip olmak, onu *hissetmek* bana sevgili Serrik hakkında çok şey anlatabilir."

"Ya da belki de sana hiçbir şey öğretmeyecek." Serrik'in sesi daha önce olmayan bir keskinlik taşıyordu. "Seç."

"Göster bana," dedi kocakarı, artık hevesini gizleme zahmetine girmeden. "Bir göreyim, sonra seçerim."

Serrik göğsüne uzandı - mecazi olarak değil, sanki sadece bir yanılsamaymış gibi elini fiziksel olarak kendi etine bastırarak. Elini geri çektiğinde, parmakları suyun üzerindeki yağ gibi karanlık, yanardöner bir ışıkla titreşen bir şeyi kavradı.

"Ağ." Serrik'in sesi bir kez daha soğukkanlı ve buz gibi soğuktu. "Dünyalar arasında bir hapishane. Benim yarattığım bir şaheser. Onu memnun etmek için yapıldı, *ona* hizmet etmek için yapıldı. *Onu* hapsedmek için yapıldı."

Oh.

Oh, kahretsin.

"Gelip onun onuruna inşa ettiğim güzel magnum opus'u görmesi için ona yalvardım. Ve işte, ilk kez karşıma çıktı. Kendi oğlu. Bebekliğinden beri Fae'lerin zulmüne terk ettiği oğlu. Onu orada gördüm, önümde duruyordu, siyah tüylerle örtülü bir kadındı, gözlerinde binlerce savaş alanının şiddeti vardı."

Parmaklarının arasındaki hafıza titreyerek, aynı ölçüde güzel ve korkunç, yüksek bir figürün anlık görüntülerini gösterdi.

"Benimle sadece üç kelime konuştu," diye devam etti Serrik. "*Bu gerekli.* Beni aynanın içine itti ve camı paramparça etti. Onun için çılglık attım, beni bırakmaması için yalvardım. Ama o arkasına bile bakmadan döndü gitti."

Kocakarının gözleri açlıktan ölmek üzere olan bir adamın hindi yemeğine baktığı gibi anıya sabitlenmişti.

Ava başını salladı. Morrigan'ı büyüdü bir hapishaneye kapatmaya çalışmıştı... ama onun yerine kendisi kapatılmış ve terk edilmişti. Gerçekten kimin hatalı olduğunu bilmek zordu. "Ve onu bir daha hiç görmedin mi?"

"Hayır. Asla." Gözleri Ava'nın kilerle buluştu. "Annem hakkında ilk elden bildiklerimin toplamı bu kadar. Bir terk edilme anısı."

"*İhaneti takip eden* terk edilme." Kocakarı elini uzattı. "Bu anı onun tüm anıları için. Teklifiniz bu mu?"

"Evet." Serrik'in sesi kararlıydı. "Morrigan'ın kendisinin bir anısı. Çok az canlı varlığın sahip olduğu bir şey."

Kocakarı düşünürken odadaki gerilim arttı. Sonunda bir kez sertçe başını salladı. "Anlaştık."

Ava daha konuşmadan Serrik karanlık, titreşen anıyı kocakarının uzattığı eline yerleştirdi. Hafıza tenine değdiği anda Ava'nın nefesi kesildi, gözleri büyüdü ve sonra Serrik'in sunduğu şeyi deneyimleyince bomboş kaldı.

"Ağ," diye fısıldadı, sesi uzaktı. "Şimdi görüyorum. Gerçekte ne olduğunu..."

Kocakarı anıların içinde kaybolurken Serrik Ava'ya döndü. "Anıların sana ait olarak kalacak," dedi sessizce. "Hepsi sana ait."

"Neden?" Ava sordu, sesi zar zor duyuluyordu.

"Annemle ilgili tek anım acı dolu bir anıydı. Sen..." Yatakta yatan cesede baktı. "Seninkine bundan daha fazla değer veriyor gibisin. Olayları soyut olarak, bana anlatılan bir hikâye olarak hatırlayacağım. Olayları kâbuslarımda görmeye ihtiyacım yok."

Kâbuslar görüyordu.

Bu... garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Kocakarı'nın gözleri açıldı, hatıra kendi seyrinde ilerliyordu. Sanki geri alınmasından korkuyormuş gibi onu sıkıca kavradı. "Buradaki işimiz sona erdi. Kız anılarını saklıyor."

Ve bu sözlerle dönüp gölgelere karıştı, Ava'yı Serrik ve annesinin cesediyle baş başa bıraktı.

Ava sanki onu ilk kez görüyormuş gibi uzun bir süre Serrik'i inceledi. Aklını kurcalayan soruyu tekrar sordu. "*Gerçekten* kimsin sen?"

Serrik annesinin cesedine bir heykelin tüm duygusuyla bakıyordu. "Anılarını kendine yakın tut Ava Cole. Acı verenleri bile. Onlar sevildiğinin kanıtıdır."

"Bunun olacağını biliyordun."

"Biliyordum. Kocakarı'nın hangi anıları alacağını bilmiyordum. Sende değerli bir şey olacağını düşünmemiştim."

"Oh, *siktir git.*" İşte yine dili bozuldu. "Sadece *siktir git.*" İç çekti. "Ben sadece-"

Serrik gitmişti. Sanki hiç orada olmamış gibi gözlerini kırıştırmak yok olmuştu. Bu onu rüyasında kederiyle, anılarıyla ve anlayışının çok ötesinde, kadim ve tamamlanmamış bir şeye tanık olduğu hissiyle baş başa bırakmıştı.

Şu anda tam ortasında sıkışıp kaldığını hissettiği bir şey.

Ama anıları kalmıştı. Annesiyle geçirdiği her an korunmuştu. Ve o anda, bu yeterli gibi geldi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nos gözlerini Ava'nın baygın bedenine dikti. Seelie kardeşlerin evinde olmak onu rahatsız ediyordu. Onlara güvenmiyordu. Tehlikeliydiler, çünkü görünüşte tehlikeli *değillerdi*.

Dürüst olmak gerekirse, Braega ya da Rig gibi yaratıklarla uğraşmayı tercih ederdi. Unseelie'ler başkalarına tam olarak ne tür canavarlar olduklarını gösterme onuruna sahipti. Sadece kurbanlarını içten dışa doğru tüketmek için nazik şeyler gibi görünerek dolaşmazlardı.

Annesi ondan Ava'yı bahçeye çıkarmasını, evi gölgeleyen büyük meşe ağacının altında uyumasını istemişti. Annesi, meşe ağacının onu zihnine girmeye çalışacak diğer hayalperestlerden koruyacağını söylemişti.

Nos sadece gitmek istiyordu. Eve gitmek, Ibin'i de yanına almak ve Ava ile onun lanet olası yalanlar kitabının her şeyi kendi başlarına çözmelerine izin vermek istiyordu.

Ama her zamanki gibi kendisinden isteneni yaptı.

Bunu da yaptı çünkü Ibin gergin bir şekilde Ava'nın üzerinde geziniyordu. Ibin sivri dilli insandan giderek daha çok hoşlanmaya başlamıştı. Nos nedenini bildiğinden şüpheliydi ve eğer haklıysa bunun ne anlama geldiğinden nefret ediyordu. Ama şüphelerini asla ama *asla* yüksek sesle dile getiremiyordu. Bu yüzden yaşlı ve büyük bir meşe ağacının dalları altında durmuş, uzaktan gelen tavuk gıdıklamalarını dinliyor ve çimenlerin üzerinde uyuyan aptal, son derece sinir bozucu bir insanı izliyordu.

Başı da katlanmış ceketinin üzerindeydi.

"Bu kadar sinirli görünme." Ibin kıkırdadı. "Yüzleriniz bu şekilde donabilir."

Yüzler. Sırttı. Ibin, durumuyla ilgili onunla dalga geçmesine izin verilen tek kişiydi. Bunu sevgisinden dolayı yaptığını biliyordu. "Sana zarar vermesini istemiyorum."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Ibin uzun bacaklarını önüne uzattı ve sırtını ağacın gövdesine yasladı. "Tüm bu büyümlü şamanın içine çekilmeden önce Teğmen Pilot olduğumu unutma." Etrafındaki dünyaya boş boş bir el salladı. "Şu anda öyle görünsem bile, solgun bir duvar çiçeği değilim."

"Aksini ima etmiyordum."

"Biliyorum. Beni her zaman kolladığın için sana minnettarım." Ibin gülümsedi ama gülümsemesi çabucak kayboldu. "Sadece korkuyorum ki... Bak, Gregor'un yanında değildim, o bir ceset değilken yani, yanılıyorsam düzelt ama Ava farklı *hissediyor*."

Nos tekrar genç kadına baktı. Huzur içinde uyuyordu. Kocakarı zihnini terk etmiş, borcun ödendiğini söylemiş ve Ava neredeyse yere yığılacak şekilde yığılmıştı.

Ama yaşıyordu. Ve bütündü. Yaşananların yorgunluğunu atmaya çalışıyordu. "Sanki o..."

Ibin'in sözleri kesildi.

"Diğerlerinin başarısız olduğu yerde başarılı olma şansı olabilir." Nos da aynı şeyi düşünüyordu. Gregor'dan önceki diğer insanları tanııyordu. Ama onlar hakkında hikâyeler duymuştu. Ve hiç kimse *ilk parçayı toplamayı* bile başaramamıştı.

Serrik'in girişimleri arasında en uzağa giden buydu. Bu onu derinden rahatsız ediyordu.

"Onu hepimizin yaşamasına izin verilmesi gerektiğine ikna etmeliyiz. Tek yol bu." Ibin ipek elbisesinin etekleriyle oynadı. "Ve şu anda hepimiz bu konuda berbat bir iş çıkarıyoruz. Onun yerinde olsaydım, yaşamayı başardığımız tüm gezegenlerden bizi silmeye hevesli olurudum."

"Fae'lerin başka türlü kurtulamayacağı en istenmeyen ve çılgın yaratıklardan oluşan bir hapisanede yaşıyoruz." Nos gözlerini devirdi. "Onu nasıl ikna etmeyi planlıyorsun? Muhtemelen buradaki en zararsız yaratıklar biziz ve o bize zar zor tahammül ediyor. Nasıl küfrettiğini duydun."

"*Sana* zar zor tahammül ediyor, Nos. Benden hoşlanıyor." Ibin kıs kıs güldü. "Sana da zar zor tahammül ediyor çünkü onu hor görüyormuşsun gibi davranıyorsun."

"Etmiyorum."

"Sen de öyle." Ibin daha sert güldü. Ava'yı uyandırmaktan hiç korkmuyorlardı. Derin ve ağır bir uykudaydı. "İstedğin gibi davranabilseydin şimdiye kadar onun boynunu kırmış olacağın çok açık."

"Hiçbir faydası olmazdı. Bu yöntemlerle ölemez." Nos kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Ve bunu yapmamış olmanın tek nedeni de bu." Ona bir parmağını salladı. "Arkadaş edinmek için pek de iyi bir yol değil."

"Onunla arkadaş olmama gerek yok, o deli piçin hepimizi öldürmesine yardım etmemeyi kabul etmesine ihtiyacım var." Daireler çizerek tartışıyorlardı. Tekrar. "Ama bu onu küçümsediğim anlamına da gelmiyor. Hor görmüyorum. Sadece onun meselesinin ikimize de zarar vermeyecek şekilde çözülmesini istiyorum."

"Eğer Serrik'in tarafını tutarsa, *hepimiz zarar göreceğiz*, Nos."

Onun haklı olduğunu biliyordu. Söylediklerinin mantıklı olduğunu biliyordu. Sadece bundan hoşlanmamıştı. "O halde ne öneriyorsun? Burada, Ağ'da ırkımızın değeri konusunda parlak bir örnek teşkil edebilecek hiç kimse olmadığı konusunda ısrar ediyorum."

"O zaman onu Ağ'dan çıkarmanın bir yolunu bulalım. Ve Serrik'ten olabildiğince uzağa." Ibin sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi gülümsüyordu.

"Oh, evet, ona bu kırılmaz hapisaneden çıkarken eşlik edelim. Bunu neden daha önce düşünmedim ki? Bu harika aydınlanma için teşekkür ederim." Ava'nın alaycılığı ona da bulaşmıştı. İhtiyacı olan tek şey buydu. "Bağışla beni Ibin. Çok yorgunum."

"Hayır, bu doğru. İkimiz de yorgunuz. Ve bunu nasıl yapacağıma dair bir planım olduğunu hiç söylemedim. Sadece bunun için çabalamamız gerektiğini söyledim. Bu tüm sorunlarımızı çözecektir." Yüzü aydınlandı. "Hatta belki de kalıcı olarak!"

"Ne demek istiyorsun?"

Grimoire'u işaret etti. "Onunla birlikte kitap da gider. Ve kitap olmadan-" Kitap olmadan

Serrik hapisane kapısını asla kıramazdı.

Bu berbat bir fikirdi. Kesinlikle *korkunç* bir fikir. Her şeyden önce bir kumardı. "Söylediğiniz şeyin mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum. Gardiyanlarımızın bir insanın etrafta dolaşmasını isteyeceklerine inanıyor musunuz?" Nos kaşlarını çatı. Bu nasıl işleyecekti ki? İşe yarayacak mıydı ki? Çimenlerin üzerindeki büyü kitabına baktı ve başını salladı.

Ava'nın bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Ondak saklanan o kadar çok gerçek vardı ki. Nos'un ona -ya da Ibin'e- çok farklı nedenlerle de olsa söyleyemediği.

"O zaman hangi riskin daha kötü olduğuna karar vermeleri gerekecek. Kapının kilidini açması mı, yoksa kitapla etrafta koşuşturup trenleri insanların üzerine düşürmesi mi?" Ibin'in Ava'nın Web'in dışında yaratacağı kaos fikrine gülmek için kendini zor tuttuğu belliydi. "Kitabı neden en başta Serrik'le birlikte buraya koyduklarını hiç anlamadım, berbat bir fikir gibi görünüyor."

Bu konuda sessiz kaldı ve daha önemli olan konuya geri döndü. "Eminim çoktan onun peşine düşmüşlerdir. Büyüsünün yankılanması dikkat çekmiştir."

"Eğer henüz dikkatlerini çekmediyse"-Ibin, Ava'nın yanında duran kırık ayna parçasına ve çimlerin üzerindeki kitaba baktı-"içimden bir ses çekmek üzere olduğunu söylüyor."

AVA kendine geldi, Serrik'in kütüphanesinde duruyordu. Yine rüya görüyordu -ya da hâlâ, belki de- her şey birbirine girmişti. Uyandığında bir kamyon çarpmış gibi hissedecekti.

Ya da bir tren.

Ama muhtemelen Serrik'in görüşünden daha iyi hissediyordu. Uzun masalarından birine yaslanmış, başını eğmiş, uzun yeşil saçları yüzünü örtüyordu.

"Serrik?"

Birden doğruldu ve tıslayarak nefes aldı. Onun orada olduğunu bilmiyordu. Altın mücevherleri masanın üzerinde ve etrafındaki yüzeylerde sıra sıra yanan mumların ışığında parlıyordu.

Yorgun olmasına, gözlerinin altındaki torbalara ve gergin ifadesine rağmen çok güzeldi.

"İyi misin?" Ona sormak için aptalca bir soruydu. Hayır, elbette *iyi* değildi. Bu ona bakarak bile anlaşılabilirdi. Ve az önce bir anısı ondan sökülüp alınmıştı. Bunun bir insana ne yaptığını hayal bile edemezdi.

Ama neredeyse hayal etmek zorundaydı. Çünkü bunu neredeyse yaşamıştı. "Ben iyiyim." Serrik kendini topladı.

"Bunu söylemememiz gerektiğini biliyorum ama zaten sana bağlıyım, o yüzden fark etmez, yine de söyleyeceğim. Teşekkür ederim. Yaptığın şey için." Temkinli bir şekilde ona doğru yürüdü.

Arkadaş değillerdi.

Ona güvenmiyordu.

Ama onun için bir kurşunu göze almıştı.

"Benim için bir kayıp değil. Artık gittiğine göre daha iyi uyuyacağım." Ona bakmadı, onun yerine önündeki kâğıtlara odaklandı. "Ama rica ederim."

Nedenini bilmiyordu ama koluna dokunmak için uzandı. Serrik aynı anda ondan uzaklaşıp şöminesine doğru yürüdü ve kızın elini havada asılı bıraktı.

Kalbi kırıldı. Kimin için, bilmiyordu.

"Gitmelisin. Biraz dinlen-" Dizleri büküldü.

Serrik yere yığılıp uzun masasının kenarına tutunurken Ava öne doğru koştu. Onu yakaladı ve Serrik'in ağır olduğunu öğrendi. Bir buçuk metre boyunda ve omuzları geniş bir adam için bile olması gerekenden çok daha ağırdı.

"Kahretsin-" diye homurdandı Serrik'in ayağa kalkmasına yardım etmek için elinden geleni yaparken. Aslında sadece onu dengelemeye yardımcı olduğundan şüpheleniyordu.

Belli ki Serrik, yapabildiği kadar az ağırlığını ona yaslamıştı. "Ateşin yanındaki sandalyem." Birden başı dönmüş gibiydi. Sersemlemiş.

Bir kolunu Serrik'in beline dolayarak, bir kolunu da omzuna atarak onun oraya gitmesine yardım etti. Ona bu kadar yakın olmak tuhaftı. Ama buna odaklanamıyordu. Adam her an yere yığılabilecekken -ki bu kesinlikle onu da beraberinde götürecekti.

Onu sandalyeye oturtuktan sonra, daha önceki bir ziyaretinde içkisini getirdiğini gördüğü bara gitti. Bir bardak ve şişenin tamamını alarak geri döndü ve ona bir duble doldurdu, şişeyi yanındaki masaya koymadan önce sözsüz bir şekilde ona uzattı.

"Teşekkür etme sırası bende," diye mırıldandı bardağının ağzına bir yudum alırken. Başını sandalyenin döşemesine yaslayarak uzun ve yorgun bir iç çekti. "Artık gitmelisin Ava."

"Beni buraya senin getirdiğini sanıyordum." Onu anılarının içine çektiğini biliyordu. Ama şimdi onu takip edebiliyor muydu? Tuhaftı.

"Hayır. Görünüşe göre benimle işin henüz bitmemiş." Belli belirsiz parlayan altın gözleriyle ona baktı. "Biraz endişe verici bulduğum yeni bir yetenek."

Hah. "Kasıtlı değildi."

"Tam da bu yüzden endişe verici." Bir yudum daha aldı. Aralarındaki sessizlik bir süre devam etti. "Devam et, sorularını sor. Bu yüzden buradasınız."

"I-" Öyle miydi? Öğrendiklerinden sonra kafasında bir sürü soru vardı. Ama adamı rahatsız etmek yanlış geliyordu. Fae. Canavar. Ötürmecek. Şey. Her ne ise. "Yani. Bu konuda konuşmak istemediğin çok açık."

"Hayır, istemiyorum. Başka bir şey konuşmayı tercih ederim Ava. Ama cevapları bilmek istiyorsun ve ben de kafanı iftira ve dedikodularla dolduran o iki yavan aptal yerine gerçeği benden öğrenmeni tercih ederim."

Ateşin yanındaki diğer sandalyeye oturmadan önce hüzünle gülümsedi ve hafifçe dönerek Serrik'e baktı. "Nos ve Ibin o kadar da kötü değiller." Tamam, belki Nos. Ama huysuz *Frankenstein-vari* fae'yi gerçekten suçlamıyordu. Belli ki biraz huysuz olma hakkını kazanmıştı.

"Göreceğiz." Gözlerini kapattı. "Ne olursa olsun. Devam et. Sorularını sor, küçük kelebek. Ben de onları cevaplayayım."

Bir süre sessizce onu izledi, nereden başlayacağını düşünüyordu. "On sekiz yüz yıldır burada kilitli olduğunu söyledin."

"Evet. Aşağı yukarı."

"Bu olay olduğunda kaç yaşındaydın?"

"Fae yetişkinliğimin ilk günüydü. O gün yüz yaşındaydım."

Oh, Tanrım. Bir dakika boyunca şaşkın bir sessizlik içinde onu izledi ve kendi bakış açısından bunun nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalıştı. *On sekizinci doğum gününü kutlarım. Şimdi git odanda yaşa ve oradan hiç çıkma.* "Neden Morrigan için bir hapisane tasarladın?"

"Kral Dagda ve Kral Bres'in zulmü altında yaşarken bile, fae'ler hakkında bir şeyler yapılması gerektiğini biliyordum. Türümüzün özgürce yaşamasına izin verilmemeliydi. Ama o zamanlar yok edilmenin gerekli olduğunu düşünmüyordum. Belki de verebilecekleri zararı azaltmanın daha iyi olacağını düşünmüştüm. Morrigan karışıyor. Dünyanın iplerini çeker ve felaket getiren eylemlerinin suçunu *kaderin* sunağına yükler." Alay etti.

"Yılanın başını kesmeye mi çalışıyordunuz?"

"Aşağı yukarı, evet. Oyunlarını *durmadan* oynayabileceği bir yerde güvende olacağını düşünmüştüm.

- "Bir nefes verdi. "Memnun olabiliirdi ve dünyalarımız huzura kavuşurdu. Ona buranın onun için bir oyun olduğunu söyledim. Bir oyalama. Bir oyuncak. Ama o benim hilemi anladı. Halkımı küçümsediğimi zaten biliyordu. Bana karşı nazik değillerdi."

Bir an için ateşin yanışını izledikten sonra cesur olmaya karar verdi. Meşhur bandajı yırtıp atmaya. "Bacağına böyle mi kaybettin?"

"Evet."

Ve ondan alabileceği tek şey buydu. Sonrasındaki sessizlik havada ağır ağır asılı kaldı. Yedi bacaklı bir örümcek. Daha fazlasını istemeyecekti. Bu acımasızcadı ve o gün ona büyük bir iyilik yapmıştı.

"Baban kimdi? Onunla hiç tanıştın mı?" "Benim babam yok, hiç olmadı."

Tekrar onu izlemek için döndü. "Zeus-Athena olayı gibi bir şey mi? Tertemiz bir gebelik mi yoksa?"

Adam kıkırdadı. "Annemin kafasından tamamen şekillenmiş olarak çıkmadım, hayır, yine de eski efsanelerin devam etmesine sevindim. Sanırım, oluşumumun tüm hikâyesini duymak istiyorsanız, mantıklı olduğu yerden başlamalıyız - e n başından."

"Başlamak için çok iyi bir yer." Sırıttı. Arada sırada bir alıntı yapmaktan kendini alamıyordu.

Merakla ona baktı, sonra başını salladı, bir şeyi kaçırdığını anladı ama açıklığa kavuşturmak için duracak kadar umursamadı. "Benim hikayem Hypaepa antik kentinde başlıyor..."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ava, Serrik'in konuşmasını dinlemek için pelüş, berjer koltuğa yanlamasına oturdu. Büyüleyiciydi. Buna engel olamıyordu. Dehşet verici, evet ama aynı zamanda çekici. O sivri, altın tırnaklarıyla bir hareketle boğazını koparmasının ne kadar kolay olacağını bilse bile, ondaki bir şey onu kendine çekiyordu.

O insan değildi.

Ve ona bakarken bunu unutmak kolay değildi. Ateş ışığının kehribar renginde, en azından gözlerinin *parıltısı* biraz daha az fark ediliyordu. Ama yine de, onunla ilgili her şey *canavar* diye bağıırıyordu.

Yeşil saçlar. Sivri kulaklar. Teninin soluk yeşil-gri rengi. Yüz hatlarındaki insanlık dışı, keskin sivri güzellik. Hareket ediş şekli bile ona bir insandan çok, yumuşak zarafetiyle bir köpekbalığını ya da panteri hatırlatıyordu.

Ama eğer bu *hipnotize edici değilse* lanet olsun.

Şarabını yudumladı ve dizlerini sandalyenin koluna sıkıştırdı.

"Hikayeye dalmadan önce," diye sözünü kesti adamın. "Hypaepa nerede? Antik harita bilgim eksik. Kulağa Yunanca mı geliyor?"

"Evet, bizi öyle düşünebilirsin. Biz Lidyalıydık, yani Atina'nın doğusundaydık." Bir şey düşünürken kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Sanırım şimdi... Osmanlı İmparatorluğu'nun bir parçası?"

Bu onu güldürdü. "Üzgünüm dostum, o yüz yıldır yok. Sanırım şu anda Türkiye'den bahsediyorsun."

"Hm." İç çekti. "İnsanlık tarihi doğrudan gözlemlenemediğinde çok hızlı ilerliyor." Boş boş omuz silkerek alkolünü yudumladı. Bir el hareketiyle bir tepsi dolusu yiyeceği aralarına çağırdı. Gümüş bir tepsiye dizilmiş meyveler ve kurutulmuş etlere benzeyen şeyler. Uzanarak bir salkım üzüm kopardı ve sapını altın tırnaklarının arasında ustalıkla tuttu. "Büyük ölçüde önemsiz."

"Bağlam yardımcı olur." Gülümsedi. "İnsanları, nasıl yaşadıklarını hayal etmeme yardımcı oluyor - beyaz duvarlar, kırmızı tuğlalı çatılar, avlu. Sahneyi kuruyor, anlıyor musun? Herkes bulunduğu yerin bir ürünüdür."

"Hm." Adam alevleri izlerken gözleri yarı kapalı kaldı.

Az önce onu *en kötü şekilde* aşağıladığını fark etti. "Yani, özür dilerim." Yüzünü buruşturarak biraz doğrulup oturdu. "Burada olmak gibi bir seçeneğin yok. Öyle demek istemedim. Ben sadece bir mimarlık delisiyim, hepsi bu. Üniversitede okuduğum şey buydu. İnsanların çevrelerine yansımalarını görmek hoşuma gidiyor."

"Alınmadım, küçük kelebek, çünkü çok haklısın. Bizler etrafımızdaki dünyanın ürünleriyiz ve karşılığında onları da kendimizin bir ürünü haline getiriyoruz." Bir eliyle amaçsızca işaret etti. "Ben de mekân tasarlamaktan hoşlanıyorum. Ne de olsa burası benim ustalık eserimdi. Ve benim kendi benlik duygumu yansıtmaya başladı. Zaman içinde benim tarafımdan şekillendirildi ve yeniden şekillendirildi, *ex nihilo*."

Gözlerini kırıştıtarak merakla odanın etrafına bakındı. "Burası evrim geçiriyor."

"Evet, küçük kelebek." Onun aklının nereye gittiğini açıkça görerek kıkırdadı. "Sakinleri değiştikçe o da değişiyor, onlardan parçalar alıyor, tıpkı sahibini taklit eden bir papağan gibi."

Bunu düşünürken bir an durakladı. "Peki, tamam, *neden* sana zarar verdiler ve bu *neden* Morrigan'ı burada tuzağa düşürmek istemene neden oldu? Fae'lerin etrafta dolaştığını hayal edemiyorum-" Durakladı. "Boş ver, belki de etrafta rastgele dolaşıp birbirlerini sakatlıyorlardır."

Kıkırdadı. "Tanık olduğunuzun aksine, hayır. Bu yerde özgür olduğumuz fae'leri yöneten yasalar var ve şimdi bu tür şeylerin bize neden dayatıldığını görüyorsunuz. Ve yazıklar olsun sana. Sonuna atlıyorsun, küçük kelebek. Eğer hikayemi anlatmama izin verirsen, neden bu kadar dışlandığımı anlayacaksın."

"Özür dilerim. Mimari yüzünden dikkatim dağıldı." Başını döşemeli sandalyenin arkasına yasladı. Yorgun düşmüştü. "Olur böyle şeyler."

"Dört gözle bekliyorum." Ve garip bir şekilde, kısmen alaycı bir gülümsemeyle söylenmiş olsa bile, kulağa samimi geliyordu. Yavaş yavaş onun ruh halini anlamaya başlamıştı. Belli belirsizdi, belli belirsizdi ama oradaydı. "Nerede kalmıştım?"

"Hypaepa."

"Evet. Daha başlamamıştım bile." İ ç k i s i n i yudumlamadan önce kadehinde döndürdü. "Annem kendi çapında ünlü bir zanaatkar ve cadıydı."

"Annen Morrigan mı?"

"Hayır. Ben iki annenin çocuğuyum."

Ava gözlerini kırıştırdı. Konuşmak için ağzını açtı. Durakladı. Bir an düşündü, sonra omuz silkti. "Loki bir kadın atı olarak sevişti, değil mi? Sanırım bu izler. Büyü, tanrılar ve nedenler. Her neyse."

Serrik, iki kadından doğduğunun ortaya çıkmasına verdiği tepki onu hem rahatlatmış hem *de son derece* acı vermiş gibi görünüyordu. İçkisinden büyük bir yudum aldı. "Evet... şey... *büyü, tanrılar ve nedenler*. Annem bir cadıydı ve tüccarlar onun sahip olanları şans ve talihle kutsayan en iyi kalitedeki duvar halılarını ve çarşafalarını satın almak için çok uzaklardan gelirlerdi. Ne yazık ki aynı zamanda biraz palavracının tekiydi."

Aklına bir düzine soru geldi ama onları bastırdı ve konuşmasına izin verdi.

"Eski günlerde, sözde 'tanrılar' ve 'tanrıçalar' yeryüzünde cirit atıyordu. Ve annem, o aptal haliyle, Athena'ya hakaret etmeye karar verdiğinde-"

"Dur, dur, dur-" Hayır, bu geçiştirilemeyecek kadar fazlaydı. "Athena mı? Athena gibi mi?"

"Evet. Athena. Zayıf iradeli, hınçlı, kindar ve tüm eski tanrılar gibi değerinden çok daha fazla bela." Yarım bir kakhaha attı, normalde soğukkanlı olan yüz ifadesi alaycı bir ifadeye büründü. "Sözde *bilgeliği* ve *bilgi zenginliğiyle* övünmeyi seven biri olarak, kendisini küçük bir şekilde aşağıladığını düşündüğü kadınları lanetlemeyi kesinlikle seviyordu."

"Eğer gerçekten 'tanrı' ya da 'tanrıça' değillerse, ki öyle olmadıklarını düşünüyorsun..." Devam etmeden önce Serrik'in küçük bir kakhaha daha atmasına izin vermek için durakladı, "Neydiler onlar?"

"Yaratıklardan başka bir şey değillerdi, tıpkı senin ya da benim gibi. Tıpkı beni yaratanlar gibi. Tıpkı onları doğuranlar ve onları doğuranlar gibi. Burayı ben tasarladım ve yarattım" -yine etraflarındaki odayı işaret etti- "ve sen ve ben bu kadar iyi tanışmamış olsaydık, senin için bir tanrı sayılmaz mıydım? Senin bir böcek için olduğun gibi?"

"Ah."

"Demek istediğim şu ki, güç görecelidir, küçük kelebek. Ve kendime göre, kesinlikle benim üstümde beni yaratan şey var, vesaire vesaire. Ama senin karıncalar üzerindeki üstünlüğün, Athena'nın senin üzerindeki üstünlüğünden daha haklı değil. Bu sadece size bir karıncanın hayatını alma ve dünyasını istediğiniz gibi yeniden düzenleme yeteneği veren bir *güçtür*." İkinci kadeh viskisini bitirmişti ve kendine bir tane daha doldurdu. "Hm. Yalnız içmeyi sevmediğime karar verdim." Havadan boş bir bardak çağırdı ve aralarına koydu.

"Patron sensin." Kıkırdayarak kendine bir bardak doldurdu ve yudumladı. Adamın alkol toleransının kendisinden daha yüksek olduğunu varsayıyordu. "Ama kendine bir not, Serrik'le felsefi tartışmalara girme. Ya da içki yarışmalarına. İkisini de kaybedersin."

"İlkinin oldukça keyifli olacağına inanıyorum. İkincisi, artık hayatınızı sona erdirmeyecek olsa da, sizi oldukça mutsuz edebilir, katılıyorum." Yüzündeki belli belirsiz gülümseme soldu. "Athena'ya ne oldu, ki muhtemelen şimdi sormak üzere olduğunuz şey bu, bilmiyorum. Umarım ölmüşlerdir ve şimdi öbür dünyada onlara mümkün olan en fazla acıyı getirecek yerde çürüyorlardır."

"Tanrım, bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle." Kendi yudumunu alırken içkisine doğru güldü. Ayak uydurmaya çalışmıyor olması, *biraz* kabarmanın tadını çıkaramayacağı anlamına gelmiyordu.

"Başka bir kişinin geçerliliği hakkında konuşmam ama anladığım kadarıyla onun adını bir hakaret olarak kullanıyormuşsun." Adam başını sandalyeye yasladı ve ateş ışığının yüz hatlarına nasıl keskin gölgeler düşürdüğü dikkatini çekti. Tanrım, adam *çok güzeldi*.

Ama birdenbire yüz hatlarında Yunan oymacılığının *mükemmelliği* ile fae'leri düşündüğünde hep hayal ettiği o neredeyse elf insafsızlığının karışımını görebiliyordu. Adam yarı yarıya farklıydı.

"Güçlerini kullanan ve bunun onlara doğruluk verdiğini iddia eden herkesten nefret ediyorum." Yüz ifadesi buz gibi bir hiçliği yansıtmaya geri dönmüştü. "Tanrıymış gibi davranmak... tapınma talep etmek, bunların hepsi iğrenç bir cüretkârlık."

Sözlerindeki nefret ve kin öylesine yoğun, yüz ifadesi öylesine düzdü ki, bu çatışma kadının şaşkınlıkla ona bakmasına neden oldu. Aslında, nefretine verdiği tek fiziksel tepki, üzümleli tutan elinin, şimdi yenmiş ve yok olmuş, sıkılması ve altın boyalı tırnaklarını kendi avucuna saplamamak için bir pençe gibi havaya kazmasıydı.

Pekâlâ

.

Tama

m.

Serrik'

in

Serrik'in bir şeyi vardı.

Bu soykırım olayını açıklıyordu. En azından bu sonuca öylesine varmamıştı. Anladım.

Güzel.

"Not edildi... tam orada, içki yarışmalarından sonra..."

Eli gevşedi. "Bağışlayın beni. Bu kişisel bir konu. Bu yüzden hikayemi anlatmaktan hoşlanmıyorum."

"Hayır, hayır, sorun değil. Seni buna ben ikna ettim. Athena sinsi bir sürtük ve annen de ağzını bozdu, sanırım kaldığımız yerden devam ediyoruz."

Serrik çok uzun dişlerini göstererek sessizce güldü. Ne işe yaradıklarını merak ediyordu. Neredeyse vampir gibiydiler ama Serrik'in kan içtiğini sanmıyordu - gerçi ne bilebilirdi ki? "Olayları hem doğru hem de saldırgan bir şekilde özetleme konusunda oldukça yeteneklisin. Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyorum."

"Muhtemelen bir süre birlikte olursak alışmamız gereken bir şey."

"Hm." Yüz ifadesi bir an için okunamaz haldeydi, hem sıcak hem de tuhaf bir şeyler vardı. Neredeyse çelişkili. Orada olduğu anda kayboldu. "Ne olursa olsun, değerlendirmeniz doğru. Annem, Athena'nın kendisinden bile daha iyi bir zanaatkar ve büyücü olduğunu, bu sanatı icat ettiğini iddia eden kadından bile daha iyi duvar halıları dokuyabildiğini söyleyerek dünyaya böbürlenirdi."

Hikaye belli belirsiz tanıdık gelmeye başlamıştı ama Ava şimdilik ağzını kapalı tuttu. Serrik'in balonunu patlatmak da istemiyordu - bu onun hikâyesiydi, bırakın o anlatsın.

"Athena yaşlı bir kadın kılığına girmiş ve annemi bir yarışmaya davet etmiş. Annem dokumacılıkta kimsenin, tanrıların bile onu geçemeyeceğini söyleyince, yaşlı kadın kime böyle konuştuğuna dikkat etmesi gerektiğini söylemiş. Annem de Athena'nın kendisiyle konuşmasının umurunda olmadığını söylemiş." Serrik içini çekti ve başını salladı. "Ve işte, Athena kendini gösterdi. Ve bir yarışma başladı. Annem kazandı. Ve özetle... kaybetti."

Bu hikâyeyi duymuştu. "Athena, insanların tanrılara meydan okuduğu tüm zamanları uyaran bir duvar halısı ördü. Annen de Zeus'un bir insanla meşgul olduğu tüm zamanları anlatan bir duvar halısı ördü ve... annen kazandı."

"Hâlâ efsaneyi öğretiyorlar. Ne kadar büyüleyici." Üçüncü viski bardağını da devirdi ve kendine bir dördüncüsünü doldurdu.

Sarhoş bir fae'nin nasıl bir şey olduğunu öğrenip öğrenmeyeceğini merak ediyordu. "Başka ne öğrendin?" Sarhoş bir fae kulağa eğlenceli geliyordu.

Tehlikeli ama eğlenceli. Sarhoşken ellerini kullanıp kullanmadığını merak etti...

Başını sallayarak hikâyeye odaklandı. "Athena çılgına döndü, duvar halısını yırttı ve anneni utandırdı. Bu da annenin kendini asmasına neden oldu ve sonra Athena onu lanetledi ya da annenin ölümünden dolayı keder duydu, bir-" Oh. Oh. Oh *kahretsin*. "Bir örümcek. Doğru ya. Adı Arachne'ydi."

"Annem kendini öldürmedi. Bu zamanın yaptığı harika bir ekleme. Hayır, Athena yenilmişti. Ve öfkesinden, eğer annem dünyanın en yetenekli dokumacısı olmak istiyorsa, sonsuza dek öyle olacağına karar verdi ve annemin şeklini yarı kadın, yarı örümcek bir şekle sokarak lanetledi." Serrik'in gözleri kayarak kapandı, çünkü tüm bu çileden yorgun düşmüş gibiydi. "Athena'nın güzelliği için Medusa'ya yaptığı gibi."

"Sinsi sürtük. Gördün mü? Haklıymışım."

Bu ondan sadece kısa bir gülümseme aldı.

Ama Arachne, Serrik'in nasıl ortaya çıktığına dair denklemin sadece yarısıydı. Ve hikâyenin geri kalanı ilk yarısından bile daha rahatsız edici görünüyordu, bunu anlatmak için kendini ne kadar uzun süre hazırladığına bakılırsa.

Sonunda, dakikalar gibi gelen bir sürenin ardından gözlerini açtı. "O zaman, Morrigan."

Bir anlık sessizlikten sonra söylemek zorunda kaldı. Sadece söylemek zorundaydı. "Tamam, son kez soruyorum, yemin ederim. Loki var mı?" "Loki var." Yüzünü buruşturdu. "Ya da en azından o yaptı." Bunu söyleme şeklinden, Loki'nin var olduğunu ilk elden bildiği anlaşıyordu.

ve bu konuda heyecanlanmadı.

Solucan kutusu. Tamam. Devam edelim. "Yani... Morrigan ve Arachne."

"Doğar doğmaz Morrigan beni aldı, çünkü Arachne yavrusuyla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Yine de Morrigan'ın beni Tir n'Aill'e hangi amaçla getirmek istediğini bilmiyorum. Oraya ayak bastığım andan itibaren hiç hoş karşılanmadım." Üzerine çöken karanlık onu tedirgin etmeye başlamıştı.

Soğuk Serrik'in güvenli Serrik olduğuna karar verdi.

"Neden?" Yarı örümcek olmanın -ki bu konuda *gerçekten* soru işaretleri vardı, ama oraya varacaktı- İbin bir kuşa dönüşebilirken o kadar da büyük bir mesele olamayacağını düşündü. "Senin... biraz farklı görünümlü olman onları o kadar da üzüyor olamaz."

"Haklısın. Kendine bir bak." Kütüphanesini işaret etti. "Bana ne gördüğünü söyle."

Kulağa aptalca bir oyun gibi geliyordu. Bir test. Ama o söyleneni yaptı. "Kitaplar. Kağıtlar. Parşömenler. İvrir zıvırlar."

"*Kaydedilmiş* güç eşyaları. *Büyücülük*, Ava. Benim yeteneklerim senin o büyü kitabında kullandıklarına, Fae'lerin ham güç nehirlerinden daha yakın. Benim yeteneğim yazılı kelimelerden geliyor. Benim olsun ya da olmasın, onların tüm bilgilerinden faydalanabilirim." Gülümsemesi bir kez daha akıntıdaki bir kaya gibi battı. "Ben onlar için tehlikeli bir sapkınam. Benim kaynağım Yunanlılarınkı, hem benim hem de başkalarının ruhundan besleniyorum ve yöntemim de sözlü ve yazılı kelimeler. Ama ben hala yarı *Fae*'yim. Bana Tir n'Aill'in tüm gücünü kullanma yeteneği veren yeteneklerimle kendi ruhlarına girebildiğimden korktular."

Kız ona boş boş baktı. "Yapabilir misin?"

Serrik'in kahkahası sessizdi. Kadının omurgasından aşağı soğuk bir korku dalgası yayıldı. "Ah, evet. Ve eğer istersem, sefil yarışımı onunla sonlandırabilirim." Uzanıp bir parça peynir aldı ve sanki *soykırım*dan değil de hava durumundan bahsediyormuş gibi yedi.

Yüz ifadesi düştü. "Her zaman böyle bir şey istemedim Ava. Kimse doğar doğmaz katledilmeyi istemez, Kral Valroy gibi içlerinde bir dürtü olan yaratıklar hariç. Hayır, onlar bunu gördü. Ben çocukken türümün ölmesini istemedim. Sadece ait olmak istedim, tıpkı diğerlerinin isteyebileceği gibi."

İçkisini bitirdi ve yeniden doldurmaya gittiğinde, viski şişesinin başladıkları zamanki kadar dolu olduğunu fark etti. Bu çok tehlikeliydi. Gerçekten yavaşlaması gerekecekti. Fae'ler ve onların büyülu içki şişeleri. "İbin ve Nos neden buradalar?"

"Bunlar onların anlatacağı hikâyeler. Onlara sor."

Uzun süre onu izledikten sonra ne yapacağını bilemedi. Ne söyleyeceğini. Nasıl hissedeceğini. Ona büyük bir iyilik yapmıştı. *Büyük* bir iyilik. "Neden gerçekten benimkinin yerine kendi anını önerdin?"

Çenesi seğirdi. "Bu sonuçlanmış bir mesele. Bırak öyle kalsın,

Ava." "Lütfen söyle bana."

"Bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyorum."

"Serrik-"

Sandalyesinden kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Ay ışığında ürkütücü bir silüet çizdi, bir elini belinde kavuşturdu. Hangi düğmeye basıyorsa, bu onu gerçekten rahatsız ediyordu. Ve nedenini bilmiyordu.

Bu yüzden düğmeleri değiştirdi. Lanet olsun, ondan bir şey öğrenecekti. Herhangi bir şey. Birbirlerine yapışmışlardı ve adam onu sağa sola savuşturuyordu. Hayat hikâyesini anlatmıştı ama hâlâ onunla orta yolda buluşmuyordu. "Gerçek halini... görebilir miyim?"

Sırtını ona dönmüş olmasına rağmen gözle görülür bir şekilde irkildi. "Stresli bir durumla karşı karşıyasın. Seni zaten olduğundan daha fazla bunaltmak istemem. Benim gerçek halim... grotesktir." Sırtının alt kısmındaki eli kısa bir süre yumruk haline geldi ve sonra gevşedi.

Grotesk.

Gerçekten böyle mi

düşünüyordu?

Bu doğru muydu?

Öyle olsa bile, *bunu düşünmek...*

"Filmlerdeki bir canavarla ilgili en korkutucu şey onu göremediğiniz zamandır. Bir canavarı görebildiğiniz zaman, artık korkutucu değildir. Değil mi?"

"Benim bir canavar olduğumu düşünüyorsun."

"Yani -hayır- ama-" Durakladı. "Yani-ama-um-fuck." Ava elini gözlerine götürdü. "Kahretsin, demek istediğim bu değildi, demek istediğim-" Bir mızıltı çıkararak vazgeçti. "Hiç içki içmemeliydim, *lanet olsun*."

Kıkırdıyordu. Sessizce ama kıkırdarak. "Haklısın, küçük kelebek. Ben bir canavarım." Kız ona baktığında, adam bir kez daha yüzünde okunamaz bir ifadeyle onu izlemek için arkasını dönmüştü. "Ben, labirentinde dolaştığın, şekli bozulmuş bir minotorum. Ve bunun için senin adına çok üzgünüm."

İçki bardağını yere bırakarak sandalyeden kalktı ve ona doğru yürüdü. Bunu neden yaptığını bilmiyordu ve yapmaması gerektiğini de biliyordu ama ihtiyacı olduğu anda onun için büyük bir iyilik yapmıştı.

İçinden bir ses *onun* da büyük bir iyiliğe ihtiyacı olduğunu

söylüyordu. Ona sarıldı.

Bir süre durakladıktan sonra, adam kollarını ona doladı ve onu nazikçe kendisinden birkaç santim uzaklaştırmadan önce bir süre sarıldı. Parmaklarının kıvrımıyla çenesini kendisine bakması için yukarı kaldırdı, sarı-altın gözleri onunkileri arıyordu.

Bu kadar *mükemmel*, bu kadar yakışıklı birinin iğrenç olduğunu hayal etmek zordu. Birden kendini onu öpmek isterken buldu. Onu kendine doğru çekmek ve tadının nasıl olduğunu görmek istiyordu. O dişler dilinin üzerinde nasıl bir his uyandırabilirdi.

Kötü Ava. Kötü.

Örümcek Fae. Tehlikeli, kesinlikle katil, örümcek fae.

Gözleri kızın dudaklarında gezinirken, neredeyse aynı şeyi yapmak isteyecekmiş gibi görünüyordu. Soykırım yapmak istiyordu.

Bütün bir insan ırkını öldürmek.

Kendi halkını.

Ve bu da onun halkı için anlatılmamış bir felakete neden olacaktı. Onu öldürmesi gerektiğini biliyordu -bir gün, bir şekilde. Önünde uzanan gelecek buydu. Yürümesi gereken yol buydu.

Ama adam başını eğip biraz daha yaklaştığında nefesi kesildi.

Yapabilir miydi?

O da onu istiyor muydu?

Aniden, hiçbir uyarıda bulunmadan bir adım geri çekildi. Adamın sarsıcı yokluğu onu sersemletti ve neredeyse dengesini bozacaktı. "Yarın uyandığında ilk anahtar sende olacak. İbin'i sözünü yerine getirmeye ve seni kapiya götürmeye zorlamalısın. İlk mührü açmalısın Ava."

Boş yere kekeleydi. "Eminim-" Yanakları sıcacıktı. Yüzü kızarıyordu. Kendini utanmış hissediyordu, tam bir aptal gibi. O anı bir çekim sanmıştı.

"Dinlen, Ava. Kilit açma eylemi sana iyi gelmeyecek. Olacaklar için gücüne ihtiyacın olacak." Serrik'in bileğinin bir hareketiyle rüya sona erdi.

Ve hiçliğin içine yuvarlandı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Serrik onu göndermişti.

Bunu yapmak istediği için değil. Ama yapması gereken bir şey olduğu için göndermişti.

Otokontrolü tehlikeli bir şekilde parçalanmaya çok yaklaşmıştı. Alkol ve ruhunun bir parçasının kendisinden koparılmış olmasının acısı gardını düşürmüştü. Kadının yakınlığı, kokusu, onu kucakladığında bedeninin sıcaklığı - içindeki vahşi arzu dalgası neredeyse ezici olmuştu.

Bir başkasının dokunuşunu hissetmeyeli yüzyıllar olmuştu. Onu uyanırken tanıdığından beri 1800 yıl geçmişti. Ve Ava...
Onun küçük keleşbeğı.

Kocakarı, *küçük pirinç kuş, kaba cıvıtlılar ve keskin kenarlar*, demişti. İtiraf etmeliydi ki, en büyük ablası kısmen haklıydı.

İlk başta Ava'nın en ince camdan yapılmış bir keleşbeğ olduğunu düşünmüştü. Çok güzeldi. Bir ustura kadar keskindi, evet, onu kullanırken dikkatli olmayanları kesebilirdi.

Ama narindi. Kolayca parçalanırdı.

Yanılmıştı. O kadar kolay kırılmıyordu. Metalden yapılmıştı, kolayca bükülebilirdi. Kolayca şekil değiştiriyordu. Artık kendisine benzemeyen bir şekilde kolayca sokulabilirdi.

Ve hayat ona bunu yapmıştı. Yalnızlık dolu bir hayat onu öyle bir şekilde sokmuştu ki, en keskin kenarları dışarı bakıyordu. Ona zarar vermekten başka bir şey yapmamış olan dünyaya öfkelenen bir şey.

Şimdi zarar vermekten *başka* bir şey yapmamak üzere tasarlanmış bir dünyanın içinde sıkışıp kalmıştı.

Bu yüzden kendi hafızasını onunkine karşılık feda etmişti. Keleşbeğin hayatında hissedebileceği çok az mutluluk vardı. Tutunması gereken o kadar az neşe vardı ki. Sahip olduğu küçük kıvılcımlardan vazgeçmek mi? Ondan daha fazlasını çalmak, yarı-kininden nefret ettiği aynı zalim eylemleri gerçekleştirecekmiş gibi hissettiriyordu.

Onu kendi bakış açısıyla aynı hızda tutmanın işleri kolaylaştırdığı gerçeğini bir kenara bırakın. Kendi adına yaptığı bir fedakârlık bu tür şeylere açıkça yardımcı oluyordu. Matematiksel olarak da mantıklı geliyordu.

Ama tek sebep bunlar değildi.

Hayır, kalbinin içinde gizlenmeye başlayan daha tehlikeli bir şey vardı. Daha tehlikeli ve daha sorunlu.

Arzu.

Onu *istiyordu*. Büyü yapmayı öğrenmeye başladığında bunu hissetmişti. Bunu sadece serseri bir an olarak görmezden gelmişti. Kontrolden çıkan başıboş bir düşünce.

Şimdi ise o kadar emin değildi.

O iki aptalla birlikte Ağ'da dolaşırken onu izledi. Gözlerle ve kız kardeşlerle mücadele ederken onu izledi. Dehşete düşmüştü. Ama yine de yoluna devam etti. Başını dik tuttu. Ve anlamayı umamayacağı bir canavarlar dünyasıyla, kağıttan bir kalkandan biraz daha fazlası olduğunu bildiği küstah bir meydan okuma havasıyla karşılaştı.

Ama sanki çelikten yapılmış gibi kullandığı bir kalkan. Sanki bu dünyada ya da başka bir yerde hiçbir şey ona boyun eğdiremezmiş gibi.

Bu onda, onun çok ama çok yanıldığını kanıtlama isteği uyandırdı. Onu yalvarmak istiyordu.

Onu kırmak istiyordu.

Görüntüler zihninde tekrar canlandı, yasaklanmadan ilerledi. Dişlerini onun boğazına geçiriyor, kanını zehirle dolduruyor ve onu esnek ve yalvarır bir halde bırakıyordu. Dokunuşu için yalvaracaktı.

Onu altın iplikleriyle bağlayacaktı. Onu genişçe açacaktı. Ve onu bir erkek olarak değil, *gerçek* benliği olarak alacaktı. Bu fantezisinde, gerçekleşmesine asla izin vermeyeceği bu imkânsız rüyada, onu sıkıştırdı ve sahiplendi.

Onunla çiftleşti.

Onu yetiştirdi.
Onun küçük
kelebeği. Ağına
yakalandı.

Onun grotesk, korkunç vücudu için yalvarıyor.

Karanlığın içindeki iğrenç canavarın ortaya çıkması için. Onun narin bedeninde yaratacağı tüm dehşet için. Onu zorlayacak kadar doldurmak, bir daha hiçbir erkeğin ona onun gibi sahip olamayacağından emin olmak için.

Dilindeki zehrin tadını alabiliyordu, asla gerçekleşmesine izin vermeyeceğı bir olayın beklentisiyle dişlerinden damlıyordu. O iğrenç gerçek bedeniyle hiç kimseyle çiftleşmemişti ve *asla* da çiftleşmeyecekti.

Morrigan ve Arachne'nin dünyaya getirdikleri şey bir iğrençlikti. Asla var olmaması gerekiyordu. Kendilerini tanrı olarak gören ve buna göre davranan yaratıkların kibrinin ürünüydü.

Bunu kimseye dayatmaya hakkı yoktu.

Bırakın çoğalmayı.

Ama bu zihninin dolaşmasını engellemiyordu.

Ya da göz kamaştırıcı vücudunun, kurduğı fantezilere tepki olarak gerilmesini. Ava'nın sivri dilini boğazından aşıağı iterken erkeklığı tarafından susturulmasını.

Nazik bir aşık değildi.

Sabırlı bir aşık değildi.

Dürtü onu vurduğunda, bu tehlikeli bir ilişkiydi.

Ava'ya ihtiyacı vardı. Yarı akrabasına karşı onun yanında yer almasına ihtiyacı vardı. Ve onu bir canavar gibi harap etmek, davasına bağlı kalmasını sağlamanın bir yolu değildi. Bu yüzden arzularının acısını çekecekti. Onları odasının m a h r e m i y e t i n d e , kız rüyalarına girmediğı zamanlarda yatıştıracaktı.

Ve yalnızlığın her zaman olduğı gibi kalbini sıplatmasına izin verecekti.

İçindeki bu zayıflığı hiç beklemiyordu.

On sekiz yüzyıl boyunca kendini buz ve taşla eğitmiş, gizlemişti. Kendini yüzlerce yıllık hesapların ve planların yarattığı haline getirmişti. Kendisine dünyayı karmaşık bir strateji oyunu olarak görmeyi öğretilmişti; duygular ise sadece başkalarının zayıflıklarından faydalanmak içindi.

Ama yine de.

Parmakları kristal bir bardağın kenarında geziniyordu, bardağın içinde içtiğı zamanki dudak izleri hâlâ duruyordu. Kafayı takmak için ne kadar sıradan bir şey. Yani... *ölümlü*.

Ağ onun etrafında değişiyordu. Bunu hissedebiliyordu. Özenle inşa ettiğı hapishanesindeki titreşimler onun gelişenden beri değişmişti. Yüzyıllardır kapalı olan olasılıklar ve hayaller şimdi potansiyelleriyle titriyordu. Uzun zamandır mühürlü olan bir kapı, şimdi açılmanın ipuçlarını fısıldıyordu.

Bunun nedeni küçük kelebeğiydi.

Kız kardeşlerden ilk anahtarı almıştı. Kocakarı anılarını ihlal ettiğinde Serrik göğsünde garip, yakıcı bir his hissetmişti; bu hissin sonunda öfke olduğunu anlamıştı. Hesaplı değildi. Stratejik değildi.

Saf, koruyucu bir *öfke*.

Ne kadar ilginç.

Onda uyandırdığı arzudan daha fazlasıydı.

Sadece şehvetten daha fazlası.

Birine karşı koyabilirdi,

biliyordu. Ama diğerine?

Diğeri onu çok daha fazla endişelendiriyordu.

Hapishanesinin imkânsız manzarasına bakan devasa pencereye yaklaştı. Ağaçlar gümüş rengi çiçekler açmaya başlamıştı; altı yüz yıldan uzun süredir yapmadıkları bir şeydi bu.

Değişim yaklaşıyordu.

Avucunu soğuk cama bastırdı. Camın ötesinde, bulutsuz bir gökyüzünde şimşekler çakıyordu. İstese de istemese de Web her zaman onun ruh halini yansıttırdı.

Ve şimdi tıpkı onun gibi arzuyla elektriklenmiş hissediyordu.

"Benim küçük kelebeğim," diye fısıldadı boş odaya. "Bana ne yaptın böyle?" İhtiyacı olmayan bir nefes alarak gözlerini kapattı. Yapılacak işler vardı. Ayarlanması gereken planlar. Bu dikkat dağınıklığını göze alamazdı.

Yine de kendini klavsene dönerken buldu. Parmakları tuşlara gitti ve yüzyıllardır çalmadığı bir melodiyi çalmaya başladı. Hapsedilmeden önceki gençliğinden bir şarkı. Dünyası küle ve acıya dönüşmeden önce.

Müzik ondan akıyordu, yumuşak ve özlem dolu. Adını koymasına izin vermediğı şeylerden bahsediyordu. Özlemden. Umuttan.

Hayal etmesine asla izin vermediği geleceklere.
Son notalar sessizliğe gömülürken, Serrik sırtını dikleştirdi. Yüz hatlarını her z a m a n k i soğuk kayıtsızlık maskesine geri döndürdü.
Bu zayıflığı kontrol edecekti. Ona hakim olacaktı. Gerekirse kullanacaktı.
Kelebek onun büyük tasarımıdaki amacını yerine getirecekti. Akrabalarını yok etmesine yardım edecekti. Onun dünyasına ve diğerlerine oluşturdıkları tehdidi sona erdirmesine yardım edecekti.
Ve bu iş bittiğinde - Ağ paramparça olduğunda ve intikamı tamamlandığında - belki o zaman... Hayır.
Onun için "o zaman" diye bir şey olmayacaktı. Yolu yıkımla sona erdi. Yeminini nihai olarak yerine getirmesiyle. Yalnızlık sadece unutulmayla sona erecekti.
Unutuluş... *ikisi* için de.

AVA, kalbi küt küt atarak bir GASPLA uyandı. Rüya örümcek ağları gibi üzerine yapışmıştı; Serrik'in yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı, altın rengi gözleri midesini bulandıran bir şiddetle parlıyordu. Parmakları çenesinde gezinmiş, çenesini yukarı kaldırmıştı. O mükemmel, acımasız dudaklar onunkilerin hemen üzerinde geziniyordu...

Ve sonra durdu. Geri çekildi. Onu göndermeden önce ifadesi okunamaz bir şeye dönüşmüştü. Bir elektrik düşmesine basmak gibi.

"Kahretsin," diye mırıldandı, avuçlarını gözlerine bastırarak. Onu bu karmaşanın içine sürükleyen soykırımcı örümcek fae hakkında bu tür rüyalar görmemesi gerekiyordu. Bu sadece... psikolojik travmaydı. Stockholm sendromu. Onun gibi bir şeydi.

Psikoloji dersine pek dikkat etmemişti.

Her halükarda, bu kesinlikle bir çekim değildi. En azından gerçek bir çekim değildi.

"Ava?" İbin'in sesi yakınlardan bir yerden geldi. "Uyanmışsın. Nasıl hissediyorsun?"

Ava gözlerini kırıştırdı, çevresi netleşmeye başladı. Bahçenin kenarındaki çimenlerin üzerinde oturuyordu. Uzakta kız kardeşlerin kulübesi görünüyordu, bacasından dumanlar tütüyordu.

Nos birkaç adım ötede, sırtı onlara dönük bir şekilde durmuş nöbet tutuyor gibiydi. Ya da kara kara düşünüyordu. Elli-elli atış.

Sabah ışığı -eğer bu imkânsız yerde sabahsa- uyumsuz parçalarını bir arada tutan dikişleri yakalamış, onları belirginleştirmişti. Bu ona iki yoldaşı hakkında gerçekten de şaşırtıcı derecede az şey bildiği gerçeğini hatırlattı.

Ayrıca paltosu da yoktu. Etrafına bakınca onu yastık olarak kullanmış gibi hissediyordu, fark etti. Ah.

Ava sonunda, "Sanki biri beynimi kum torbası olarak kullanmış gibi hissediyorum," diye cevap verdi. Başlı zonkluyordu ama sadece kocakarının müdahalesi yüzünden değil. Rüyasında Serrik'in bulunduğu yer neredeyse fiziksel bir ağrıya dönüşmüştü.

"Bunun rahat bir deneyim olmadığını tahmin ediyorum." İbin Ava'ya bir şişe uzattı. "İç. İyi gelecektir."

İçindeki sıvı soğuktu ve hafif bir nane ve bal tadı vardı. Başındaki çarpıntıyı hafifletti ama hissettiği tuhaf boşluğu hiçbir şey dolduramadı.

"Ne içti?" İbin sordu, yeşil gözleri Ava'nın yüzünü arıyordu.

Yere baktığında çimlerin üzerinde yatan Kitap'ı gördü. Yanında da bir ayna parçası. Gerçekte ne olduğunu çok net hatırlıyordu: Kocakarı annesinin tüm anılarını almak üzereyken, çaresizlik içinde Serrik'i çağırma başarmıştı. O da bunun yerine annesinin anılarını -yani onlardan birini- takas etmişti.

Kocakarı kuşkulansa da kabul etmişti. Ve -Ava *nasıl olduğunu* anlamamıştı- *Serrik* karşılığında kendi anılarından birini vermişti. Ava'ya dokunmayan ama onu derinden sarsan bir fedakârlık.

Bunu neden yapmıştı? Hâlâ anlamamıştı.

"Hatırlamıyorum," diye yalan söyledi İbin'in gözlerine bakmadan. "Sadece... çocukluktan kalma bir şey sanırım. Önemli bir şey olmamalı, değil mi?"

Nos döndü, uyumsuz gözleri kısıldı. "Kocakarı önemsiz şeyleri almaz."

"Ama bu sefer aldı." Omuz silkti. "Ya da her neyse, hatırlamıyorum çünkü *anısını aldı*. İşte böyle. Ne aldığını hatırlamıyorum, Nos. Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

İkisi de ikna olmuş görünmüyordu ama daha fazla ısrar etmediler.

Ava ayağa kalktı, giysilerindeki ot parçalarını fırçaladı. "Almaya geldiğimiz şeyi aldık, değil mi? O yüzden yola koyulalım." Nos'un paltosunu aldı, üzerindeki bütün ot parçalarını temizledi ve sonra paltoyu açtı. "Geçici yastık için minnettarım, Nos." Ona doğru fırlattı.

Adam onu yakaladı, onaylar gibi bir şeyler homurdandı ve paltosunu silkerek geri giydi.

Kitap onun yanındaydı, garip ışıktaki aldatıcı bir şekilde sıradan görünüyordu. Onu kolunun altına sıkıştırdı, tanıdık ağırlığından rahatladı.

"Seni kapıya kadar götürmeyi kabul ettim." İbin zarifçe ayağa kalktı. "Ve yapacağım da."

"Bunun için minnettarım." Eline aldığı bir sonraki şey ayna parçasıydı. Yaşlı kadının ona verdiğiinden beri şekli ve boyutu değişmişti. Şimdi, yaklaşık on inç uzunluğunda ve tabanda dört inç genişliğindeydi ve sivri bir noktaya geliyordu. En azından gerektiğinde birine saplayabileceği bir şeyi vardı. Yansımasında, Book'un resmindeki sarmal dövmesi kolunda daha da ilerleyen, gözleri daha sert, ifadesi perili olan kendisi gibi olasılıklar yakaladı.

Gelecek hakkında daha fazla uyarı. Parçayı sırt çantasının yan cebine sokarak çantasını omzuna attı.

İbin sıkıntılı bir şekilde uzaklara baktı. "Kapı merkeze yakın. Ağ'da bir bağlantı noktasında duruyor. Gerçekliklerin üst üste geldiği bir yer."

"Kulağa tamamen güvenli geliyor. Ne yanlış gidebilir ki?" Gülümsedi. "Belki birinin üzerine bir tren daha bırakabilirim." Nos kakhaha olabilecek bir ses çıkardı. "Lütfen. Artık tren yok."

"Hiç eğlenceli değilsin." Dilini Nos'a doğru uzattı, bu da ona yaşlı, dikişli fae'den bir göz devirme kazandırdı.

İbin gülerken yürümeye başladı, Ava ve Nos da onu takip etti.

Onlar patikada ilerlerken, bahçe etraflarında seyrelemeye başladı, özenle bakılan bitkiler yerini yabani büyümeye bıraktı. Ayaklarının altındaki patika düzgün kaldırım taşlarından kaba yontulmuş parke taşlarına, sonra da sıkıştırılmış toprağa dönüştü. Barok binanın koridorları ağaçların ve sarmaşıkların arasında kıvrılmış bir şekilde geri döndüğünde, onları gördüğü için neredeyse rahatlamıştı.

Ama bir şey farklıydı. Zeminde *tuhaf* bir şeyler vardı. Rahatsız edici bir şekilde kemiğe benziyordu. "Lütfen bana bir iskeletin üzerinde yürümediğimizi söyle." Ava yüzünü buruşturdu.

"İskelet değil," diye yanıtladı İbin. "Sadece

kemik." "Mm, yardımcı olmuyorum, üzgünüm."

"Bu yaklaştığımız anlamına geliyor." İbin şimdi neşeli olmak için elinden geleni yapıyordu.

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler. "Peki... ikinize de hassas bir soru sorabilir miyim?"

"Neden ikimiz de hapsedildik?" İbin ona gülümsedi, kusursuz ve güzel bir gülümseme. "Ben de bunu sormanı bekliyordum. Neden biz, büyüleyici harika insanlar, burada kötünün de kötüsüyle birlikte hapsedildik?"

"Sanırım? Evet." Ava omuz silkti. "Burası dünyanın en tehlikeli fae'leriyle dolu olduğuna göre."

İbin gücünmüş gibi davrandı. "Geleneksel anlamda pek tehlikeli sayılmam. Sadece çenemi kapayamadım. Uçağımı kırsala düşürdükten ve *sadece* bir sütçü olduğuna *yemin ettiğim* sevimli bir sütçü kız tarafından lanetlendikten sonra - gerçekten öyle olduğunu sanıyordum, *yemin ederim*."

Ava gerçekten de İbin'in hikâyesini bir araya getirmeye başlamıştı ve bu gerçekten eğlenceli bir hikâyeye dönüşüyordu. "Tabii, tabii.

Devam et."

"Sütçü kız birdenbire *Seelie* büyücülerinden birine dönüştü, onu *gerçekten* sevdiğimi düşündüğü için bana kızgındı ve onu hamile bıraktığım için beni leylek yapmanın çok eğlenceli olacağını düşündü." Birdenbire İbin, İbin olmaktan çıkmıştı. Ava bunun tam olarak doğru olmadığını düşünüyordu. Çünkü İbin aslında hâlâ İbin'di.

İbin artık basitçe, aniden *bir kuş olmuştu*. Bir zamanlar uzun boylu, zarif ve güzel bir kadın olan İbin, bir anda tüyler içinde uçuşan bir leyleğe dönüşmüştü.

Ava şaşırmmamalıydı. Bunu daha önce de görmüştü.

Ama bu onu çılgın atmaktan ve sanki bir yarasanın saldırısına uğramış gibi eğilmekten alıkoymadı.

İbin güldü -gagası açılmamış ya da hareket etmemiş olsa da hâlâ bir kuştu- ve yaklaşık yirmi metre uzağa kondu. Tüylerini çırpıp yanlarına sıkıştırarak onları izlemek için başını çevirdi. "Konuyu sen *açtın*."

"Biliyorum, biliyorum." Bu Ava'nın suçuydu. Ve çılgın attığı için kendini aptal gibi hissediyordu. "Ne demek çenemi kapamadım?"

"Eskiden insandım!" Kanatlarını çırpı ve bir başka tüy ve ipek girdabının içinde bir kez daha kadın oldu. Ellerini saçlarını düzeltti. "Ve ben de senin gibi büyü'nün var olmadığı bir dünyaya inanırdım. Kendi açgözlü şiddetimizin dışındaki güçlere karşı güvende olduğumuz bir yere. Dünyanın bu haberleri duymaya ihtiyacı olduğunu düşündüm."

"İnsanları Fae'ler hakkında uyarmaya mı çalıştın?" Ona bir kaşını kaldırdı. "Nasıl gitti?"

"Tahmin edebileceğin kadar iyi. Görünüşe göre insanlar *nesillerdir* uyarılıyormuş ve kimsenin umurunda değilmiş." Ellerini havaya kaldırdı. Nos ve Ava yetişince hep birlikte yürümeye devam ettiler. "Ama bu Kraliçe Abigail'in önüne üç vuruşa atılırsın maddesini koymasını engellemedi. Beni buraya göndermeden önce yaklaşık on altı kez çiğnedim."

"Senin sıran, Nos." Ava gülümsedi. "Hayır." Nos onlara bakmadı.

"Hadi gel." Ibin omzunu dürttü. "Bu senin neşeli halini anlamasına yardımcı olabilir."

Hoşnutsuz bir iç çekişle razı oldu. "Kral Valroy'un sadık bir hizmetkârydım. Ama o benim bir casus olduğumu düşündü. Sahip olmadığım bilgileri elde etmek için bana işkence etti. İşi bittiğinde ve dilimden hiçbir sır dökülmediğinde hatasını anladı. Çünkü daha önce damarlarıma sızmayan hain zehir, o zaman kesinlikle sızmıştı." Nos yüzünü buruşturdu, siyah saçlarının örtüsünün altından zorlukla görülebiliyordu. "Yine de masum olduğum daha yeni anlaşılan bir suç için idam edilemezdim."

"Yani... ömür boyu hapis. İşlemediğin ve asla işlemeyeceğin bir hainlik için." Bu döngüsel mantık Ava'nın başını ağrıttı.

"Gerçekten de öyle."

"Ve sen de - pardon, ünlü bir romandaki bir karaktere benziyorsun çünkü?"

Nos önüne baktı ve ses tonunu düz tuttu. "Kral Valroy insan eserlerini hastalıklı bir merakla toplar. Mary Shelley'nin kurgusal eseri son zamanlarda popüler olmuştu. Bir ilham kaynağı olarak kullanıldı."

Ava yüzünün buz kestiğini hissetti. "Lanet olsun. Hayır, özür dilerim."

Bir kez başını salladı, sanki başsağlığı dileklerini kabul ediyormuş gibi, ama hiçbir şey söylemedi. Evet.

Fae'lerin canı cehenneme.

Belki de hepsi ölmeyi hak ediyordu. "Ve ikiniz de hala yaşamaya devam etmek istiyorsunuz? Hala Fae'lerin var olmaya devam etmesini mi istiyorsunuz?"

"Tabii ki var!" Ibin güldü. "Fae'ler inanılmaz olabiliyor. Ve harika. Ve böyle bir güzellik yaratın. Ve seks"- diye homurdandı-"Aman Tanrım, Ava, seks."

Ava da gülmekten kendini alamadı.

"Korkarım sen sadece tortularla tanıştın." Ibin hüznüyle içini çekti. "Burada biz piçlerle sıkışıp kaldın diye, ilk ağacın yeşerdiği ve ilk kurdun karanlıkta uluduğu zamandan beri var olan bütün bir ırkın unutulmayı hak ettiği anlamına gelmez."

"Doğru." Kaşlarını düşünceli bir şekilde çatarak Book'u göğsüne bastırdı. Tartışma kafasının içinde sürüp gidiyordu. Ve bir süre daha devam edeceği hissine kapıldı.

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler, her biri kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Ava kendini Nos'a yeni bir anlayışla bakarken buldu. Onun acısı şimdi çok daha anlamlıydı. Bu karmaşanın içine istemeden sürüklenmişti elbette, ama en azından edebi takıntısı olan kindar bir fae kralı tarafından Frankenstein cosplayine dönüştürülmemişti.

"Az ileride." Ibin yeni bir kemerin kenarında durdu. "Bu noktanın ötesinde, ayna odasına ulaşıyoruz."

Önlerindeki kemer, geçtikleri diğerlerinden farklıydı. Kenarları küçük yansıtıcı cam parçalarıyla kaplıydı ve her biri yaklaştıkça yüzlerinin farklı bir açısını gösteriyordu.

"Buralarda eğlenceli bir şey var mı? Yani, herhangi bir şey? Yoksa her şey bir korku gösterisi mi?"

Nos onun yanında durmak için hareket etti, yüz ifadesi acımasızdı. "Burası cezalandırmak ve işkence etmek için tasarlandı Ava. Ayna odası olasılıkların yansımalarını gösteriyor -olmuş olabilecek şeyleri. Hâlâ olabilecek şeyleri. Şaşırtmak için tasarlandı. Aradığın aynaya ulaşmak isteyebilecek herkesi geri çevirmek için tasarlandı. Kararlılığınızı sınayacak ve eğer şanslıysak, onu kıracak."

"Yuh-huh." Ava iç çekti. "Daha fazla doğaüstü akıl oyunu."

"Bir parça onu serbest bırakmayacak, Nos. Fikrini değiştirmek için iki girişimimiz daha var. Ben daha çok bu olasılıklardan birinin içine düşüp bir daha çıkamayacağından endişeleniyorum," diye uyardı Ibin, normalde neşeli olan sesi şimdi ciddileşmişti. "Aynalar kafanı karıştırmaya çalışacak. Seni şüpheye düşürmek için. Neden burada olduğumuzu hatırla."

"Kapıyı bulmak için." Ava Kitap'ı daha sıkı

kavradı. Ibin başını salladı. "Hazır mısın?"

"Hiç olamayacağım kadar."

Kemerli geçitten geçtiler.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Ötedeki oda aynı anda hem geniş hem de klostrofobikti. Her yüzey -duvarlar, zemin, tavan- aynalardan yapılmıştı. Bir mağazadaki gibi düzgün, cilalı aynalar değil, pürüzlü, çatlak, üst üste binen ve imkansız açılarla kesişen aynalar. Yansımalar birbirlerinden yansıyor, Ava'nın çok uzun süre bakarsa gözlerini acıtacak sonsuz bir görüntü panosu yaratıyordu.

"Yakın durun," diye mırıldandı Nos. Sesi onlara binlerce kez geri döndü, en garip şekilde yankılandı.

Sanki her açıdan geliyor gibiydi. "Ayrılmak çok kolay."

İşte o zaman Ava aynaların onları doğru yansıtmadığını fark etti. Birinde kendini çocuk olarak görüyordu.

Bir diğerinde yaşlı bir kadın olarak. Bir diğerinde yüzü yara bere içindeydi, gözleri kederden

çukurlaşmıştı. "Bu da ne?" diye fısıldadı.

"Onlara doğrudan bakma," diye öğütledi İbin, ama Ava kendi tavsiyesine uymakta zorlandığını fark etti. Aynaların birinde İbin, I. Dünya Savaşı sırasında olduğu gibi görünüyordu: İngiliz pilot üniforması giymiş yakışıklı bir adam. Diğerinde ise yerde ölü yatan, karıncalar ve kurtçuklar tarafından parçalanmış bir kuş iskeletiydi.

Odanın derinliklerine doğru ilerledikçe, yansımalar daha ısrarlı hale geldi. Daha rahatsız edici.

Ava kendini Serrik'in parlayan altın gözleriyle gördü. Kendisini boynunda örümcek ağı dövmeleleriyle gördü. Kendisini ışıktan yapılmış bir bıçak kullanırken, rahatsız edici bir şekilde İbin ve Nos'a benzeyen figürleri keserken gördü. Taş gibi soğuktu, tıpkı *onunki* gibi.

"Burayı sevmiyorum." Sürünen bir korku omurgasına doğru ilerlemeye başladı. İşte o zaman yansımalar konuşmaya başladı.

"Kaç," diye fısıldadı elleri kanlı bir versiyonu. "*Çok geç olmadan.*"

"*Seni kullanıyor,*" dedi bir başkası, çukur yanaklı ve çaresiz gözlü olan. "*Hepsi öyle. Onlar senin arkadaşın değil. Senin hiç arkadaşın yok. Hepsi yalan. Hepsi yalan. Gerçek değil.*"

"*Tıpkı onun gibi olacaksın,*" diye uyardı derisi yavaş yavaş kitinimsi ve insanlık dışı bir şeye dönüşüyor gibi görünen üçüncü bir kişi. "*İstedğin bu mu?*"

Ava seslerden irkilerek neredeyse geriye doğru tökezliyordu. "Konuşmayı kes!" "Dinleme." İbin onu sabitlemek için dirseğinden tuttu. "Yalan söylüyorlar."

"*Öyle mi?*" diye sordu zarif siyah danteller giymiş, boynundan ve bileklerinden altın mücevherler damlayan Ava'nın bir versiyonu. Kraliçe ya da prenses gibi muhteşem görünüyordu. "*Yoksa sadece yüzleşmek istemediğin gerçekleri mi gösteriyoruz? Bunlar rüya, başka bir şey değil. Burası bir yalan!*"

Önümüzdeki yol uzayıp kısalıyor, mesafeyi kestirmek imkânsız hale geliyordu. Ava doğrudan onlara bakmadığında aynalar yer değiştiriyor, yeni koridorlar, yeni çıkmaz sokaklar yaratıyordu.

"*Geri dön,*" diye yalvardı Ava'nın gözleri tamamen siyah olan yansıması. "*Hâlâ bir ruhun varken. Senden geriye kalanları alıp kendine mal etmeden önce.*"

"*Eğer ilerlemeye devam ederseniz, hayatınız hakkında bildikleriniz sona erer. Yaşayacaksınız ama kendinin bir sapkınlığı olarak.*"

Bir başkası tısladı, bu seferkinin bir kolu eksikti. "*Onurunla öl, sadece kendin olarak öl.*"

"Kafanı karıştırmaya çalışıyorlar." İbin'in sesi gergin ve yapmacıktı. Sanki kendi seslerinin üzerine konuşmaya çalışıyormuş gibiydi. "Ayna tam karşında. Odaklan Ava."

Ama bu yansımalar kaleydoskopunda "ilerisi" anlamsız bir kavram haline geliyordu. Her adım onları daireler çizmeye yönlendiriyor gibiydi.

"*Sana yalan söylüyor. Seni umursamıyor,*" diye tükürdü özellikle gaddar bir yansıma. Bu Ava'nın dudaklarından zehir damlıyor, çenesini siyaha boyuyordu. "*Sen sadece bir araçsın. Bir anahtar. Başka bir şey değilsin. Sana ihtiyacı kalmadığı anda seni bir kenara atacak. Onun için bir evcil hayvandan bile daha değersizsin.*"

"Siktir git, gelecekteki benlik." Dostum, bu cümleyi gerçek anlamda kullanması gerekeceğini hiç düşünmemişti.

"Kapa çeneni."

"*O bir canavar. Ve sen de bir canavara dönüşüyorsun. Annen senden çok utanırdı.*"

"Kapa çeneni dedim!" Ava tersledi. Ani öfkesine Kitap da karşılık verdi. Yanı başında kıpırdadı. Önüne doğru tuttuğunda uçarak açıldı. Aynalardaki görüntüler sanki ondan korkmuş gibi geri çekildiler.

İyi oldu. Aynalar çenelerini kapatabilirdi.

Boş sayfada, sanki görünmeyen bir el tarafından çizilmiş gibi, zarif ve aşırı özenli bir ok yolu gösteriyordu. "Bu taraftan," dedi hissettiğinden daha büyük bir güvenle. Yürüdükçe ok bir pusula gibi dönerek ona hangi yöne gideceğini gösteriyordu. Evet, tamam. Kitabın yapışkanlığı biraz can sıkıcıydı ama *gerçekten çok* işe yarıyordu.

Hedeflerine yaklaştıkça yansımalar daha da umutsuzlaştı.

"Öleceksiniz!" diye bağırdı kana bulanmış Ava. "*Hepsi sana ihanet edecek!*"

"Ölmekten daha beter," diye inledi derisi yavaş yavaş eriyormuş gibi görünen bir başkası. "*Ölümü dileyeceksin.*"

"*Seni parçalara ayıracak,*" diye fısıldadı bir üçüncüsü, yüzünde altın pençelere benzeyen izler vardı. "*Sonra her şeyi alır.*"

Ibin bir elini Ava'nın omzuna koydu. "Neredeyse oldu. Hissedebiliyorum."

Ve birden, işte oradaydı. Bir dakika önce duvarın olmadığı yerde bir duvar vardı. Duvarın yüzeyine hâkim olan, on beş metre boyunda ve yarısı kadar genişliğinde devasa bir aynaydı. Diğer kırık aynaların aksine, bu paramparça aynanın tüm cam parçaları çıkarılmıştı.

Tek sorun neydi? Yanında neredeyse birbirinin aynısı iki versiyon daha vardı. Sadece çerçevenin süslemesi *biraz* farklıydı. Ya da kum saatinin merkezinin şekli sadece *biraz* farklı bir orandaydı.

"Hangisi bu?" Ibin kaşlarını çatı.

"*Yanlış seçerseniz hepiniz ölürsünüz.*" Nos'un bir yansıması güldü. "*Umarım yanlışı seçersin...*"

"Bekle." Ava kotunun arka cebini karıştırdı ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Serrik ona bunun çizimini bu yüzden vermişti! Kâğıdı açıp önünde tuttu ve resmi önündeki üç versiyonla karşılaştırdı. Soldakini işaret ederek gülümsedi. "Bu o. Ama çizim elimde olmasaydı bile, bunun pervazındaki akantus yaprakları doğru şekilde. Diğerleri çok küçük ve orantısız. Kendinize çeki düzen verin, şeytani aynalar, en azından kopyalarınızı tarihsel olarak doğru yapın."

Diğer ikisi sanki hiç orada olmamışlar gibi parıldadı ve kayboldu.

Kâğıt parçasını tekrar katlayarak cebine geri koydu. "Yaşasın, mimarlık inekliği, sonunda işe yarıyor." Geriye kalan tek devasa aynaya doğru adım atarak bir nefes verdi.

Bu bir kapıydı. Ya da bir şey onu kırmadan önce öyleydi.

Birisi.

Morrigan. Oğlunu mühürlediğinde.

Çantasını yere bıraktı, Kitabı kapattı ve yere koydu. Çantadan cam parçasını alıp önce ona, sonra da Nos ve Ibin'e baktı. "Yani sadece... geri mi koyayım?"

Ibin omuz silkti. Nos ya kusacak ya da ona bağıracaktı gibi görünüyordu.

Ava'nın elindeki ayna parçası, metali çeken bir mıknatıs gibi kapıya doğru çekiliyordu sanki.

Nefes aldı, tuttu ve bıraktı. Kararını vermek için hâlâ iki şansı daha vardı. Değiştirmek için iki şansı daha. Boynunu sol taraftan sağ tarafa doğru bir *patlamayla* kırarak dev aynaya doğru yöneldi ve ona baktı. "Whelp."

"*Yapma!*" Arkasındaki tüm yansımalarının ortak çılgılığı Ava'nın irkilmesine neden oldu. "*Her şeyi mahvedecek!*"

"Bunu biliyorum, teşekkürler." Büyük aynaya bakmaya devam etti. "Ve umarım bu rutini iki kez daha yapmazsınız, gerçekten sıkıcı olacak."

"*Hain!*" diye bağırdı sesler. "*Hepimizi mahvedeceksin! Sen bizim! Olabilecek tüm yollar! Bunu yaparsan olacak tüm yollar!*"

Eğer bunu yapmazsa önündeki her seçenek ya lanetlenmesine ya da Ağ'daki megaloman bir fae canavarı tarafından yok edilmesine yol açacaktı. Eğer bunu yaparsa, işler karışacaktı. Ama en azından kendini savunmak için daha fazla büyüye sahip olacaktı. Ve belki, *sadece belki*, kendini kurtarmaya bir adım daha yaklaşmış olacaktı. Ya da onu ve Serrik'i. Ya da Serrik'i öldürmeye.

Ya da her neyse.

"Bu berbat. İşte her şey gidiyor." Yansımalar tekrar çılgık atamadan, parçayı kapıya bastırdı ve tepeye yakın boş bir alana yerleştirdi.

Bir an için hiçbir şey olmadı.

Sonra parça kapının içinde eridi ve kırık aynayla sorunsuz bir şekilde birleşti. Genişleyerek boşluğun üçte birini doldurdu ve daha önceki sorusuna cevap verdi. Temas noktasından yayılan bir altın ışık darbesi, kenarları boyunca hızla ilerledi.

Yansımalar sessizliğe

gömüldü.

Hiçbir şey olmadı.

Ellerini havaya kaldırdı.

"Bu anti-klimaktikti-"

Devasa, gölgeli bir ele -ya da belki devasa bir örümceğin bacaklarına- benzeyen bir şey kırık aynanın karanlığından uzandı ve onu yüzeye doğru sürükledi.
Ava çılgık attı.

SERRİK GEÇMİŞİ DÜŞLÜYORDU.

Kendini kurtarmayı dilediği anılarını düşlüyordu.

"Sürgünde bir sonsuzluk."

Serrik gülmek için kendini zor tuttu ama alaycılığını gizleyemedi. Bu krallar ne kadar da kendini beğenmiş aptallar. Altı bükülmüş dizinin üzerinde zorla yere yatırıldığı yerden başını kaldırdı ve Seelie Kralı Dagda ile Unseelie Kralı Bres'in tahtlarında yan yana oturdukları yere bakmaya cesaret etti.

Kardeşler. Serrik bahse girecek olsa, birbirlerine ihanet etmeye mahkûmdular. Çünkü onun türünün iyi olduğu tek şey buydu - hile ve şantaj, sözleşmeler ve planlar. İpek ve altınla süslenmiş, boyalı dudaklardan dökülen fısıltılı sözler.

İhanet, onurla aynı şekilde övülürdü.

Aşağılık.

Aşağılık.

Canavarlar.

Ellerini iki yanında kenetledi ama hâlâ alçakta durduğu yerden doğrulmaya cesaret edemedi.

Hâlâ burayı canıyla terk etmek istiyordu. "Hangi suç için, krallarım?"

Dagda odadaki en sıkılmış kişi gibi görünüyordu, gerçi bu ifade alışılmadık bir şey değildi. Bir dirseğini sandalyesine dayadı ve bir elmacık kemiğini kıvrılmış eklemelerinin arkasına dayadı. "Şu yaptığınız yer. Onu parşömenle doldurmamanız, duvarlarına yasak şeyler karalamamanız konusunda sizi uyarmıştık. Yine de bize karşı gelmekte ısrar ediyorsun. Bu kitaplar, bu parşömenler, bunlar insan kalıntıları - bizim doğamıza aykırı. Sen bizden değilsin, küçük örümcek. Ve bunun bedelini ödemelisin. Kime hizmet ettiğin sana sonsuza dek hatırlatılmalı. Ve böyle bir meydan okumanın bedelini."

Serrik çenesindeki kasın seğirdiğini hissetti. Ama hiçbir şey söylemedi. Bir kralı düşürebilir miydi? Belki, ama açık bir çatışmada değil. Peki ya ikisini? Etrafı muhafızlar ve saray mensuplarıyla çevriliyken mi? Hayır, birkaç dakika içinde ölmüş olurdu.

Herhangi bir yardıma da güvenemezdi. Yardım için sevgili annesine dua etmeye zahmet etmeyecekti. Cevap vermeyecektir, çünkü onun için ne kadar değersiz olduğunu zaten açıkça ortaya koymuştu.

Daha sonra Bres konuştu. "Utanç duyduğun için işaretlenmen gerektiğine karar verdik. Senin büyüün bir iğrençlik. Sen bizden biri değilsin. Diğerleri de seni gördüklerinde bunu bilmeli."

Anlamı açıktı. Şekli bozulacaktı. Sırf kardeş kralların hoşuna gitmediği için damgalanan ya da bir uzvu alınan başkalarını görmüştü. Onlara duyduğu tiksintiyi yüz hatlarından gizlemek için başını öne eğdi. Ama görünüşe göre bunu yeterince çabuk yapmamıştı.

"Hmm. Görünüşe göre merhametimize minnettar değil." Bres tahtından kalktı, karanlık, girdaplı, nebula ya benzeyen gözleri zalimlikle parlıyordu. Solgun yüz hatları, kardeşininkiyle kıyaslandığında neşeli görünen bir gülümsemeyle çizildi. "Sanırım planladığımız görgü dersini iki katına çıkarmalıyız."

"Sanırım haklısın sevgili kardeşim." Dagda birden ilgilenmiş gibi göründü. Yeşiller içindeki Kral kardeşinin iki katı büyüklüğündeydi. Eğer Unseelie Kralı kurtsa, Seelie de kurdun altına sığındığı ağaçtı. "Ama onu öldüremeyiz. Annesi çok kızar."

"Onu öldürmeye niyetim yok." Bres bileğinin bir hareketiyle eline hınzır, sivri uçlu gümüş bir bıçak aldı. "Ama cevaplamamıza yardımcı olabileceğini düşündüğüm bir sorum var."

"Öyle mi?" Dagda meraklanmış görünüyordu.

Serrik midesinde bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. Korku değildi bu. Korkmadığı gerçeğiyle gurur duyabilirdi.

Hayır, bu nefretti.

Kral Bres yaklaştı, çıplak ayaklarıyla onlar gelmeden önce çok eski olan taş basamaklara basıyordu. Yaklaştığında, Serrik'in iki yanındaki muhafızlar onu daha da aşağıya itti, onu ve çok daha iri olan bedenini taht odasının soğuk taşına düzleştirdi.

Acı içinde homurdanarak mücadele

etmedi. Bunun bir faydası yoktu.

Orta bacaklarından birinin vücuduyla birleştiği yerin hemen üzerinde, bir ayağın sırtına bastığını hissetti. Unseelie Kralı'nın sesi sadist bir zevkle kalınlaşmıştı. "Örümcek etinin tadı neye benziyor acaba?"

Serrik çılgık atıp atmadığını bilmiyordu.

Sonradan hatırlayabildiği tek şey kahkaha sesiydi.

Onun varlığını hissetti. Karanlıkta ona doğru bir fırça. Sanki gözleri kapalıydı ve o oradaydı. "Defol, Ava. Bu anılar senin için değil." Rüya görüyordu. Ve kız ona gelmişti.

"Yapmadım-" Sesi kırıldı. "Yani-" Ona doğru yığıldı.

İşte o zaman adam bunu hissetti.

Ona doğru çöktü ama sadece bu kadar değil.

Onun içine battı. İlk mühür kırılmıştı. Kadının zihnini kendi zihnine bu kadar yakın hissederken bir nefesi tutamadı. Bu tehlikeli arzuyu bir kez daha ateşledi. İçindeki *alma* ihtiyacı. *Sahiplenme*.

Ama aynı zamanda *korumak* için.

Serrik düşünmeden hareket etti, kâbusun içinde asılı dururlarken cisimsiz kolları onun özünü sardı. Bilinci kırılıp, ilk anahtarı serbest bıraktıktan sonra âlemler arasında kaybolmuştu.

"Ava." Hâlâ etraflarında yankılanan anılara karşı onun adını bir tılsım gibi kullandı. Kendi kanının kokusu. Kraliyet kahkahasının sesi.

Ona karşı titriyordu, zihni kapana kısılmış bir kuş gibi çırpınıyordu. "Bunu yapmak istememiştim, bilmiyordum, özür dilerim."

Sesi nazik olsa da, "Sus," diye emretti. "İlk mührün kırılması aramızdaki engelleri inceltti. Buraya kasıt olmaksızın çekildin."

Varlığı sabitleşti, paniği azaldı. Tam olarak orada değildi, *tam olarak bütün* değildi. Gerçek bir formu yoktu - sadece kendisinin parlak bir izlenimi, altın ışıktan yapılmış bir hayaletti. Yine de onun duygularının üzerine çöktüğünü hissedebiliyordu -şaşkınlık, korku ve tüm bunların altında tehlikeli bir hayranlık.

"Sana ne yaptıklarını gördüm."

Serrik kaskatı kesildi. "Hiçbir şey görmedin."

"Hissettim." Özü sıkıntıyla titreşiyordu. "Bıçağı hissettim. *Güldüklerini* duydum."

Kadının öfkesinden bir dalga adamın içinden geçti. Bu anı yalnızca onun yüküydü - onun utancı, onun nefreti. Bunu paylaşmaya hiç niyeti yoktu, en azından onunla.

"Bağ daha da güçleniyor." Tek yapabildiği bunun böyle olduğunda ısrar etmektir. Gerçeğin bundan çok daha derin olduğunu bilmesine rağmen. Çok daha tehlikeli. İlk anahtarı kullanman aramızdaki şeyleri değiştirdi. Ama artık güvendesin."

"Bu yüzden mi buradayım? Senin... rüyada mı?" Özünün altın ışığı, aptallık olduğunu bilmesine rağmen merakla yaklaştı. "Ya da hafızanda. Bu her neyse."

"Web'de rüyalar ve anılar hemen hemen aynıdır." Ve fanteziler de öyle. Serrik kontrolünün kaybolduğunu hissetti, özü onun yakınlığına tam olarak yönetemediği şekillerde tepki veriyordu. Gerçek benliğinin dalları ona doğru uzanıyordu; içindeki örümcek bağlantı kurmak için yanıp tutuşuyordu. *Onun* için.

Kendi arzusundan geri çekildi, dürtüsünü demir bir iradeyle frenledi.

"Canın yanıyor." Kaşlarını çatı.

"Çok fazla şey görüyorsun." Etraflarını yeniden şekillendirmek için çabaladı, hafızasındaki taht odasını kütüphanesine çevirdi. Ama bağ saklanması zorlaştırıyordu. İlk anahtar Ava'dan önce hiç kullanılmamıştı. Ava'nın beklediğinden daha derin bir erişim sağlıyordu.

Bunun tasarım gereği olduğunu düşündü. Bunu bilmeliydi. Ne de olsa bu şekilde çalışması için tasarlamıştı. "Bunu *gerçekten* neden yaptın?" diye sordu aniden.

"Neyi, küçük kelebek?"

"Hafızanı kocakarıya teslim et. Benim için." Özü yaklaştı, onun varlığının daimi soğuşuna karşı sıcaktı. "Bunun Morrigan'ı hatırlamayı umursamadığın için olduğunu iddia ettin. Ama ben buna inanmıyorum. Neden benim için bir şeyleri feda edesin ki?"

Serrik arkasını döndü ama bu jest bu âlemde büyük ölçüde sembolikti. "Güveninizi korumanın taktiksel avantajları ortada."

"Saçmalık." Bu kaba sözcük basitliği içinde bir şekilde zarifti.

Neredeyse gülümsüyordu. Neredeyse. "Ne kadar hassas bir ifade tarzı."

"Konuyu değiştirme. Taktiksel değildi. Bu..." Kelimeyi ararken tereddüt etti. "Kişisel." Suçlama aralarında asılı kaldı, rahatsız edici derecede doğrudu.

"İsrar ediyorum. Anının pek bir önemi yoktu." Yalan onu rahatça terk etti. "Devam eden işbirliğiniz için küçük bir bedel."

Aslında çok değerliydi - Morrigan'ın tek anısı, ne kadar acı olsa da. Ama kocakarının Ava'nın kendi annesiyle ilgili anılarını alma niyetiyle karşı karşıya kaldığında, hesapsızca hareket etmişti.

Onu en çok rahatsız eden de bu düşüncesizlikti.

"Sana hâlâ inanmıyorum." Ava'nın altın rengi özü, daha da eminleştikçe güçleniyor gibiydi. "Web seni de değiştiriyor, değil mi? Aramızdaki bu bağlantı tek yönlü değil."

Serrik kaskatı kesildi. "Çok fazla varsayımında bulunuyorsun."

"Öyle mi?" Daha da yaklaştı, özü onunkine sürtünerek varlığına ürpertiler gönderdi. "O zaman nasıl tepki vermemi isterdin, küçük kelebek?" Tehlikeli kenarı onunkinden uzak tutamadı. onun sesi. "Ne olmamı tercih ederdin? Bir çocuk masalındaki kötü adam mı? Bunu senin için kolaylaştırmamı mı tercih ederdin?"

"Hayır. Benim için hiçbir fedakârlıkta bulunmayacak biri olduğunu düşünmüştüm. Hepsi bu." Cevap basitti.

Ve içindeki dürüstlük onu silahsızlandırdı. Fiziksel engellerin olmadığı bu âlemde, kadının duyguları ona özgürce akıyordu; şaşkınlığı, isteksiz minnettarlığı ve tüm bunların altında, kendi yasak arzusunu yansıtan bir çekim akımı.

Bundan faydalanmak çok kolay olurdu. Bu çekimi çarpıtmak, onu kendisine daha sıkı bağlamak. İçindeki örümcek bunu istiyordu; onu altın iplikleriyle, kendi iradesiyle onunkini ayırt edemeyecek hale gelene kadar sarmak.

Ama bu düşünce oluşurken bile onu reddetti.

"Bedenine geri dönmelisin." Sesi niyet ettiğinden daha soğuktu. "Bu bağlantı seni tüketiyor. Ve... *yoldaşların* endişelenmeye başlayacaktır."

"Nos ve Ibin beni kullandığını düşünüyor."

"Seni kullanıyorum," diye karşı çıktı. "Senin beni kullandığın gibi."

Özünde eğlenceye benzer bir şey dalgalandı. "Oh. Harika. Yaptığımız şey bu mu? Güzel. Notu kaçırmışım."

Kadının ses tonundaki meydan okuma adamın içindeki bir şeyi ateşledi; planlarla, entrikalarla ya da intikamla ilgisi olmayan bir açlık. Bu ilkel, içgüdüsel bir şeydi. Tehlikeliydi.

"Beni sına Ama." Kontrolü hızla yıpranıyordu. "Beni içinde bulduğun bu durum tehlikeli bir durum. Ben... tamamen kendimde değilim."

"Peki beni tam olarak neyle tehdit ediyorsun Serrik?"

Soru, ikisinin de yüzleşmeye hazır olmadığı imalarla ağırlaşarak aralarında asılı kaldı.

"Bu konuşmaya devam edersen başka bir seçim yapmak zorunda kalacaksın," dedi sonunda. "Benim de öyle."

Özü daha da yaklaştı, neredeyse onu sarıyordu. Fiziksel formu olmadan, merakı onun varlığının kenarlarını okşayan altın ışık dalları olarak tezahür etti. Her dokunuş, uzun süredir uykuda olan ihtiyaçlarını uyandırarak içinden his dalgaları gönderdi.

"Peki ya yanlış seçersem?"

"Yanlış seçim diye bir şey yoktur." Dişlerini sıktı. "Sadece pişman olacağın sonuçlar vardır." Hayal

dünyasında bir şey değişti; Ağ'ın kendisinde bir sarsıntı. Serrik bunu hemen hissetti. "Geri

çekiliyorsun. Bedenin seni çağırıyor."

Özü solmaya başladı, altın ışığı sönükleşti. "Serrik-"

"Tekrar konuşacağız. İkinci anahtar seni bekliyor. Dikkatli ol, küçük kelebek. Kilitler zayıfladıkça Ağ daha da tehlikeli hale geliyor." Yüzünü buruşturdu ve kendini ondan daha da uzaklaştırdı.

"Bekle-"

Kadının varlığı daha da azaldı, altın rengi ışık geri çekildi. Ama tamamen gözden kaybolmadan hemen önce beklenmedik bir şey hissetti: Ondan gelen duygu parlaması ne korku, ne şaşkınlık, ne de ikisini de rahatsız eden kaynayan cazibeydi.

Bu merhametti.

Onun için.

Bu his tenini kutsal su gibi yaktı ve onu geri çekilmeye zorladı. Kendisine yöneltilen böyle bir duyguya alışık değildi, özellikle de gerçekte ne olduğunu en azından kısmen bilen birinden.

Kadının son özü de yok olup uyanık dünyaya döndüğünde, Serrik kendini bir kez daha kütüphanesinde yalnız buldu. Kadim taht odası ortadan kaybolurken rüya manzarası da duruldu. Kütüphanesi tam olarak ortaya çıktı, kitapları kendilerini düzeltti.

Ancak göğsündeki boş ağrı devam ediyordu.

Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıyla s a l d ı r d ı ve yakındaki bir yığın kadim kitabı yere düşürdü.

Parmak uçlarından beklenmedik bir şekilde altın iplikler fişkırdı ve gerçekliğin kendisindeki çatlaklar gibi duvarlara yayıldı.

Ağ onun kargaşasına karşılık vererek kütüphanesinin etrafında kıvrılıp büküldü. Pencerelemin dışında, sürekli alacakaranlık zifiri karanlığa dönüşüyor, yüzyıllardır fırtına görmemiş gökyüzünde şimşekler çakıyordu.

Kontrolünü kaybediyordu. Onun üzerinde.

Planları üzerinde. Kendi üzerinde.

Ve tüm bunlar ondan gerektiği gibi korkmayı reddeden önemsiz bir insan kadın yüzünden.

"Aptal kelebek," diye fısıldadı boş odaya. "Örümceğin çenesine her zamankinden daha yakın çırpınıyorsun."

Yine de bu uyarıyı dile getirirken bile, yüksek sesle söylemeye cesaret edemediği gerçeği biliyordu; kimin kimin ağına düştüğünden artık emin değildi.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Ava rüyasında karanlığı gördü.

Kapalı gözlerin ya da aysız gecelerin sıradan karanlığını değil. Bu, onun etrafında nefes alıp veren canlı bir karanlıktı. *Canlıydı.*

Duruyordu - eğer durmak bu boşlukta var olmak için doğru kelimeyse - hiçbir şey. Ayaklarının altında gümüş ışıktan ipliklerle bezeli sonsuz bir boşluk uzanıyordu. Karanlığın içinden geçiyorlardı. Hiçbir kafiye ya da ritim olmadan düzenlenmiş, sabah çiyine yakalanmış gibi parıltıyan, birbirine dolanmış örümcek ağlarından oluşan bir denizdi. Hiçliğin içinde kaybolana kadar her yöne doğru uzanıyorlardı.

"Alo?" Sesi hiç çıkmıyordu ama bir şekilde sonsuza dek yankılanıyordu.

Bizimle konuşuyorsun.

Kelimeler söylenmedi. Sanki her zaman oradaymışlar ve fark edilmeyi bekliyorlarmış gibi zihninin içinde var oldular. Ses ne erkek ne de kadındı, ne genç ne de yaşlıydı. Mükemmel bir uyum içinde konuşan çokluk bile değildi.

Sadece öyleydi.

Birden, yirmili yıllardaki tüm o kozmik korku yazarlarının bir şeylerin peşinde olup olmadıklarını merak etti. Ve burada hepsinin afyon içtiğini düşünüyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu, ama cevabı zaten tahmin ediyordu. Üzerinde duruyordu. "Ya da ne?"

Biz sizin Web dediğiniz şeyiz. Biz aradaki boşluklarız. Daha önce hep burada olan şeyiz.

Karanlıktan gümüş bir ışık ipliği yükseldi, bileğinin etrafında meraklı bir yılan gibi kıvrıldı. İpliğin tenine dokunduğu yerde bir dövme belirdi, karşılık olarak parladı, spiral desenler değişti ve aktı. İplik geri çekildiğinde dövme de kayboldu.

Korkutucu olmasaydı çok güzel olurdu.

"Benden ne istiyorsun?" Ava geri adım atmaya çalıştı ama iplik onu nazikçe yerinde tuttu.

İstemek insani bir kavramdır. Biz sadece öyleyiz. Ve şimdi, sen de Biz oluyorsun.

Boşluktan daha fazla iplik yükseldi, etrafında karmaşık bir dansla dokundu, asla ona tam olarak dokunmadı ama enerjilerinin teninde uğulduğunu hissedebileceği kadar yakındı.

"Bunu açıklayabilir misin? Lütfen?" Panik göğsünde kabarmaya başladı. "Sana dönüşüyorum da ne demek?"

Örümcek son planını örüyor. Hapishanesini Bizim özümüz üzerine inşa etti. Gücümüzü bir tuzağa dönüştürdü. Şimdi bizi bozuyor. Şimdi Bizi kullanacak bir araç arıyor.

Bizi küçültmeye çalışıyor.

Bir gemi.

Etrafındaki karanlık şekil değiştirerek imgeler oluşturdu. Serrik'in gerçek halini gördü, devasa ve korkunçtu, kadim, şekilsiz bir gücün etrafında karmaşık büyü tasarımları döndürüyordu. Kara tüylerden kanatları olan korkunç bir figürün onu aşağıya attığını gördü.

Sonra kendini gördü, kolu tamamen değişen, sarmal, ağ benzeri dövmelerle kaplıydı, Serrik'in yanında duruyordu, o da yıkıcı büyüü serbest bırakmak için elini yönlendiriyordu.

"Anahtarlar onun hapishanesinin kilidini açmıyor," diye fısıldadı dehşet içinde. "*Beni* onun hapishanesi yapıyorlar.

Beni kontrol edebileceği bir silah yapıyorlar."

Evet. Örümcek ağını senin içinde örüyor. Her anahtarla birlikte siz Biz olursunuz, Biz de Siz.

"Neden? Bunu neden yapsın ki?"

İntikam. Güç. Özgürlük. Örümcek, kullanılamayacak olanı kullanmaya çalışır. Asla bir silah olmaması gerekeni.

Ava'nın zihni, yolculuğu boyunca dağılmış olan gerçek parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordu. "Beni artık insan olmayan bir şeye dönüştürüyor."

Bu ayrımlar bizim için hiçbir şey ifade etmiyor.

"Hâlâ şu an olduğum gibi mi olacağım? Böyle mi?" Kelimeler bulmakta zorlanıyordu. Kozmik dehşetlerle konuşmaya alışık değildi. "Hâlâ küçük mü olacağım?"

Hayır. Yeni bir şeye dönüşeceğiz. Garip bir iplik.

Ürkütücü göz canavarı ona böyle sesleniyordu. Gözler mi? Bu şeyle bağlantılı mıydı? Öyle görünüyordu. "Peki, eğer bu garip ipliğe dönüşürsek, o zaman ne olur? Planı ne?"

İplikler hüzün olabilecek bir şeyle titreşiyordu.

Örümcek Bizi yönlendirecekti. Bizi kullanacaktı. Gücümüz onun aracı olacaktı. İrademize boyun eğdirecekti. Onun emriyle yok edecektik.

"Ya Nos? Ibin? Bunu biliyorlar mı?" İnanması zordu. İmkansız. Bunu yapmasına izin verdiklerini bil-

Karanlık dalgalandı ve Ava düşüncelerine soğuk bir şeyin sızdığını hissetti.

Herkes sır saklar, küçük dokumacı. Yamalı adam gerçeğin parçalarını biliyor. Kuş-kadın ise kendi sırrını. Hiçbiri bütünü anlayamaz.

"Ama bana yardım ediyorlar." Başını salladı. "Bu doğru olamaz."

Sen birçok amaç için araçsın.

Öfke içinde alevlendi. "Ve Serrik benimle oyun mu oynuyordu? Az önce olan her şey, onun fedakârlığı, hepsi bir oyun muydu, böylece hâlâ onun kıyamet makinesi olabilir miyim? Sadece lanet bir yalan mı?"

Etrafındaki iplikler sanki onun patlamasından ürkmüş gibi hafifçe geri çekildi.

Örümcek yarı gerçekleri konuşur. Yeni zincirler yaratırken özgürlük sunar. Size kendi türünün soykırımını gösterirken, ölçsüz bir yıkım planlar. Arzuları onun gerçekleridir, mantık adını verdiği efsanelerle örtülüdür.

"Peki ya sen? Siz ne istiyorsunuz?"

Biz istemiyoruz. Biz sadece varız. Örümcek'ten önce, Fae'lerden önce, insanlardan önce. Biz dünyalar arasındaki sınırsız. Biz olasılıkları.

İpler daha sıkı örülerek etrafında gevşek bir koza oluşturdu. Gümüşü ışıklarının içinde yansımalarını gördü - kendisinin sayısız varyasyonunu. Bazılarının dövmeleri tüm vücutlarını kaplıyordu. Bazılarının gözleri Ağ'ın gücüyle parlıyordu. Bazılarının insan olduğu bile zar zor anlaşılıyordu.

Bunlar önünüzdeki yollar. Birçok son. Birçok başlangıç.

"Ama ya hiçbirini istemiyorsam? Bunu nasıl durdurabilirim? Nasıl sadece kendim olarak

kalabilirim?" Web bu soruyu düşünüyor gibiydi, karanlık onun etrafında düşünceli bir şekilde titreşiyordu.

Kendinden başka kimseye güvenme.

"Bu bir cevap değil."

Önemli olan tek cevap bu. Etrafınızdaki herkesin bir amacı var. Örümcek seni silahı yapmak istiyor. Kral seni kölesi yapar. Yamalı Adam kurtuluş için seni feda edebilir. Gerisi sadece hayal.

Karanlıkta görüntüler parladı: Serrik dönüşmüş bedenini yıkım yaratması için yönlendiriyor, Nos onu hesaplayarak izliyor, Ibin karanlık figürlere rapor veriyordu.

Ve bir tahtta oturan, masmavi saçlı ve yüzünde hain bir sırıttı olan bir adam belirdi. Gümüşten bir taç takıyordu ve büyük, mavi yarasa kanatları bir kâbus gibi arkasından uzanıyordu. Unseelie Kralı Valroy.

İpliklerini farklı yönlere çekiyorlar, küçük Dokumacı. Sadece sen kendi desenini örebilirsin.

İpliklerden oluşan koza hafifçe gerildi ve ışığını tenine yaklaştırdı. Tenine dokundukları yerde garip bir rezonans hissetti, sanki aynı varlığın iki parçası birbirini tanıyormuş gibi.

"Bunu durdurmanın bir yolu var mı? Senden kurtulmanın? Bu kişisel bir şey değil, sadece belki de ürkütücü kozmik korku ağı-dünya-yapıştırıcı-canavar...şeyinin bir parçası olmak istemiyordumdur?"

Web'in tepkisi anında oldu ve Ava ilk kez kolektif sesinde duygu gibi bir şey hissetti - alarm.

Tehlikeli. Felaket. Biz Kadim'iz. İkeliz. Bizi senden koparmak ikimizi de yok eder.

Kalbi sıkıştı. "Yani artık çok geç. Ya Serrik'in silahı olursun ya da...ne?"

Seçim hâlâ geçerli. Her zaman seçim. Kullanılabiliriz, evet. Yönlendirilebiliriz de. Ortaklık, hakimiyet değil. Denge, yıkım değil.

İpler geri çekilmeye başladı, etrafındaki karanlık azalıyordu.

"Bekle! Bunu nasıl durduracağımı hâlâ söylemedin! Ya da ne yapacağımı!"

Örümcek kurtuluştan söz ettiğinde, onun gerçek arzusunun güç olduğunu hatırlayın. Özgürlük önerdiğinde, dövdüğü zincirleri görün.

Kadın inledi. "Bu hala yardımcı olmuyor!"

Kendinden başka kimseye güvenme, küçük Weaver. Örümcek'e değil. Krala değil. Ne dostlarına ne de düşmanlarına.

Karanlık çekilmeye devam etti, gümüş iplikler çözülüyordu.

Bize bile.

Ava uzandı, solan iplikleri kavramaya çalıştı. "Bekle!"

Ama Ağ çoktan çözülmüş, gerçeklik bilincine geri akmaya başlamıştı. Duyduğu son şey, kendi zihninin içinden geliyormuş gibi görünen bir fısıltıydı.

Örümcek son tuzağını çevirdiğinde, kap dolar ve insanlığın kaybolur; sadece kendine güven.

Nefes nefese uyandı. Aşağı baktığında, sağ kolunda pazusunun ortasına kadar inen bir dövme vardı. Ama tamamlanmamıştı - sadece birkaç satırdı, sanki ressamla kısa bir görüşme yapmış ve bitmeden ayrılmak zorunda kalmıştı. Tamamlandığında ne olacağını biliyordu; kıvrımlı, ince spiral desenler ve birbirine bağlanan örümcek ağları.

Ama şu anki halleriyle, sadece ağların merkez noktalarından dışarıya doğru uzanan, gözlerinin rengiyle eşleşen narin, yeşil-gri mürekkeple yazılmış çizgilerdi.

Söyleyecek tek bir kelime bulabildi.

"Siktir."

AVA panik yapacak türden bir insan değildi. Gerçekten de değildi.

Ya da en azından öyle olduğunu *düşünmezdi*.

Ama şimdi? *Şimdi mi? Kozmik* bir dehşetle konuştuğuna göre?

Evet. Muhtemelen bir mazereti vardı.

Artık Ibin ve Nos'la birlikte ayna odasında bile olmadığını fark etmesi otuz saniyesini almıştı. Ibin'in ona ödünç verdiği odaya geri dönmüş, battaniye ve yastıkların üzerinde yatıyordu. Bu ne zaman olmuştu? Ne kadar zamandır dışarıdaydı?

Yanında yatan Book'tu. Dürüst olmak gerekirse, artık buna şaşırıyordu bile. Yerden kalkarken homurdandı. Kendini berbat hissediyordu. Sert ve ağırlıydı.

Ve aklıktan öliyordu.

Her neyse. Bununla daha sonra ilgilenebilirdi. Banyoya girip kapıyı arkasından kapattı. Banyo loştu ve ihtiyacı olan şey de buydu. Küçük, loş bir alan. Küvetin sıcak su musluğunu açtı, deliği eski moda bir tıpayla tıkadı ve leğenin yanına oturarak dolmasını bekledi.

Dizlerini göğsüne çekerek gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Ağlamaktan nefret ederdi. *Nefret ederdi*. Sorun gözyaşları değildi, tiksindiği şey snorfly-snuffly tıkanıklık bokuydu. Ya da daha da kötüsü, korkunç hıçkırıklar.

Kitap yine onun yanında yerde yatıyordu. Her neyse. Umurunda değildi. Onu takip ediyordu, olayı buydu.

En azından ona konuşacak bir şey veriyordu.

"Yalnızım." Burnunu çekti. Evet. İşte oradaydı. İşte buradaydı. Ağlamanın en kötü yanı. "Ve hayır, sen *tam olarak* sayılmazsın, üzgünüm." Gözyaşlarını silerek iç çekti. "Keşke annem burada olsaydı." Annesi her zaman ne yapacağını biliyor gibiydi. En tuhaf durumlarda bile. Gerçi bu seferki, üniversitenin ilk üç buçuk yılında başına gelen her şeyin üstüne çıkmıştı.

Eski erkek arkadaşıyla yaşadığı sorunlar artık o kadar da önemli görünmüyordu.

Göğsündeki ağrı neredeyse dayanılmaz bir hal almıştı. Serrik'e güvenemeyeceğini biliyordu. Güvenemeyeceğini biliyordu.

Ona karşı çalışıyor olması gerekiyordu - Kitap onu çoktan uyarılmıştı. Herkes onu uyarılmıştı.

Ama ona güvenmek *istemeye* başlamıştı. Ona inanmak *istemeye* başlamıştı.

Onunla konuşmak için can atmaya başlamıştı, hem de en aptalca yollardan.

Şimdi bir adada, tek başına olduğu her zamankinden daha gerçek geliyordu. Web bile *ona* güvenemeyeceği konusunda onu uyarılmıştı. Ve eğer onu kimseye güvenmemesi konusunda uyarın kozmik bir dehşete güvenemiyorsa, o zaman ne yapması gerekiyordu?

Kim yalan söylüyordu?

Nos mu? Ibin mi? Serrik mi? Web mi?

Kitap mı? Cevap çok açıktı.

Açık ve basit.

Herkes.

Herkes yalan söylüyordu. Herkes bir şey istiyordu. Herkes onu kullanmak istiyordu. Ya da daha doğrusu, onun dönüşeceği şeyi kullanmak istiyordu. Aynalı odadaki yansımaları onu rahatsız ediyordu. Ölü gözlü ve içi boş görüntüleri. İnsanlık dışı.

Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Onlar gerçekten de geleceğinin yansımalarıydı. Alabileceği tüm olası yollar, ilerleyebileceği tüm yollar ve yine de hangisi gerçektir? Hangisi gerçek olacaktı?

Book'un ona gösterdiği görüntüyü daha ciddiye almalıydı. Onu ilk kez uyardığında dinlemeliydi.

Teorik fizik ya da onun gibi bir ders almalıydı. Ama o lanet olası bir mimarlık öğrencisiydi. Homurdanarak yerden kalktı, sıcak su musluğunu kapattı ve küvette girmek için giysilerini çıkardı. Banyo yapmak, saçlarını yıkamak, hiçbir işe yaramasa bile her şeyi biraz daha iyi hissettirirdi.

Serrik'in bu saçmalık için tasarım kodlarını çok iyi bilen birini değil de bir matematikçiyi seçmesi gerekirdi.

Üzgünüm Serrik, senin mistik işkence hapishanesi ADA gerekliliklerini karşılamıyor. Tekerlekli sandalyedeki bir kişinin yaklaşıp açabilmesi için tüm kapı kollarının sağında en az üç metre olması gerekir.

Mistik işkence hapishanesi tasarımı, pil yedekli acil durum aydınlatması ile uygun şekilde aydınlatılmış yangın çıkış işaretlerini içeriyor mu? Tüm çıkış aydınlatmalarını gösteren yansıtılmış bir tavan planı görmem gerekiyor.

Bu bir ihlal olacak. Üzgünüm, mistik işkence hapishanesinin kullanım belgesi iptal edildi.

Bu onu güldürdü. Tüm bu saçmalıklar. Gülmek ağlamaktan daha iyiydi. Su soğumaya başlayana kadar küvette kaldı ve suyun rahatlatıcı sıcaklığının faydası tersine kaynayan kurbaga anına dönüştü. Gitmek istemiyordu çünkü bu onu daha iyi hissettiriyordu. Ama şimdi, bu sadece işleri daha da kötüleştirecekti.

Dışarı çıkıp kurulandı, etrafına bir havlu sardı ve Kitabı yerden aldı. Bir an için onu inceledi. Gerçekten kimin tarafında olduğunu merak etti. Onun mu? Serrik'in mi?

Ne aptalca bir soru.

Cevap belli ki her ikisiydi.

Daha doğrusu, bu konuda bir şey yapmazsa her ikisi de olacaktı. Mesela...ne gibi. Serrik'i öldürmek gibi mi? Ne de olsa Book ona bunu yapmasını söylemişti. Kalbini söküp atmasını. Anahtarlardan daha fazla alma ve insanlığından daha fazla kaybetme fikri dehşet vericiydi. Kozmik bir dehşetin ürktücü, içi boşaltılmış bir aracı olmak istemiyordu.

Ve kesinlikle bu yüzden nükleer bir silah olarak kullanılmak istemiyordu.

Ama başka ne seçeneği vardı ki? Serrik'le savaşmak istiyorsa daha fazla güce ihtiyacı vardı. Ve daha fazla güç *elde etmenin* tek yolu daha fazla parçaydı, yani... üçte iki mi? Hay sikeyim. Kozmik bir dehşetin *üçte ikisi* olmayı gerçekten tartışıyor muydu?

Bunun için yeterince uyanık değildi. Kahveye ve yiyecek bir şeylere ihtiyacı vardı.

Odaya geri dönerken, kısa bir süre durdu. Yalnız değildi. "Sen de kimsin lan?"

Odanın ortasında bir yabancı duruyordu ve ona gülümseyerek özür diliyordu. *Ufacık tefecikti.* Boyu 1.80'den uzun olamazdı, kilosu da 100'den fazla olsaydı Ava şok olurdu. Çene hizasındaki düz saçları kestane kahverengisiydi ve mavi, kırmızı, mor, sarı ve yeşilin metalik tonlarıyla parlıyordu; neredeyse bir tavus kuşu gibiydi. Ya da bir böceğe.

Şimdi hatırladı; bu, treni Rig'e bıraktığı gece gördüğü küçük yaratıktı.

Metalik saçlı fae yere baktı. "Hi-um-özür dilerim-hâlâ uyuduğunu sanıyordum-Ibin beni seni kontrol etmem için gönderdi ve-um-özür dilerim-" Aceleyle kapıya doğru geri dönmeye çalıştı. Hayır, bu pek doğru değildi. Küçük fae her kimse, yaptığı şey için uygun olan tek kelime *koşuşturmak*ti.

"Bekle. Dur bakalım. Sen de *kimsin*?" Ava kendini tuhaf bir şekilde ihlal edilmiş hissetti. Ibin az önce odaya bir serserinin girmesine izin mi vermişti? Bu hiç mantıklı değildi. "Neler oluyor?"

"Şey, sekiz gündür uyuduğun için Ibin'in seni izlemek için yardıma ihtiyacı vardı ve-"

"Ne?"

Ava'nın ani çıkışı minik fae'nin şok içinde neredeyse yere yığılmasına neden oldu, o kadar hızlı geri çekildi ki.

Küçük yaratık ona saf bir korkuyla geniş gözlerle baktı.

Aman Tanrım. Bu küçük şey gerçekten de Ava'dan *korkuyordu*.

"Özür dilerim. Bağırarak istememiştin." Bir insan ondan nasıl korkabilirdi ki? Özellikle de orada havluya sarınmış dururken. "Sadece sekiz gün mü? Ciddi misin sen?"

Küçük yaratık hızla başını salladı. "Ibin yardım etmem için beni çağırdı. Hepsı bu."

Bunu bir türlü atlatamıyordu. Bu iki kelime, büyükannesinin eski pikabının iğnesinin bir çizige takılıp kalması gibi zihninde dönüp duruyordu. "Sekiz gün. Bu doğru olamaz."

"Öyle ama... öyle." Minik fae ona güvence verdi, hala ani bir hareketle kaçmaya hazır görünüyordu. "Ibin kapının önünde yere yığıldığını söyledi. Nos seni buraya taşımış."

Ava'nın zihni hızla doldu. Sekiz gün. Bir *haftadan* fazla mı kaybetmişti? Bu nasıl mümkün olabilir?

"Yani, neler yaşadığını anlamıyorum ama..." Küçük fae'nin gözleri koluna odaklandı. Rahatsızca yer değiştirdi. O kırırdandıkça, Ava arkasında gergin bir şekilde çırpınan narin böcek kanatlarını fark etti, yanardöner ve metalik renkli saçlarıyla uyumlu tonlarda ışığı yakalıyordu.

"Bana hâlâ kim olduğunu söylemedin." Ava birden konuyu değiştirmek için çok istekli oldu.

"Oh!" Küçük yaratık yine telaşlanmış görünüyordu. "Ben Bitty. Ya da tercih ederseniz Bit. Ben sadece... şey, önemli biri değilim, gerçekten."

"Bitty." Ağ'daki herkes ve her şey şüpheciydi. "Peki sen tam olarak neden buradasın?"

Bitty'nin kanatları tekrar çırpındı. "İbin'in sana göz kulak olmak için yardıma ihtiyacı vardı. Hâlâ nefes aldığından emin olmak ve mümkün olduğunda sana su vermek için." Omuz silktili. "Buralarda yapacak başka işim yok."

"Ağ'da demek istedim, Bitty. Neden Ağ'da kapana kısıldın?" Oh adamım. Bu küçük şey kalp krizi geçirmesine ramak kalmış gibi görünüyordu. Ava da aklını kaçırmak üzere olduğunu düşünüyordu.

Bitty'nin yüz hatlarında bir hüzün titreşimi belirdi. "Şey... kötü bir şey yaptığım için değil, eğer endişelendiğin buysa. Daha çok... hiçbir şey yapmadığım için." Kendini küçümseyen bir gülümseme verdi. "Ben tüm fae türleri için bir hayal kırıklığı diyebileceğiniz biriyim. Konuşulacak bir sihrim yok. Kanatlar ve uzun ömür dışında insan da olabilirdim."

Ava bir acıma duygusu hissetti. Son zamanlarda "işe yaramazlar" kampına geri dönmeyi çok istiyordu. Orası çok daha sıkıcı, çok daha güvenli bir yerdi. "Yani sen... İbin'in asistanı mısın?"

"Umarım arkadaşınızdır?" Bitty kaşlarını çatı. "Eğer buradaki insanların arkadaşları olabiliyorsa... Elimden geldiğince faydalı olmaya çalışıyorum." Konuşurken metalik renkli saçları parıltı, renkler ışıktaki hafifçe değişti. "İbin ve Nos sırayla sana göz kulak oluyorlardı ama ikisinin de bazı işlerle ilgilenmesi gerekiyordu, ben de gönüllü oldum."

Ava'nın midesi yüksek sesle guruldadı. Tanrım, çok acıkmıştı. "Giyinmem gerek." "Tamam." Bitty gülümsedi.

Ava boş gözlerle Bitty'ye baktı. "Giyinmem gerek, Bitty." "Tamam mı?" Bitty şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Ava içini çekti ve gözlerini kapadı. Doğru ya. Fae. "Bitty, senin önünde çıplak olmak istemiyorum."

"Ah! Doğru! İnsanlar." Kıkırdadı ve arkasını dönüp duvara baktı. "İbin uyanırsan seninle kalmamı söyledi."

Muhtemelen artık gerçekten kendisi olmama ihtimaline karşı. Ya da zaten Serrik'in evcil hayvanıysa... şey. Book'u ateşin yanındaki sandalyeye bırakan Ava havluyu bıraktı ve çantasından temiz sayılabilecek bir giysi çıkardı. Gardırobunda bulunan Rönesans panayırı kıyafetlerini giymeye tam olarak hazır değildi. Diğer her şeyi çantasına geri koyduktan sonra, artık gitmeye hazır olduğuna göre Book'u tekrar eline aldı.

Tanıdık ağırlığı garip bir şekilde rahatlatıcıydı, başına gelenlerin bir parçası olabileceğini bilse bile. "Artık arkamı dönebilirsin."

Bitty döndü, Ava'yı giyinik görünce rahatladı. "Nasıl... hissediyorsun?" "Bok gibi." Ava sırıttı. "Ve aklıktan ölüyorum."

"Sekiz günden sonra bu anlaşılabilir bir şey." Bitty'nin gülümsemesi olabildiğince neşeliydi ve korkunun sınırında duruyordu. "Hadî gidip mutfaktan sana biraz yiyecek getirelim. Zaten İbin ve Nos'la konuşabilmen için biraz daha zaman geçmesi gerekecek."

"Nos ve İbin şimdi neredeler?" Ava sesini rahat tutmaya çalıştı. Nos ve İbin onun arkadaşları da değildi. Herkesten şüphelenmesi gerekiyordu. Bu sözde güçsüz, küçük fae'den bile.

"Sırayla sana göz kulak oluyorlar. İbin birkaç saat önce biraz dinlenmek için ayrıldı. Nos..." Bitty rahatsız görünerek sözünü kesti.

Oh, güzel. "Nos ne?"

"Bir şeyler araştırıyor. Eski kitaplara ve parşömenlere bakıyor. Endişeli görünüyor." O da endişeliydi. Belki de aynı nedenlerden dolayı. "Ne için endişeli?"

Bitty başka tarafa baktı. "Sana söylemesine gerçekten izin vermeliyim. Ama o ve İbin..."

"Ne değil mi?" Ava, irkilen küçük fae'ye doğru bir adım attı. Oh, adamım. Dinamiğin içindeki korkutucu kişi olmaya alışık *değildi*. Dürüst olmak gerekirse, biraz iğrenç hissettiriyordu. "Bana söylemediğin şey ne?"

Bitty'nin kanatları endişeyle çırpındı. "Burası benim yerim değil-"

"Bitty. Bana kötü haberi kimin verdiğini umursama noktasını geçtim. Lütfen bana neler olduğunu anlat." İç çekti. "Bana yeterince fırça atıldı, sadece o kapıdan çıktığımda neyle karşılaşacağımı bilmek istiyorum."

Küçük fae gerçekten sıkıntılı görünüyordu. "Tartışıyorlar. Hem de çok. Seninle ne yapacakları hakkında. Serrik hakkında. Tüm detayları bilmiyorum, yemin ederim. Bana her şeyi anlatmıyorlar."

Ava cevap veremeden kapı açıldı. Nos girişte durmuş, uyumsuz gözleriyle sahneyi inceliyordu -Ava ayakta duruyordu, Bitty suçlu görünüyordu, Book Ava'nın kolunun altına sıkıca sokulmuştu.

"Sesler duydum." Sesi dikkatle nötrdü. Ama Ava onun gözlerinde bir şeyin parıltısını yakaladı. Rahatlama mı? Endişe mi? Hesaplama mı?

"Evet. Üzgünüm. Yaşıyorum." Ava onun boş ses tonuna uydu. "Bitty de beni birkaç konuda bilgilendiriyordu."

Nos, Bitty'ye küçük fae'nin kanatlarının sarkmasına neden olan bir bakış attı.

"Anlıyorum." Bakışları Ava'ya döndü. "Konuşacak çok şeyimiz var."

"Belli ki." Ava Book'a biraz daha sıkı sarıldı. "Ama önce yemek istiyorum. Sonra da gerçeği istiyorum. *Hepsini*, Nos."

Nos'un yüz ifadesi değişmedi ama duruşu azıcık da olsa sertleşti. "Web'de gerçekler nadiren basittir."

"Lanet olsun, *dene beni*." Book'a karşı tutumu giderek sertleşiyordu. Öfkesini yatıştırdı ve kendini rahatlamaya zorladı. "Herkes bana yalan *söylüyor* dostum. Buna sen de dâhilsin. Ve şimdi, benden ne sakladığını bilmek istiyorum."

Gözleri kilitlendi, sessiz bir irade savaşı. Sonunda Nos başını salladı.

"Pekâlâ. Önce yemek. Sonra konuşuruz." Ava'ya kapıya doğru ilerlemesini işaret ederek kenara çekildi. "Bitty, Ibin'e *misafirimizin* uyandığını haber ver."

Bitty hızla başını salladı, ikisinin de yanından geçip koridorda kaybolurken kanatları kısa bir süre vızıldadı. Konuşmayı bitirmek için can attığı belliydi.

Doğrusu Ava da öyleydi.

Ava Nos'un yanından geçerken, sadece onun duyabileceği şekilde sessizce konuştu. "Sen bayginken her ne olduysa... bilmen gereken şeyler var."

Ava onun bakışlarına karşılık verdi. "Buna güveniyorum."

Kendinden başka kimseye güvenme, diye hatırlattı

kendine. En azından şimdilik, Web haklıydı.

Bu, dikkate alınmaya değer tek tavsiye gibi görünüyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çantasını mutfak masasının sandalyelerinden birinin yanına bırakıp Book'u ahşap yüzeye bırakan Ava, Nos'a bile bakmadan buzdolabına gitti. "Kendime bir sandviç yapsam olur mu? Dostum, şu anda bir ton balıklı sandviç için adam öldürebilirim."

Verdiği tek kelimelik cevaptaki kafa karışıklığı, çılgılık atmaya, bir şeyleri yumruklamaya ya da ağlamaya hazır olmasaydı Ava'yı güldürürdü. "Hayır...?"

Onun neden kafasının karıştığını biliyordu. Olanların muazzamlığı, ilk mührün açılması, dövmesinin yayılması, sekiz gün boyunca bilincinin kapalı olması. Tüm bunlar odada ağır bir yük oluşturunuyordu. Her şey değişmişti.

Ve ne kadarını biliyorsun, ne kadarını bilmeni istiyorum ve benim bildiklerimin ne kadarını biliyorsun dansına girmek üzereydiler. Ki bu en kötü oyun türüydü. Poker oynamaktan nefret ederdi.

Onun yerine, sıradan bir günmüş gibi buzdolaplarını yağmalamaya odaklandı. Sıradan bir gündü ve dünyaları yok edebilecek boş gözlü bir canavara dönüşmüyordu.

Çünkü 1930'lardan kalma, şirin mi şirin buzdolaplarında ne varsa onunla kendine bir sandviç yapma eylemiyle başa çıkabilirdi. Üzerinde dev bir küre içinde soğutma sistemi olan ve soğuk havanın aşağı süzülmesini sağlayan türden. Gerçek hayatta hiç görmemişti, sadece eski *Sears* kataloglarını karıştırıyordu.

Büyülü bir buzdolabı gibi görünüyordu.

Bu durum o anda onun için hiç de sürpriz olmadı. Çünkü ton

balığı eritmesi yapmak için ihtiyacı olan her şey vardı.

Her şeyi çıkarıp tezgâha yerleştirdikten sonra kapıyı ayağıyla kapattı ve harika, rahatlatıcı bir şekilde sıradan bir iş olan lanet olası bir sandviç yapmaya başladı.

Ve odada durmuş kendisine bakan üç fae olduğu gerçeğini özenle görmezden geldi. İbin şimdi kapı aralığındaydı, endişesi o güzel yüz hatlarına kazınmıştı. Nos masada oturuyordu. Ve Bitty duvarın yanında durmuş, Ortaçağ tarzı elbisesinin manşetleriyle oynuyor, gerginliğiyle ipleri karıştırıyordu.

"Ee, kim bu boktan partiyi başlatmak ister?" Birkaç çekmeceyi karıştırdı ve sonunda mayonez için bir kaşık buldu. En azından mayonez olduğunu umuyordu. Mayonez gibi kokuyordu. Öyle görünüyordu. Tadı da öyleydi. Bildiği kadarıyla garip bir böcek dışkısı da olabilir. Soru sormayacaktı. *Ördeğe benziyorsa ve tadı da ördek gibiyse.*

"Hâlâ... sen gibi görünüyorsun." İbin'in sesi hâlâ endişeli olsa da rahatlamış gibiydi. "Bu iyiye işaret."

"Öyleyim. Söyleyebileceğim kadarıyla. Şimdilik." Ton balığını karıştırdı ve içine biraz karabiber ve tuz kırdı. Üç fae'ye bakmak için döndü. "Siz ikiniz"-Bitty ve İbin'i işaret etti-"Sanırım ton balığına hayır diyorsunuz. Izgara peynir ister misiniz?"

"Izgara... peynir mi?" Bitty sanki bu sıradaki kelimeler kafasını karıştırmış gibi

gözlerini kırıştırdı. "Çok isterim." İbin gülümsedi. "O da çok isterdi."

"Ton balığı mı istiyorsun, Nos?" Tüm bunların normalliği onu sinir krizi geçirmekten alıkoyan tek şeydi. O yüzden siktir et, sandviç yapma eylemine canı pahasına tutunacaktı.

Nos şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Ava'nın bu durumdan çıkardığı eğlencenin yarısı da buydu. "Ben... sanırım..."

"İki eritme, iki ızgara, bütün gün." Bir yaz boyunca arka tarafında ızgara da olan bir dondurma standında çalışmıştı. Kısa sürede aşçı olmayı insanlara dondurma servis etmekten daha çok sevdiğini keşfetti. Çünkü bu onu arka tarafta ve müşterilerle doğrudan etkileşimden uzak tutuyordu.

"Bütün gün mü?" İbin sonunda mutfığa girdi ve masaya oturdu.

"Bu bir restoran olayı." Ava kıkırdadı. "Boş ver." İki dökme demir tava çıkarıp gazlı ocağın üzerine koydu. Otuzlu yıllardan kalma gibi görünen bir şey daha. Çok sevimliydi. Ocağın altını yaktı ve ısınmalarını bekledi.

Bir dakika tam bir sessizlik içinde geçti. Kimse konuşmak istemiyordu. Bunu yapacak kişi kesinlikle o olmayacaktı.

Sessizliğin garip ama görece güvenli ortamını bozan kişi Nos'tu. Tabii ki. "Bayıldığın zaman sana ne oldu?"

"Sana neden söyleyeyim ki?" Elini tavanın üzerinde gezdirerek ısıyı test etti. "Cidden, burada bir pislik olmaya çalışmıyorum. Kıçımı yerden kaldırıp beni buraya getirdiğin için de nankör değilim. Muhtemelen bunu yapana kadar İbin sana bağıracağı için, ama bu ne burada ne de orada. Ama bana dürüst bir cevap ver, Nos. Neden, *gerçekten neden*, bana ne olduğunu sana söyleyeyim? Hem senin hem de İbin'in benden bir şeyler sakladığını bildiğim halde?"

Sessizlik.

Tavada sağlıklı olandan çok daha fazla tereyağı eriterek -ama *siktir et-* kızarmamış ızgara peynirleri ve ton balığı eritmelerini yere bıraktı ve sonra eşit bir ezme elde etmek için üzerlerine yerleştirecek başka tavalar buldu. İşin püf noktası buydu, gerçekten de ezmek. Çok fazla değil. Yeterince ezmek.

Nos sonunda cevap verecek cesareti buldu. "Serrik'e güvenemezsin."

"Güvendiğimi hiç söylemedim, *sık suratl*." Ava ona dönüp ters ters baktı, uyumsuz yüz hatlarında bir delik açtı. "Şu anda siz bok çuvaları tarafından oyuna getirildiğim haberiyle uğraşıyorum. Her birinizin." Durakladı. "Nevrotik olan hariç. Henüz. Onun olayı ne bilmiyorum."

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye mırıldandı Bitty.

"Biliyorum. Özür dilerim. Sadece kızgıyım." Yemeğe geri döndü. Ezme tavalarını çıkararak sandviçleri çevirdi ve ezme tavalarını tekrar taktı. "Bir şeye dönüştürülüyorum! Hepinizin uğruna savaşacağı bir şey. Ve ben çıkmak istiyorum. O parçayı kullanmanın bana daha fazla seçenek vereceğini umuyordum, ama sadece daha az seçenek verdi, çünkü artık yok-" Sesi çatladı. Lanet olsun. *Hayır. Hayır, daha fazla gözyaşı yok.* Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıyla ellerini tezgâha dayadı ve başını eğdi. "Bir çıkış yolu yok."

Serrik'i öldürmezsem olmaz. Ve bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyorum. Ya da nereden başlayacağımı.

Sessizlik. Kimse konuşmadı.

"Kimse bana kendi geleceğimi seçebileceğim bir çıkış yolu vermiyor. Kendi yolumu çizebileceğim. Çünkü hepiniz, *her biriniz*, benim adıma karar vermeye çalışıyorsunuz. Bana yalan söylüyorsunuz, benden bir şeyler *saklıyorsunuz*, beni kullanmak istediğiniz bir araç haline getiriyorsunuz. Ve ben bundan bıktım. Bıktım usandım. Burayı parçalamaya başlayacağım, gerekirse hepimizi öldüreceğim, *umurumda değil-*" Gerçekten bu güce sahip olup olmadığını bilmiyordu. Ağ'da yarıklar açmaya başlayıp başlayamayacağını bilmiyordu. Ama bu noktada desteklemeye hazır olduğu bir tehditti bu. Elinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyordu. Kapana kısılmıştı. Köşeye sıkışmıştı. Ve seçenekleri tükenmişti.

İşi bitmişti.

Çatal.

İçeri.

Bitty.

Sandviçlerin üzerindeki ezme tavalarını alarak dört tabak ve bir spatula getirdi. Her tabağa bir sandviç koyarak, muhtemelen istediğinden biraz daha yüksek sesle onları masaya bıraktı.

Sandviçinin önüne oturarak yemeye başladı. Yemek, muhteşem yemek.

Onunla birlikte yemeye başlayan tek kişi Bitty'ydi. Bir homurtu çıkardı ve bir ağız dolusu yemeğin içinden konuştu. "Bu harika! Izgara peynire bayılırım!" Tıka basa yemeye başladı.

Ava güldü. Yorulmuştu, kuşatılmıştı ama yine de bir kahkahaydı. "İkinci bir tane istersen haber ver."

"Biz sadece en iyisini istiyoruz," diye başladı İbin açıklama yapmak için.

"Bak, mesele de bu. Herkes istiyor. Sadece hepinizin 'en iyi'nin ne demek olduğuna dair farklı görüşleri var. Senin için... Bilmiyorum, sonsuza dek bu işkence hapishanesinde yaşamak mı, yoksa seni yiyen bir şey mi? Serrik içinse soykırım." Ya da dünya hakimiyeti. Bu da artık onun amaçları listesinde yer alıyordu. Peki ya henüz tanışmadığı ama kaçınılmaz olarak bu işe karışacağını bildiği üçüncü kişi? Unseelie Kralı mı?

Her şeyin tamamen yok edilmesi o adamın listesindeydi.

Web ve *belki* de Book hiçbir şey istemiyor gibi görünüyordu. Ama onlara inanıp inanmadığını bilmiyordu. Niyetlerini saklamakta daha iyi olabilirlerdi.

Onun ne istediğine

gelince?

O da bilmiyordu.

Sadece ne istemediğini biliyordu.

Kendinden başka bir şeye dönüşmek istemiyordu. Ölmek istemiyordu.

Ve kimsenin maşası olmak istemiyordu.

Bunları nasıl elde etmişti? Biliyorsa da sikeyim.

Ibin sandviğine bakıyordu. Kendi sandviğini bitirmiş olan ve şimdi kendine bir tane daha yapmaya çalışan Bitty'den çok daha yavaş olsa da onu yiyordu. Görünüşe göre küçük fae hızlı çalışıyordu ve adımları mükemmel bir şekilde tekrarlıyordu.

Pilottan leyleğe dönüşen adam iç çekti. "Ölmek istemiyorum Ava. Ve tüm ırkımın yok olduğunu görmek istemiyorum. Ya da beraberinde getireceği kaosu. Çünkü Serrik'in tasarımlarının orada son bulacağına güvenmiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse ben de güvenmiyorum." Bu kadarını söyleyebilirdi. Ama Serrik'in izlediğine dikkat etmek *zorundaydı*. Onun odada sessiz bir gözlemci olduğunu varsaymak zorundaydı. Çünkü tüm niyet ve amaçlar için öyleydi. "Çünkü kimseye olduğu gibi güvenemem. Ve halkının ölmesini istemiyorum Ibin. *Senin ölmeni* istemiyorum. Ama ben de ölmek istemiyorum. Ve Valroy sonunda bir sözleşmenin bir maddesinden kaçıp Dünya'nın ve Torg-nab'ın - dünyanızın adı her neyse- her yerinde kudurduğunda halkımın ölmesini istemiyorum."

"Tir n'Aill," diye düzeltti Nos yorgun bir sesle.

Ava'nın gerçekten umurunda değildi.

Giydiği siyah tişörtün altından görünen dövmeye baktı. Üzerinde, o zamanlar sadece iğneleyici olan bir söz vardı. Ama şimdi, son derece uygun görünüyordu. Çiçeklerin arasında zıplayan bir kaplan karikatürüydü ve kalın, karikatürize harflerle basitçe "*İnadına İsrar Et*" yazıyordu.

"Sen bana kartlarını gösterirsen, ben de sana benimkileri gösteririm" diyebilirdik. Ama hepimiz biliyoruz ki bizi izleyen başka biri var." Odanın köşesindeki örümcek ağını işaret etti. "Ve o küçük pisliği süpürsek bile hepimiz onun bizi izlediğini ve dinlediğini biliyoruz. Yani hepimiz birbirimize hikâyenin tamamını anlatmayacağımızı biliyoruz, değil mi?"

Ibin ve Nos endişeli bir sessizlik içinde ona baktılar.

Bitty şimdi ikinci kızarmış peynirini yiyordu, atıştırma haklarıyla dikkati dağıldığı için önceki dehşetinden bir anlığına kurtulmuş görünüyordu.

"Ve bana kartlarınızı tam olarak göstereceğinizi söylemeniz konusunda size güvenebilsem bile, tekrar ediyorum - neden, *neden* size inanayım? Çünkü ikinizin de bana yalan söylemek ve beni manipüle etmeye devam etmek için bana doğruyu söylemekten daha iyi bir motivasyonunuz var." Son ton balığını da bitirdi.

Daha fazla sessizlik. Ibin ve Nos her ne bekliyorlarsa, onlara bıçakla saldırmasını beklemiyorlardı.

"Yani." Masadan kalktı ve tabağını alarak lavaboya gitti. Yıkamak için sabun ve sünger almadan önce durulamaya başladı. Görgü kuralları. "Şöyle yapacağım. Bu bulaşıkları bitireceğim. Yol için atıştırma bir şeyler alacağım. Buradan gideceğim ve ikinci anahtar bulmama yardım etmesi için Book'u ve sahip olduğum yeni gücü kullanacağım."

"Ava, hayır-" Ibin'in sesi çaresizdi. "Ciddi olamazsın. Onun ekmeğine yağ sürüyorsun."

"Belki de öyleyim. Belki de değilim. Ama tek yol ileri gitmek. Ve herhangi bir şey yapabilmemin ya da herhangi bir kontrole sahip olabilmemin tek yolu daha fazla güce erişimim olması. Şu anki halimle tek başıma hiçbir şey yapamam." Tabağı duruladı ve kuruması için lavabonun yanındaki rafa koydu. Çevresel görüşünde ikinci bir tabak geziniyordu. Gözlerini kırıştırdı.

Bitty tabağı ona uzatıyor, sanki durumla ilgili her şey son derece normalmiş gibi masumca gülümsüyordu.

Ava başını hafifçe sallayarak tabağı aldı ve Bitty'nin tabağını temizlemeye başladı. Minik, böceğe benzeyen fae kirli tabakları ve tavaları toplamaya ve öğle yemeğinden sonra temizlik yapmasına yardım etmeye başladı.

"Başarılı olduğunuzu varsayarsak başka bir mührün kilidini açıyoruz -ki ben olsam bu kadar hevesli olmazdım-" Nos ses tonunu yumuşak tutmaya çalışıyordu ama Nos ses tonunun altında gizlenen endişeyi duyabiliyordu. "Başkaları tarafından kullanılacak bir eşya olmaktan bahsediyorsun. Bu, bunun ne ölçüde mümkün olduğunu daha da ileri götürmekten başka bir işe yaramıyor."

"Aynı zamanda *insanların üzerine lanet olası trenler* bırakabilme yeteneğimi de geliştiriyor." Son tabağı rafa koydu ve paslanmalarını önlemek için dökme demir tavalara biraz kızartma yağı döktü. "Yaparsam da lanetlenirim, yapmazsam da lanetlenirim Nos. Şu anda kendimi kurtaramayacak kadar güçsüzüm. Ama Serrik'i kurtaracak kişi olamayacak kadar da güçsüzüm. İlerlemekten başka ne seçeneğim var? Ölmeyi beklemek mi? Gregor gibi lanetlenmeyi mi bekleyeyim? İlk anahtardan önce yaptığım tartışmanın aynısı."

Sadece daha kötüsü. Çok, *çok* daha kötü.

Ibin ve Nos'un tam olarak farkında olup olmadıklarına dair hiçbir

fikri yoktu. Sessizlik.

"Ben gidiyorum. Peki bu sefer?" Bu diğer ayakkabıydı. Vermekten gerçekten korktuğu karar buydu. "Yalnız gidiyorum."

Ibin ayağa fırladı. "Hayır. Hayır! Kesinlikle olmaz. Oraya yalnız gitmiyorsun! Ya-"

"Artık beni gözetlemek için orada değil misin?" Ibin'in sözünü öfkeyle kesti. "Yaptığım her şeyi *gerçekte* kimin için çalışıyorsan ona rapor etmek için mi?"

Ibin'in gözleri irileşti ve yüzünün rengi soldu.

Nos bile şok olmuş

görünüyordu.

Hay sikeyim.

Lanet olsun.

Web doğruyu söylüyordu.

Ona gösterdiği şey yalan değildi.

"*Lanet olsun.*" Ava elini nemli saçlarında gezdirdi. "Evet. Gidiyorum. Ve yalnız gidiyorum. Özür dilerim. İkinize de güvenemiyorum ve ben sadece... Yaptığınız tüm yardımlar için minnettarım, gerçekten. Sadece amaçlarınızın ne olduğunu bilmiyorum ve bilene kadar-" Çantasını yerden aldı ve Book'u eline aldı. Gitme vakti gelmişti.

"Ava, lütfen." Nos'tu. "Bunu konuşmalıyız."

"Hayır." Çoktan Web'in geri kalanının kapısına gelmişti. "Üzgünüm, suratsızlar. Sonunda istediğini elde ettiğin için mutlu ol, ben artık yokum."

"Ava!" Ibin arkasından seslendi.

Ama Ava çoktan koridorda ilerlemeye başlamıştı. Arkasına bile bakmadı. İstemediğinden değil, bunu göze alamadığından. Bir an bile tereddüt ederse, yıkılacağını biliyordu.

İçini kemiren korkuya teslim olacaktı. Belirsizliğe. Nos ve Ibin'in nispeten tanıdık olan güvenliğine geri koşacaktı - her ne kadar aldatıcı olsa da.

Kendinden başka kimseye güvenme.

Kıvrımlı koridorlarda ilerlerken Web'in uyarısı zihninde yankılandı. Barok mimarisi hatırladığından çok daha fazla büyümüştü; süslü sütunların arasında kıvrılan sarmaşıklar, mermer zemindeki çatlaklardan fışkıran çiçekler, yolunun üzerinden geçen ağaç kökleri. Sanki yapının kendisi tekrar doğanın içinde eriyip gidiyordu.

S ö y l e d i k l e r i gibi kendi kendini yeniden düzenlemiş olabilir. Ya da belki de Ağ onun etrafında değişiyordu. Ona tepki veriyordu. Onun dönüştüğü şeye.

Ava Book'u kolunun altında daha sıkı kavradı. "Artık sadece sen ve ben varız, dostum." Kitabı önünde tutarak açılıp açılmayacağını görmek için bekledi. "İki numaralı anahtarı nerede bulacağımıza dair bir ipucu var mı?"

Hiçbir şey yok.

"Evet, bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim."

Yeşilliklerin arasından süzülen altın rengi ışık, zeminde gölgeler oluşturuyordu. Ava birkaç adımda bir arkasına bakıyor, yarı yarıya Nos ya da Ibin'in onu takip ettiğini görmeyi bekliyordu. Ama koridor boş kalmıştı. Belki de kararına gerçekten saygı duyuyorlardı. Ya da belki sadece yalnız olduğunu düşünmesine izin veriyorlardı.

Yaklaşık on dakika yürüdükten sonra yol ayrımına geldi. Koridorlardan biri aşırı büyümüş Barok bölümün derinliklerine, diğeri ise puslu bir manzaraya açılan bir dizi kemere benzeyen şeye doğru uzanıyordu.

Tekrar Book'a bakarak bekledi. "Herhangi bir bilgi var mı?"

Hayır.

"İyi konuşmaydı." Omuz silkerek içini çekti. "Geçen sefer işe yaradı sayılır. Eenie, meenie, miney-"

"Ava! Bekle!"

Etrafında döndü, anında tetikteydi. Ama ona doğru koşan Nos ya da Ibin değildi, Bitty'ydi, yetişmek için acele ederken küçük kanatları çılgınca vızıldıyordu. Minik fae bitkin görünüyordu, metalik renkli saçları efordan dağılmıştı.

"Ne istiyorsun?" Ava şüphesini gizleme zahmetine girmeden sordu.

Bitty, Ava'nın düşmanlığını açıkça hissederek birkaç metre ötede durdu. Kanatları endişeyle arkasında çırpındı. "Nos ve Ibin. Birinin seninle gelmesi konusunda ısrar ettiler."

"Ve seni onlar mı gönderdi? Neden?" Ava sesindeki şüphesini engelleyemedi.

Bitty'nin yüzü hafifçe düştü. "Aslında ben gönüllü oldum. Seni kimin takip edeceği konusunda tartışıyorlardı ve ben sadece

- "Belki benimle daha rahat edersin diye düşündüm." Elbisesinin eteğiyle oynadı. "Seni bir şey yapmaya zorlayamayacağıma göre, ben de... hiçbir şey yapamam."

Ava seçeneklerini tartarak küçük fae'yi inceledi. Bitty yeterince zararsız görünüyordu; ne bir büyüsü ne de belirgin bir amacı vardı. Sadece bilinci yerinde değilken ona yardım edecek kadar nazık davranmış, sürekli gergin, böcek kanatlı bir yaratıktı.

Ama yine de.

Kimseye

güvenme.

"Neden benimle gelmek istiyorsun? Ne yapmaya çalıştığımı biliyorsun, değil mi? Sıradaki anahtarı almaya? Serrik'in tüm ırkını yok etmesine yardımcı olabilecek şeyi?"

Bitty şaşırtıcı derecede insani bir hareketle omuz silkti. "Kimse bana önemli bir şey söylemiyor. Ama Ağ'da yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim." Kanatları hafifçe sarktı. "Bu iyi değil. Güvenli değil."

"Peki sana neden güveneyim?"

"Çünkü kimsenin beni sana karşı kullanması için yeterince önemli değilim. Hayatımın bir önemi yok." Cevabı çok açıktı. Ve dostum, eğer Ava bu ifadede kendinden bir parçanın yankılandığını hissetmediyse. "Ben hiç kimseyim. Sadece Bitty. Yapamayan Fae."

Bu ifadede acı verici derecede dürüst bir şey vardı - en alttaki yerini kabullenmiş birinin teslim olmuş sesi.

"Seni takip ediyor olabilirler."

"Muhtemelen," diye itiraf etti Bitty. "Ama yine de seni izleyebilirler. Uzun süredir onlarla birlikteydin. Sana büyü yapmak için bolca zamanları var."

Ava bir elini saçlarında gezdirerek iç çekti. Arkadaş edinmek, hatta potansiyel olarak tehlikede bir arkadaş edinmek bile cazipti. Web uçsuz bucaksız ve tehlikeliydi ve nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve eğer Book ona yardım etmeyecekse, en azından konuşacak birinin olması iyi olurdu.

"Tamam, ama ihanet saçmalığı yapacağına dair ilk işarette seni geride bırakırım." Bitty'yi işaret etti. "Ya da üzerine bir tren düşürürüm."

Bitty'nin yüzü aydınlandı, kanatları heyecanla çırpındı. "Yapmayacağım! Söz veriyorum!" Durakladı. "Tren nedir?"

Ava kendine rağmen ağzının kenarının yukarı doğru seğirdiğini hissetti. "Boş ver."

Bitty hâlâ saygılı bir mesafeyi koruyarak yaklaştı. "Peki... hangi yöne gidiyoruz?" Ava

patikadaki çatala baktı. "Güzel soru. Önerin var mı?"

"Sis tehlikeli." Bitty kemerli geçitleri inceledi. "Buraya Sınır Bölgesi diyorlar; Web'in başka yerlere karışmaya başladığı yer. Bütün eşyalarımızı oradan alıyoruz. Ama aşırı büyümüş bölüm sonunda Kırık Şehir'e çıkıyor."

"Kırık Şehir mi? O da ne?" Ava gözlerini devirdi. "Bariz olanın dışında."

"Burası unutulmuş şeylerin son bulduğu yer. Kitaplar, binalar, fikirler." Bitty'nin kanatları düşünceli bir şekilde hisşirdadı. "Hiç evinizde gerçekten önemli olan bir şeyi kaybettiniz mi? Nerede olduğunu unuttunuz mu? İşte burada. Eğer önemli, gizli bir şey arıyorsanız, ben olsam buraya bakardım."

Seçenekleri düşünürken bir nefes verdi. Unutulmuş şeylerin depolandığı bir yer tam da bir anahtarın saklanabileceği türden bir yer gibi görünüyordu. Ve burası herhangi bir yer kadar iyi bir hedefti.

"Kayıp ve buluntu eşyaların Kırık Şehri o zaman." *Boş ver, neden olmasın dercesine* elini kaldırarak seçimini yaptı. "Yolu göster, Bit."

Minik fae kanatlarını çırpı, heyecanla yerden birkaç santim havalandıktan sonra kendini tuttu ve utanmış görünerek tekrar yere çöktü.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Çok sık faydalı olamıyorum."

"Sorun değil." Ava kıkırdadı. Aslında bu biraz şirindi. "Beni buna pişman etme yeter."

Büyümüş koridordan aşağı doğru yola koyuldular, Book Ava'nın kolunun altına sıkıca sokulmuştu, Bitty onun yanında gergin bir şekilde uçuyordu. Küçük fae, çok yaklaşmanın Ava'nın fikrini değiştirmesine neden olabileceğinden korkuyormuş gibi dikkatli bir mesafe bıraktı.

"Yani." Ava birkaç dakika süren sessizliği bozdu. "Ne zamandır buradasın?" "Ha? Oh. Um?"

Bitty'nin kanatları seğirdi. "İki yüz altmış yıl mı? Belki daha uzun."

"Ve sen sadece... yanlış doğduğun için mi hapsedildin? Yoksa bir şey sihrini mi aldı?" "Hayır. Sadece böyle doğdum. Sihir yok, sadece kanatlar. Fae'ler arasında işe yaramaz."

"Ve bu seni hapse attırmak için yeterli mi?"

"Tir n'Aill'de mi? İşe yaramaz olmak en kötü suçtur sanırım." Bitty'nin sesinde kendine acıma yoktu, sadece gerçekçi bir kabulleniş vardı. "Tuhaf ve acayip bir toplumun en tuhafı olmak. İdam edilecek kadar bile önemli değildim." Sanki bu gerçekten komikmiş gibi güldü. "Bu yüzden beni buraya koydular. Kimsenin ne yapacağını bilmediği diğer şeylerle birlikte."

Ava bir parça sempati duydu. "Bu berbat bir şey."

"Seelie Mahkemesi böyle işte."

Fae'lerin "iyi adamlarının" bunu yaptığına inanmak zordu. Belki Unseelie, elbette. Ama Abigail'in iyi olması gerekiyordu, değil mi? *Hepsini öldür* kategorisinde bir tik daha, diye düşündü.

Arkadaşça bir sessizlik içinde yollarına devam ettiler, tek ses ayak seslerinin büyümüş zeminde çıkardığı çıtırtılar ve Bitty'nin ara sıra kanat çırpışlarıydı.

İleride, koridor kan zamanlar büyük bir salon olan yere doğru genişledi. Devasa ağaç gövdeleri artık doğaçlama sütunlar oluşturuyor, kanopileri tepelerinde canlı bir tavan yaratıyordu. Güneş ışığı yaprakların arasından süzülerek her şeyi yeşil-altın bir parıltıya bürüyordu.

"Doğru yönde ilerliyoruz." Bitty'nin gülümsemesi sanki bu bir garanti değilmiş gibi biraz fazla memnun ediciydi. "Kırık Şehir buradan yaklaşık yarım günlük yürüyüş mesafesinde. Eğer şanslıysak."

"Peki ya şanslı değilsek?"

Bitty'nin kanatları sırtına doğru düzleşti. Gözlerinde yine o dehşet vardı. "O zaman bizi yemek isteyen bir şeyle karşılaşırız ve yönlerin artık bir önemi kalmaz."

"Rahatlatıcı," diye mırıldandı Ava. Umarım büyüsü ona yardım edebilirdi. "Ağ'ın rahat olması gerekmiyor."

"Evet, evet. Biliyorum. Bu konuda söylenmeye devam edeceğim."

"Neden?" Bitty gerçekten meraklı görünüyordu.

"Burada sıkışıp kaldığım için acı çektiğim için mi?" Bitty, Ava'nın bu konuda neden kızgın olduğunu nasıl anlamamıştı?

"Ah." Bu gerçekten de Bitty'nin aklını başından almış gibiydi. "Sanırım bunların hiçbiri için üzülmeyi hiç düşünmedim. İşler böyle yürüyor."

"Doğru..." Konuşma kesildi ve Ava, devrilmiş devasa bir heykelin etrafından dolaşırken Bitty'nin durumu tamamen körü körüne kabullenişini hesaplamaya çalışmaktan kendini alamadı. Yarısı sarmaşıklara gömülmüş heykel, çok fazla yüzü olan, çok kollu bir tür yaratığı tasvir ediyordu ve bu yerin asla insanlar için inşa edilmediğini hatırlatıyordu.

Koluna, kolunun altından görünen bitmemiş dövme baktı. Kolunun altındaki, sırları hâlâ çoğunlukla kendisinden saklı olan Kitaba. Yanında yürüten, güçsüz ama bir şekilde bu imkânsız yerde hayatta kalmaya çalışan minik fae'ye.

"Bitty?"

"Evet?"

"Neden devam ediyorsun?"

"Yani, Kırık Şehir'e gidiyoruz." Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Hayır, *şu anda* demek istemedim." Ava burnunun kenarını sıktı. "Genel olarak demek istiyorum. Hayatta."

"Hayat yaşamaya değer olduğu için mi?" Kafası karışmış bir şekilde verdiği cevap her şeyin çok açık olduğunu gösteriyordu. "Çünkü hayatımı yaşamak istiyorum." Etraflarındaki dünyayı işaret etti. "Çünkü eğer istersen her yer güzel olabilir. Ve çünkü bu benim hayatım." Onları ileriye doğru yönlendirmeye devam etti.

Ava tekrar sessizliğe gömüldü. Ve iç geçirdi.

Tuhaf, güçsüz küçük fae böcek kadın haklıydı.

Ava omuzlarını dikleştirdi ve ilerlemeye devam etti. Bu doğru yol olsa da olmasa da, seçtiği yol buydu. Onun yolu. Serrik'in değil. Nos ve Ibin'in değil. Web'in değil.

Onun yoluydu.

Ve bu kâbusa girdiğinden beri ilk kez, uğruna savaşmaya değer bir şey olduğunu hissetmişti.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ava sonunda devam edemeyecek kadar yorulmadan önce birkaç saat daha yürüdüler. Uyumayı dört gözle beklediğinden değil, dikkatinizi çekerim. Çünkü uyuduğunda ne olacağını biliyordu.

Serrik.

Ve bildikleriyle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Ve onun yanındayken istedikleriyle nasıl çatıştığını.

Oldukça tenha bir alan buldular - uzun, aşırı büyümüş koridorun kenarına sıkışmış, kapıyı çevreleyen ve doğal bir kemer oluşturan iki dişbudak ağacı tarafından örtülmüş bir oyuk. Yaprakların arasından süzülen ve kırık mermer zemin üzerinde kehribar rengi güneş ışığının dans eden desenlerini oluşturan solgun güneş ışığında çok güzeldi.

Eşyalarını yere bıraktıktan sonra Kitap'ı oyuğun içindeki ağacın gövdesine yasladı ve sığınmaya hazırlandı.

"Bize yiyecek ya da yatak takımı çağırabilir misin?" Bitty ateş yakmak için oyuğun ortasına çubukları diziyordu.

"Ben... Yani, deneyebilirim." Ava elma ağaçlarının uzayda patlamasına neden olduğu zamanı hatırlayarak yüzünü buruşturdu. "Benim büyü biraz büyük olma eğilimindedir."

"Büyük." Bitty kaşlarını çatı ve ona baktı, Ava'nın bununla ne demek istediğini anlamadığı belliydi.

"Bu-" Ava amaçsızca eliyle işaret etti. "Kontrol etmesi zor. Onunla yemek ve yatak gibi daha küçük görevler için uygun olmayan şeyler yapmaya eğilimliyim. Ama insanların üzerine ev büyüklüğünde devasa nesneler bırakmak? Ya da gerçeklikte delikler açmak? *Görünüşe* göre ben senin kızınım."

"O-oh." Bitty'nin gözleri biraz büyüdü. "O zaman belki de bunu yapmamalısın. Bizim için yiyecek toplayabilirim. Bu konuda çok iyiyimdir."

"Ne yazık ki izci kızları atlardım." Ava çubuk yığınının yanına oturdu ve Bitty'nin onları koni şeklinde dizmesine yardım etti. "Ama çabuk öğreniyorum."

"Ateşi yaktığımda, eğer onu canlı tutabilirsen, gidip bize yiyecek getireceğim." İçinde bulundukları duruma rağmen Bit o kadar *neşeliydi ki, bu neşenin* biraz olsun kaybolduğunu hissetmemek zordu. "Umarım akşam yemeğinde meyve yemenin bir sakıncası yoktur."

"Her şey için minnettar olurum."

Çıraları yerleştirdikten sonra Bitty çubukların arasına birkaç kuru yaprak doldurdu ve kalçasına astığı kumaş çantasını karıştırarak bir çakmaktaşı ve bir çıra çıkardı. Birkaç vuruştan sonra yapraklar tutuştu. Ava her şeyi tuhaf bir şekilde büyüleyici bularak izledi. Kamp yapmak hiç ona göre değildi. Şimdi etrafı sihir kullanabilen ve basit bir hareketle istedikleri her şeyi çağırabilen insanlarla çevriliyken? Görmek için

Fae'nin ateşi elle yakmaya çalışması garipti. Ve bu ona düşünmesi için bir an verdi.

Bitty hayatta

kalıyordu.

Bir şekilde.

Ama bundan daha fazlasıydı.

Tüm bu saçmalıklar içinde ve her şeye rağmen sadece hayatta kalmıyordu, değil mi? Mutlu görünüyordu. Nevrotik, elbette. Gergin, kesinlikle. Ama belli bir dereceye kadar *mutluydu*. Ibin'i bir arkadaş olarak görüyordu. "Burayı seviyor musun?"

"Hm?" Bitty közlere üflemeden başını kaldırıp baktı. Çıra gerçekten tutuşmaya başlamıştı. "Ah, keşke her şey bu kadar tehlikeli olmasaydı. Bir şeylerin sürekli beni yemeye çalışmaması hoşuma gidiyor." Kıkırdadı. "Yani, belki de değil? Ama Tir n'Aill'de insanlar bana kötü davranıyordu. Değersiz olduğum için bana tepeden bakıyorlardı. Anlamsız olduğum için. Eğer orada kalsaydım, kırıntılar için dilenen bir hayatım olacaktı."

Ah.

"Ama burada?" Bitty oyuğun kemerinden dışarı baktı. "Hepimiz dışlanmışız. Sürgünler. Şu ya da bu şekilde kırılmış, şu ya da bu nedenle dışlanmış." Omuz silkti. "Burada kimse *kötü* değildir. Tehlikeli ama *kötü* değil." Kaşlarını çatı. "Bunun bir anlamı var mı bilmiyorum."

"Evet. Mantıklı." Ava'nın kabul etmek istediğinden çok daha fazla. Belki de şu anda olduğu gibi Web'de kalmalıydı. Kendine küçük, güzel bir yuva kurabileceği bir yer bulmalı ve hayatta kalmayı öğrenmeliydi.

Gücünü herkesin ulaşamayacağı bir yerde tutmalı. Serrik'in. Valroy'un. Nos ve Ibin neyin peşindeyse. Bu gerçekten düşünmediği bir seçenektir. Bir eylem biçimi olarak eylemsizlik. Ama biri onu zorlamadan önce bu gerçekten ne kadar sürebilirdi? Her şey dağılmadan önce?

"Sence ne yapmalıyım, Bitty?" Ateş güçlenmeye başladığına göre biraz daha büyük bir sopaya uzandı. Onu iki küçük parçaya ayırarak yanan parçaların üzerine çaprazlamasına yerleştirdi.

"*Bana mı soruyorsun?*" Fae güldü. "Bu çok aptalca bir şey. Hiçbir fikrim yok. Bence iyi bir seçeneğin yok."

"Nasıl yani?"

"Gördüğüm tüm iyi seçenekler geçici. Kalıcı olanların hepsi kötü." Kaşlarını çatı. "Ve geçici iyi seçenekler, bu karmaşaya en başta nasıl girdiğimizi gösteriyor, değil mi? Sonsuza kadar dayanmak için şansa güvenmek."

"Öyle görünüyor."

Bitty ayağa kalktı ve elbisesini fırcaladı. Kanatları arkasında vızıldadı. "Ben meyve toplamaya gidiyorum! Ateşi yakmaya devam edin, yakında döneceğim." Gülümsemesi bir tuğla gibi düştü. "Ölmediğim sürece. Bu durumda, ölmem."

"Benim tavsiyem, sakın ölme." Ava kıkırdadı. "Ve eğer ölürsen, ölümünün intikamını alırım. Seni öldüren her neyse gidip üzerine bir tren bırakacağım."

Bitty gerçekten de gururlanmış görünüyordu. "Bu bizi arkadaş yapar mı?"

"Elbette." Fae'ler çok tuhaftı. "Bu bizi kesinlikle arkadaş yapar."

"*Arkadaş.*" Bu kelime bir huşu fısıltısıydı. Bitty ılık ılık bir gülümsemeyle fırlayıp gitti.

Hayır, diye düzeltti Ava düşüncesini. Fae'ler sadece tuhaf değillerdi.

Çok tuhaflardı.

BITTY ÖLMEMİŞTİ. Ve meyve dolu önlüğüyle geri dönmüştü. Elma yoktu, bu Ava'yı olması gerekenden daha çok güldürmüştü ve Bitty'ye bunun nedenini açıklamak imkansızdı.

Ama meyvenin yarısını yemişler, kalanını Ava'nın sırt çantasına tıktırmışlar ve gece için yanan ateşin önüne yerleşmişlerdi.

Ava oldukça isteksizce uykuya daldı.

Farkına vardığı ilk şey klavsen müziği idi.

Etrafında Serrik'in kütüphanesi belirdi, altın rengi mum ışığı sonsuz kitap sıralarına uzun gölgeler düşürüyordu. Ve işte oradaydı, enstrümanın başına oturmuş, uzun parmakları tuşların üzerinde insanlık dışı bir hassasiyetle dans ediyordu. Yabani yeşil saçları sırtından aşağı dökülüyor, bileklerindeki ve boğazındaki altın takılar her zarif hareketinde ışığı yakalıyordu.

Çok güzeldi. Diğer dünyadan. Ölümcül.

Ava hiçbir şey söylemeden durup onu izledi. Adamın onun varlığının farkında olduğunu biliyordu, her zaman olduğu gibi. Bu onun oyunuydu. Onu bekletiyordu. Ona gelmesini sağlamak.

Olmadı.

Siktir git, dostum.

Bu sefer olmaz.

Bir kitap rafına yaslandı, kollarını kavuşturdu ve bekledi. Çaldığı melodi unutulmaz ve karmaşıktı. İnsan eliyle icra edilmesi neredeyse imkânsız gibi görüldüğü için onun yazdığından şüphelendiği bir şeydi. Ötekiliğinin bir hatırlatıcısı.

Sonunda dönmeden konuştu. "Şimdi de benden kaçıyor musun, küçük kelebek?"

"Beni suçlayabilir misin?"

Parmakları tuşların üzerinde hiç duraksamadı. "Sanırım hayır. Web'in sana verdiği... vahiyden sonra."

Demek biliyordu. *Elbette* biliyordu. Onunla yaptığı herhangi bir konuşmada ne kadar az güce sahip olduğunu hissederse hissetsin, o her zaman bir parmak şıklatmasıyla bunu elinden almayı başarırdı. Ne de olsa birbirlerine bağlıydılar. O ne biliyorsa, adam da onu biliyordu.

"Peki, bu doğru mu?" Soru niyetlendiğinden daha sert çıkmıştı. Ama kızgındı ve dürüst olmak gerekirse kendini haklı hissediyordu. "Beni silahına dönüştürmek bir şey. Bana bunu yapmanın *kişiliğimi tüketceğini* söylememek başka bir şey. Onun yürüten bir versiyonu olacağımı söylememek" -etrafındaki boşluğu işaret etti

- "Ne bok yersen ye."

Müzik durdu. Ardından gelen sessizlik baskıcı, gerilim yüklü bir his uyandırdı.

Serrik bankta döndü, altın rengi gözleri onunkilerle buluştu. "Web'in birçok yönü var. Birçok ses. Ve pek çok geleceği yansıtır."

Kadın güldü. Ciddi misin? "Bu bir inkâr değil, Serrik."

Mükemmel dudaklarına bir gülümseme hayaleti dokundu. "Hayır. Değil."

Banktan kalktı, hareketleri akıcı ve kesindi. Ona doğru attığı her adım vücudunda çelişkili bir korku ve beklenti dalgası yarattı. Nabızı hızlandı. Aptal, hain vücut.

"Web'in sana gösterdiği şey, her zaman olduğu gibi, *olası* bir sonuç. Birçoğundan biri." "Aktif olarak üzerinde çalıştığınız *olası* bir sonuç."

Serrik ondan birkaç adım ötede, kokusunu alabileceği kadar yakınında durdu -şimşek, otlar ve adını koyamadığı narenciye ve baharatlı bir şeyin o imkânsız kokusu.

"Ben özgürlük arıyorum Ava. Senin gibi. Yollarımız bu konuda kesişiyor."

"Öyle mi? Çünkü bu, istediğin diğer şeylerden oluşan çamaşır listende sadece bir tanesi." Üzerindeki baş döndürücü etkiye rağmen kendini onun bakışlarını tutmaya zorladı. "Ve benim durduğum yerden, ben artık ben olmayan bir şeye dönüşürken sen özgürce yürüyeceksin. Kullanabileceğin bir şey."

"Gerçekten korktuğun şey bu mu?" Başını eğdi, o rahatsız edici, insanlık dışı irileşmiş, hafifçe parlayan altın gözleriyle onu inceledi. "Kendini kaybetmekten mi? Yoksa olabileceğin şeyden mi korkuyorsun - insandan daha büyük bir şey?"

Dövmesi, sanki onun yakınlığına tepki veriyormuş gibi derisinin altında sıcak bir şekilde titreşiyordu. Dövmeyi kaşıyarak aklından çıkarmaya çalıştı. "İnsan olmayı seviyorum, teşekkürler. Yemek yemenin, uyumanın ve kozmik bir silah olarak kullanılmamanın büyük hayranıyım."

"Yine de" -Serrik bir adım daha yaklaştı- "anahtarları aramaya devam ediyorsun. Mühürlerin kilidini açmak için. Kendini Ağ'a daha fazla bağlamak için."

"Çünkü başka seçeneğim yok!"

"Ah, ama bu konuda yanılıyorsun, Ava." Sesi alçaldı, tehlikeli derecede samimi bir hırıltıya dönüştü. "Arkadaşlarınla kalabilirdin. Bu yolu tamamen reddedebilirdin. Ama işte buradasın. Tek başınasın. İlerliyorsun. Eğer bunun bir parçasını arzulamıyorsan neden?"

Çünkü kapana kısılmıştı. Çünkü korkuyordu. Çünkü onunla savaşmak için daha fazla güç arıyordu. Onu yenmek için güce ihtiyacı vardı, değil mi?

Ama doğruyu mu söylüyordu? Onun bir parçası - çok yakından incelemek istemediği bir parçası - bu her neye dönüşüyorsa ona doğru mu çekiliyordu? Ona doğru mu çekiliyordu?

Bilmiyordu. Bilmek de istemiyordu.

Ve eğer bunu yüksek sesle söyleyecekse lanet olsun. "Çünkü ben de onlara güvenmiyorum."

Serrik o zaman gülümsedi, yüzünü soğuk bir mükemmellikten acı verici bir güzelliğe dönüştüren gerçek bir gülümseme. "En azından aramızda dürüstlük var."

Ah. İğneleme. "Doğru. Çünkü benim durduğum yerden bakarsak, başından beri beni manipüle ediyorsun. İstediklerini elde etmek için beni kullanıyorsun."

"Evet." Hiç tereddüt etmeden itiraf etti. "Senin beni kullandığın gibi. Gücümü. Bilgimi. Korumamı." Bir adım daha yaklaştı, artık vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebileceği kadar yakındı. "Sen benden ihtiyacın olanı alıyorsun, tıpkı benim de senden ihtiyacım olanı aldığım gibi. Tüm ilişkilerin doğası budur, küçük kelebek. Bir alma ve verme dansı."

"Ama aldığın şey benim insanlığım ve onu *soykırım* için kullanmayı planlıyorsun. Sonra ne olacak? İçimi boşalttığında, olduğum her şeyi aldığında, artık insan olmadımda ne yapacaksın? Beni b i r mobilya gibi bir köşeye mi koyacaksınız? Ya da şişme bir bebek gibi?"

Yüzünde bir şey titreşti - yorumlamak için çok hızlıydı. Pişmanlık mı? Açlık mı? İkisi de mi? "Seni insan yapan nedir Ava?" Bir elini kaldırdı, dokunmadan yüzüne yaklaşmasına izin verdi. "Bu beden mi? Bu düşünceler? Bu duygular? Ya sana bunların hepsinin kalabileceğini söyleseydim, sen şu anda olduğun şeyi aşarken bile?"

"Yalan söylüyorsun derdim." Çok şey görmüştü. Web, aynalardaki görüntüler, bunlar yeterince açık uyarılardı. "Sadece bana iyi bir satış konuşması yapmaya çalışıyorsun."

"Belki de." Eli sonunda temas etti, parmakları beklenmedik bir nezaketle yanağına değdi. "Ya da belki de Web sana sadece korktuğu şeyi gösterdi - anlayamadığı duygularla kendi varlığını."

Ava geri çekilmeliydi. Geri adım atmalıydı. Bu dokunuşu, bu yakınlığı reddetmeliydi. Bunun yerine, hain bedeni daha fazla temas arayarak ona doğru eğildi.

"Bana ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. Bu yanılttı. Kesinlikle yanılttı. O bir canavardı. Onu çiğneyecek ve tükürecekti.

Bunu o kadar da istememeliydi.

Serrik'in altın rengi gözleri hafifçe karardı. "Ben de aynı şeyi senden isteyebilirdim."

Aralarındaki hava elektrik yüklü gibiydi. Kolundaki dövmeler o kadar sıcaktı ki neredeyse yanacaklardı.

Aşağı bakarak çizgilerin *yer değiştirmesini* izledi. Sanki onun yakınlığına cevap veriyormuş gibi hareket ediyor, yeniden hizalanıyordu.

"Tüm ırkını yok etmek istiyorsun." Kendine onun ne olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu. Niyetinin ne olduğunu. "Bunu yapmak için beni akılsız, içi boşaltılmış toplu katliam makinen yapacaksın."

"Evet." Kızın yüzünü kendi yüzüne çeviren başparmağı, kızın çene çizgisinde gezinerek omurgasından aşağı ürperti gönderdi. "Ve hayır. İstediğim şey... karmaşıktı."

"Öyle mi? Aydınlat beni."

Bakışları kızın yüzünde geziniyor, kendini savunmasız hissetmesine neden olan bir yoğunlukla onu inceliyordu.

"Fae'ler bir vebadır. Parazitler. Ama *belki* bazıları..." D u r a k l a d ı , gözlerinde neredeyse savunmasız bir şey parlıyordu. "Bazıları kurtarılabilir. O küçük böcek gibi zarar vermemiş olanlar. Belki de başka bir yol vardır."

Şimdi de uzlaşmak mı istiyordu? "Peki buna kim karar verecek? Sen mi?"

"Biz karar vereceğiz." "*Biz*" kelimesi aralarında asılı kaldı, ima ile ağırlaşmıştı. "Birlikte." Ava boğazındaki yumruyu yuttu. "'Biz' diye bir şey yok, Serrik."

Neredeyse öyle olmasını istese bile.

"Öyle değil mi?" Adamın eli boynunun arkasına kaydı, parmakları kızarmış tenine karşı bir şekilde serindi. Geri çekilmesi gerekiyordu. Adamın elinden kurtulmalıydı. Ama Tanrım, yapmadı. "Gerçekten hiçbir şey hissetmediğini söyleyebilir misin? Aramızda hiçbir bağ olmadığını?"

Söyleyemezdi. Sorun da buydu zaten. Her rüyada ona doğru olan çekim daha da güçleniyordu. Mantiğa meydan okuyan manyetik bir çekim. "Beni beslediğin örümcekle bunu sen sağladın."

"Yüzyıllar boyunca kendimi pek çok ölümlüye bu şekilde bağladım. Hiç böyle olmamıştı Ava..." Sesinin gürültüsü, alaca karanlığı aklında hiçbir şüphe bırakmamıştı. Adam doğruyu söylüyordu.

Kızın yanakları ısındı. "Bunun bir önemi yok. Ne hissettiğimin bir önemi yok." Sesi zar zor duyuluyordu. "Web'in bana gösterdiği şey doğruysa değil."

"Peki ya değilse?" Yüzü şimdi onunkinden birkaç santim uzaktaydı. "Sana kayıpsız bir güç sunsam? Boşluk olmadan dönüşüm?"

"Hâlâ yalan söylüyorsun derdim."

"O zaman neden hâlâ buradasın, küçük kelebek?" Dudakları o nadir ve tehlikeli gülümsemeyle kıvrıldı. "Neden her gece bana geliyorsun?"

Çünkü elimde değil. Bir ürpertiye bastırmaya çalışarak, nefes nefese, "Düşmanımı anlamak için," dedi.

"Ah. Ben bu muyum?" Dudakları onunkilere değdi, tam bir öpücük sayılmazdı. "Utanç."

En ufak temas tüm vücudunda bir sarsıntı yarattı. Ellerini kaldırıp onu itmek istedi ama bunun yerine ceketinin yakalarına yapışarak onu kendine çekti.

"Sanırım bu unvanı hak etmeliyim, değil mi?" Adam aralarındaki mesafeyi sıfırladı.

Dudakları bu kez tam olarak buluştu ve bu şimşeğe dokunmak gibiydi-elektrikli, tehlikeli, heyecan verici. Ağzı onunkine karşı ateş gibiydi, tadı sarhoş ediciydi. Öpüşme derinleşti, eli saçlarına dolandı, onu korkutması gereken bir güçle kendisine doğru tuttu.

Bunun yerine daha fazlasını istedi. Daha fazlasını arzuladı. Daha fazlasına *ihtiyacı vardı*. Aklının bir köşesinde alarm zilleri çalsa bile. Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, ikisi de ağır ağır nefes alıyordu, Ava başının döndüğünü, yönünü şaşırdığını hissetti.

"Bana neler oluyor?" diye fısıldadı, sesi titriyordu

Serrik'in gözleri artık neredeyse siyahtı, sadece göz bebeklerinin etrafında ince bir altın halka kalmıştı. "Bana da aynı şey oluyor, küçük kelebek." Sesi sert ve gergindi. "Ağ bizi iplik iplik birbirimize bağlıyor. Ne kadar çok güç talep edersen, bağlantımız o kadar güçlenir. Ben, mimar-sen, taşıyıcı."

"Yani beni kontrol edebiliyorsun?"

"Böylece onu kontrol edebiliriz." Etraflarındaki kütüphaneyi işaret etti.

"Birlikte." Başını salladı, temizlemeye çalıştı. "Sana inanmıyorum."

"İnanmak zorunda değilsin." Başparmağı, öpüşmelerinden dolayı hâlâ hassas olan alt dudağında gezindi. "Ama bana şunun cevabını ver Ava

-Eğer sadece senin içini boşaltmak, seni güç için boş bir kap yapmak isteseydim, neden bu riske gireyim ki?" Aralarındaki, basit bir büyü ya da manipülasyondan çok daha karmaşık bir şeyle yüklü boşluğu işaret etti.

Güzel bir soruydu. Cevabını bilmediği bir soruydu.

"Kullanılmayacağım. Senin tarafından değil. Hiç kimse tarafından."

"Güzel." Adam gülümsedi ve kadın bir an için onun ifadesinde gerçek bir şey gördü. "Daha azını b e k l e m e z d i m ."

Rüya etraflarında kaybolmaya başladı, kütüphane sise dönüştü, adamın dokunuşu giderek daha az hissedilir oldu.

"İkinci anahtar seni Kırık Şehir'de bekliyor." Bilincine doğru geri sürüklenirken sesi onu takip etti. "Dikkatli ol, küçük kelebek. Unutulan her şey hatırlanmak istemez."

"Bekle," diye seslendi, kendine rağmen gitmeye isteksizdi. "Bana gerçeği söyle. Sadece bir kez."

Gözleri solan son şeydi. "Çoktan yaptım."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Kırık Şehir'e varmaları tam da Bitty'nin tahmin ettiği gibi yarım gün sürdü.

Ava yolculuğun daha uzun sürmesini bekliyordu ama Ağ alışılmadık derecede işbirlikçi görünüyordu, kıvrımlı koridorları ve çarpık manzaraları onlara engel olmak yerine yol gösteriyordu. Bu onu herhangi bir engelden daha fazla endişelendiriyordu.

"Sanki oraya varmamızı istiyor gibi." İç içe geçmiş ağaç dalları ve sarmaşıklardan oluşan bir tünelden çıktıklarında gözlerini kısarak gün ışığına baktı.

Ya da Serrik'in onu öptüğü gerçeği üzerinde düşünmesi gereken süreyi kısaltmaya çalışıyordu. Vay anasını, o öpücük.

Bunun üzerinde durmamak *gerçekten* çok *zordu*. Çünkü hayatında daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Ve tek istediği onun başka neler yapabileceğini bilmektir.

Onunla gerçek haliyle seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu merak eden hastalıklı, sapkın yanından bahsetmiyorum bile.

f-

Bitty'nin kanatları gergin bir şekilde çırpındı. "Ağ asla iyi bir şey istemez."

Belki de onun için iyi şeyler istiyordu, artık onun bir parçası olduğuna göre... Bu berbat bir düşüneydi.

Ona ne kadar çok yardım ediyorsa, o kadar *az kendisi* olduğu anlamına geliyordu.

Yıkık dökük bir balkonun kenarında durmuş, önlerinde uzanan imkânsızlığa bakıyorlardı. "Kutsal.

Kahretsin." Ava güldü.

Yıkık Şehir bir şehir değildi. Ne beklediğinden emin değildi. Farklı çağlardan, farklı kıtalardan, hatta muhtemelen farklı dünyalardan binaların parçaları, fiziğe ve mantığa aykırı bir şekilde bir araya getirilmişti.

Hurda çekmecesinin kâbusunun kâbusunun kâbusu gibiydi.

Gotik katedraller fütüristik görünümlü cam kulelere yaslanmıştı. Antik Roma sütunları, üzerinde okuyamadığı bir dilde yazılmış tabelaların asılı olduğu bir alışveriş merkezinin kömürleşmiş kalıntılarını destekliyordu. Caddeler ve üst geçitler rastgele başlayıp bitiyor, bazıları imkânsız açılarla eğiliyor, diğerleri havada asılı duruyordu.

Ve aralara serpiştirilmiş kitaplar vardı. Milyonlarcası. Belki de milyarlarca. Kulelerde istiflenmiş, meydanlara dağılmış, kırık pencerelerden ve kapı aralıklarından dökülüyordu. Kitaplar, parşömenler, tabletler ve Ava'nın tanımlayamadığı cihazlar.

Hepsi de ağaçlarla, sarmaşıklarla ve her türden bitkiyle kaplıydı.

"Unutulmuş şeylerin gittiği Kırık Şehir'e hoş geldiniz." Bitty hüznle gülümsedi, kanatları seğiriyordu. "Geride bırakılan her şey eninde sonunda buraya gelir."

"Bunun ne anlamı var? Burası bir hapishane."

"Burası başka bir şeyin üzerine inşa edilmiş bir hapishane, değil mi?" Bitty merakla başını yana eğdi. "Daha eski bir şey. Daha büyük bir şey."

Ava gözlerini kısarak Bitty'ye baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Fae'nin gözleri biraz büyüdü ve Ava'dan bir adım uzaklaştı. "Nos bir keresinde bu konuda bir şeyler söylemişti. Ben sadece dinliyorum, yemin ederim, ben-"

Ava içini çekti. Uğruna kavga etmeye değmezdi. Herkesin sırları vardı ve Bitty *yaşlıydı*. "Sorun değil. Evet. Haklısın. Haklısın. Ağ eskiden -sanırım hâlâ öyle- dünyaları birbirine bağlayan büyük kozmik bir *şeydi*. Serrik hapishaneyi onun üzerine inşa etti. Onu kullanarak. Sanırım bu mantıklı. Unutulmuş çöpleri topluyor." Önündeki çılgınlığa baktı. "Sanki biri dünyadaki tüm kütüphaneleri ve müzeleri almış, parçalamış ve sonra gözleri bağlıyken parçaları yeniden birleştirmiş gibi."

Bitty başını salladı. "Fena bir tanımlama değil. Kırık Şehir aynı zamanda unutulmuş bilginin kaybolduğunda geldiği yerdir, büyük ya da küçük ne olursa olsun."

"Bu kitapları açıklıyor." Durakladı, sonra farkına vararak güldü. "Çok *fazla* bilgisayar şifren olmalı." Ava sırt çantasını düzeltti ve Kitap'ın içinde güvende olup olmadığını kontrol etti. Kolları yorulmaya başlamıştı.

onu taşımaktan. Ve bir yere saklanmaya da aldırıyor gibiydi. "Peki ikinci anahtar bu karmaşanın içinde bir yerde mi?"

"Bir yerlerde." Bitty'nin sesi pek emin değildi. "Buraya daha önce sadece iki kez geldim ve merkeze hiç gelmedim. Çok uzun süre kalmak tehlikeli."

"Neden?"

"Um..." Minik fae'nin kanatları hafifçe titredi. "Bazı şeylerin unutulmasının bir sebebi vardır."

"Eğlenceli, uzun zamandır biri 'şifreli ve gereksiz yere önsezili' bir şey söylememişti. Teşekkürler Bit, ben de tam kaçırdığım için endişelenmeye başlamıştım." Ava, Paris'teki bir apartmandan koparılmış gibi görünen yıkık dökük bir merdivenden inmeye başladı, Bitty de hemen arkasındaydı.

En altta, kendilerini parke taşlarıyla döşeli bir caddede buldular, bu cadde yerini mermer karolara, sonra da ayaklarının altında yanan elektronik panellere bıraktı.

"Peki nereden başlıyoruz?" Ava kaosun içinde yönünü bulmaya çalıştı ama neden zahmet ettiğinden emin değildi. Bitty tereddüt etti. "Emin değilim. Şehir değişiyor. Asla iki kez aynı olmaz."

"Harika. Sabit bir çözümü olmayan büyü bir labirent." Ve büyü cildi son birkaç gündür susmuştu. Ne zaman ve nasıl yardım etmek istediği konusunda oldukça seçici görünüyordu. Ne güzel. Hastalıklı bir mizah anlayışına sahip, kullanışlı ve seçici bir olay örgüsü gibisi yok.

"Kitapları takip etmeyi deneyebilir miyiz?" Bitty, kitap yığınlarının özellikle yoğun görüldüğü bir yeri işaret ederek önerdi. "Şehrin çoğu unutulmuş bilgilerden oluşuyor. Belki bizi ihtiyacımız olan şeye götürürler."

"Elbette. Belki o kitaplar yardımcı olur, *değil mi Kitap?*" Omzunun üzerinden bağırdı. En az diğerleri kadar iyi bir plandı bu. Çünkü başka planı yoktu. Yola koyuldular, kaotik manzarada dikkatle ilerliyorlardı.

Takip ettikleri ilk cadde aniden sona erdi, parke taşları en az elli metrelik bir düşüşle şehrin aşağıdaki başka bir bölümüne iniyordu. Geri geri giderek, bir Yunan tapınağının parçasına benzeyen bir şey ile Art Deco bir sinema salonunun cephesi arasında dar bir sokak buldular.

Sokak, çok fazla uzvu olan taş heykellerin yalvarma pozlarında donup kaldığı bir meydana açılıyordu.

Bunun ötesinde, boş tezgâhların uzun zaman önce kaybolmuş malların hayalet hatlarını hâlâ taşıdığı bir pazar yeri vardı.

Her yerde kitaplar vardı. Her yerdeydiler; yukarıdaki tuhaf, kaynaksız ışığa doğru uzanan dengesiz kuleler oluşturuyor, her yüzeye dağılmış, hatta bazen duvarlara ve zemine gömülmüşlerdi.

Bitty yakınında kaldı, Ava'nın yanına dönmeden önce daha iyi görebilmek için ara sıra yukarı doğru kanat çırpı. Başlangıçta bir arkadaşına sahip olma konusundaki isteksizliğine rağmen, Ava onun arkadaşlığından memnun olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Yine de her şeye rağmen Ava'nın bir sorunu

vardı. İzlendiğini hissediyordu.

Gerçekten, *ciddi ciddi* izlendiğini.

Sanki parçalanmış mimarisinin gölgelerinden sayısız göz onu izliyordu.

Sonunda daha fazla dayanamadı. "Bunu hissediyor musun?" diye sordu Viktorya döneminden kalma demir bir köprünün yarısı gibi görünen ve diğer ucu havada kaybolan bir yerden geçerken.

"Neyi hissediyorum?" Bitty onun yanına indi, kanatları sırtına doğru

katlandı. "Sanki yalnız değilmişiz gibi."

Küçük fae başını salladı, yüz ifadesi asıktı. "Unutulmuşlar her şeyi izler. En iyisi onlara dönüp bakmamak."

"Unutulmuşlar mı?" Oh, Tanrı *aşkına*. "Yani bu şehirde bir şeyler mi var?" Gözlerini aşağıya dikip

Fae. "Bana söylemeyi ihmal ettiğiniz şeyler olabilir mi?"

"Seni korkutmaya değmezdi, çünkü bu konuda yapabileceğimiz bir şey yoktu ve-"

"Bitty." Ava çığlık atmak istedi. "Unutulmuşlar nedir?"

"Şey... um... buradaki bazı şeyler bir zamanlar ne olduklarını hatırlamayı seçebilir." Bitty'nin sesi fısıltıya dönüştü. "Bunlar tehlikeli olanlar. Tekrar hatırlamak *istemezler*. Geri götürülmek istemezler. Web'den ayrılmak. *Bunu yapabilecek* tek kişiler onlar ama kalmayı seçiyorlar."

Ava'nın omurgasından aşağı bir ürperti aktı. Serrik'in veda sözlerini düşündü. *Unutulan her şey hatırlanmak istemez*.

Bir işkence hapishanesinden ayrılmak isteyen bir şeyden daha tehlikeli ne olabilirdi?

Muhtemelen bunu asla ama asla yapamayacağından emin olmak isteyen bir şey.

Başlıkları zamanla yıpranmış, tamamen deri ciltlerden oluşan bir kemerden geçerek devam ettiler. Kemerin ötesinde bir zamanlar bahçe olabilecek bir yer vardı ama şimdi bitkiler Ava'nın tanımlayamadığı şeylerdi - çiçeğe benzeyen ama rüzgar dokunduğunda usulca çınlayan garip kristal yapılar, yaprak yerine sayfaları olan ve fısıldanan kelimelerle hisirdayan ağaçlar.

"Burası *delilik*," diye mırıldandı Ava, bir kitap tepesinden uçarken eğildi - fırlatılmamıştı, kendi gücüyle uçuyordu, kapağı kanat gibi çırpılıyordu. Asit trip. Burası kesinlikle tam bir asit gezisiydi.

"Bu onlardan biri, Unutulmuşlar. Ve bu kitap sizin dünyanızdan değil, buraya bu şekilde geldi. Fae'lerin dokunduğu tüm dünyalardan bir şeyler alıyoruz."

Ava bunun üzerine durakladı. "Kaç tane olduğunu biliyor musun?"

Bitty başını sallarken metalik saçları garip ışığı yakaladı. "Şimdiye kadar sayılan tüm fae'lerden daha fazla. Fae'ler - büyüye sahip olanlar- aralarında dolaşıyor, hoşlarına gideni alıyor, gitmeyi bırakıyorlar."

Hepsini öldür sütununda bir tik daha.

Ortaçağ manastırını andıran bir binaya geldiler, ancak manastırın etrafı bir bahçeyle değil, sıvı gümüşe benzeyen bir havuzla çevriliydi. Kitaplar yüzeyde yüzüyor, sayfaları bir şekilde kuru kalıyordu.

Gittikçe tuhaflaşan manzaralardan geçerek yollarına devam ettiler. Binaların tamamının saatlerden oluştuğu bir cadde, akrep ve yelkovanları farklı hızlarda hareket ediyordu, bazıları geriye doğru. Yüzen rafların binlerce aynı kitabı barındırdığı bir plaza. Ava gözünü kırptığında yer değiştiriyormuş gibi görünen heykellerden oluşan bir bahçe.

Hayır. O bölümü görmüştü. Onunla *hiçbir ilgisi olsun* istemiyordu.

"*The Yellow Submarine*'i hiç izledin mi Bitty?" Ava kıkırdadı. "Yani, belli ki izlememişsin. Muhtemelen film de izlememişindir. Ama bir gün. Bir gün. Bir şekilde. *The Yellow Submarine*'i izleyeceğiz. Ve tüm bu saçmalıklar anlam kazanacak." Ama şimdi şarkı aklına takılmıştı.

"Dört gözle bekliyorum." Bitty, bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen bunu kastetmiş gibi görünüyordu. Keşifleri boyunca, izledikleri hissi yoğunlaştı. Ava birden fazla kez, onları takip eden bir şey yakalayacağından emin olarak hızla döndü ama orada hiçbir şey yoktu. Sadece daha fazla kitap, daha fazla unutulmuş mimari parçalar, olması gerekenden daha derin görünen daha fazla gölge.

"Burası ne kadar büyük?" Muhtemelen bunu saatlerce sürecekmış gibi gelen yürüyüşe başlamadan *önce* sormalıydı.

Antik görünümlü parşömenlerden oluşan uzun bir yığının yanında duran Bitty omuz silkti. "Kimse bilmiyor. Belki sonsuzdur."

"Harika. Harika. Mükemmel."

"Özür dilerim." Küçük fae'nin sesi gerçekten özür diler gibiydi. "Kimsenin bunu başarıyla haritalandırdığını sanmıyorum."

Çok fazla değişiyor."

Ava fosilleşmiş kâğıttan yapılmış gibi görünen bir duvara yaslanarak iç geçirdi. "Yani anahtarı bulmayı umarak rastgele mi dolaşıyoruz?"

"*Tamamen* rastgele değil," diye güvence verdi Bitty. "Şehrin bir düzeni var. Burada her şey doğal olarak kendi kendini düzenliyor. Önemli şeyler bir arada kümelenme eğilimindedir."

"Ve anahtar da önemli olabilir."

"Kesinlikle!"

Bir an için bunu düşündü. "Planlar değişti. Önemli şeyleri arayacağız. Ve eski şeyleri." "Tamam. Evet! İşte bu!"

Bitty'nin kanatları, Ava'nın anlaşma olarak kabul ettiği bir şekilde çırpındı. "En eski bulabilirim."

Yönlerini değiştirdiler, artık etraflarındaki yapıların ve nesnelerin belirgin yaşlarına daha fazla dikkat ediyorlardı. Bitty şaşırtıcı derecede bilgili olduğunu kanıtladı, Ava'nın hiç duymadığı mimari tarzlara işaret etti, çoktan unutulmuş uygarlıklara ait yazıları ve sembollerini tanımladı.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Ava, Bitty'nin insan yazısından önce yapıldığını iddia ettiği oymalarla kaplı bir duvara baktı. *Ne güzel*.

Minik fae'nin kanatları hafifçe sarktı. "Sihrin olmadığına, işe yaramanın başka yollarını bulursun. İki yüz altmış yılını Ağ'ı ve içindeki şeyleri inceleyerek geçirdim. Yapacak başka bir şey yok."

Durumunu kabullenişinde o kadar gerçekçi bir şey vardı ki Ava bir sempati duydu. "Artık kesinlikle işe yarıyor."

Bitty parladı, kanatları canlandı. "Bu taraftan. Bu semboller biz ilerledikçe büyüyor."

Duvarları o kadar eski kitaplarla kaplı bir geçidi takip ettiler ki, sayfaları birbirine kaynaşarak katı bloklar haline gelmişti. Hava toz, yaşlılık ve başka bir şeyin kokusuyla ağırlaşıyordu; Ava'ya kanı hatırlatan hafif, metalik bir koku.

Geçit başka bir meydana açılıyordu, bu meydana artık akmayan bir çeşme vardı. Kuru havuzunda Bitty'nin düzinelerce farklı dünya ve çağa ait madeni paralar olarak tanımladığı yüzlerce küçük metalik disk yatıyordu. "İnsanlar küçük değerli eşyalarını hep unuturlar." Koleksiyonun üzerinde gezindi. "Madeni paralar, anahtarlar, jetonlar..."

"Anahtarlar mı?" Ava canlandı.

"Sihirli anahtarlar değil." Kıkırdadı. "Sadece sıradan anahtarlar."

Yollarına devam ettiler, şehir etraflarında daha da yoğunlaşıyor, onları gittikçe yaşlanan ve tuhaflaşan yüksek yapılar arasındaki dar geçitlere sıkıştırıyordu. Bitty kanatlarını sırtına doğru katlamak zorunda kaldı.

bazı dar noktalarda gezinmek.

Mimari daha ilkel bir hal aldı, insan ya da hatta fae eliyle inşa edilmiş olabilecek herhangi bir şey olarak daha az tanınır hale geldi. Yapılar inşa edilmekten ziyade büyümüş gibi görünüyordu. Ava'nın parmak uçlarıyla dokunduğunda canlı hissettiği malzemeler.

Kitaplar da değişmişti. Artık ciltlenmiş kağıtlar değil, taş ve metal tabletler, Ava'nın tanımlayamadığı malzemelerden yapılmış parşömenler, içerdiği bilgilerle mırıldanan cihazlar vardı.

"Artık gerçekten eski topraklara giriyoruz," diye fısıldadı Bitty, sesi gergindi. "Fae mahkemelerinden önce. Çoğu uygarlığın adı yokken."

Dikilitaş gibi görünen şeylerin sıralandığı daha geniş bir caddeye çıktılar, ancak hiyerogliflerle oyulmuş olmak yerine, Ava'nın bazı eski kitaplarda fark ettiği aynı değişen, garip sembollerle kaplıydılar. Tırtıklı ve sivriydiler, spirallerden ve sivri uçlardan oluşuyorlardı, neredeyse Sanskritçe benzeri şekillerdi. Ve semboller, Ava onlara doğrudan bakmadığı zamanlarda hareket ediyor, kendilerini yeni kalıplara göre yeniden düzenliyor gibiydi.

"Nedir bu?" Sembolleri işaret etti.

"İlk Dil." Bitty'nin sesi huşu ya da korkudan olsa gerek kısılmıştı. "Diğerlerinin geldiği dil."

"Okuyabiliyor musun?"

Bitty başını salladı. "Kimse okuyamaz. Artık okuyamıyor. Unutuldu." "O

zaman ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü o sana söylüyor." Küçük fae alt dudağını çiğnedi. "Unutulmuş olsa bile kendini belli eder."

Ava tam bunun ne anlama geldiğini soracaktı ki bir şey hissetti, sanki bir mknatıs onu ileri doğru çekiyordu. Çekim, sırt çantasına sıkıca soktuğu Kitap'tan ve aynı zamanda kolundaki dövmeden geliyordu. İkisi de ilerideki bir şeye tepki veriyordu. "Bitty? Sanırım yaklaşıyoruz."

Minik fae telaşlanmış görünüyordu. "Nereden biliyorsun?"

Ava hemen cevap vermedi. Hissettiklerine odaklanmıştı, sanki bir akort çatalı vurulmuştu ve önlerindeki şehirdeki bir şeyle eşleşen bir frekansta titreşiyordu.

"Hissedebiliyorum. Anahtarı. Bu her neyse onunla rezonansa giriyor." Dövmenin kolunun altında saklı olduğu kolunu belli belirsiz işaret etti.

Bitty'nin kanatları korkuyla ona doğru düzleşti. "Bu hiç iyi değil Ava. Ağ senin içinde, kendinden bir parçaya tepki veriyor. Gittikçe güçleniyor."

"Evet. Güven bana, biliyorum." Ava tereddüt etti, sonra ekledi, "Dün gece başka bir rüya gördüm.

Serrik'le." "O-Oh." Bitty'nin gözleri büyüdü. "Ne-ne dedi?"

"Anahtarın burada olduğunu söyledi. Kırık Şehir'de." Gerisinden bahsetmedi -öpücükten, uyarılardan, vücudunun ona olan açlığıyla ona ihanet edişinden. "Ama tam olarak nerede olduğunu söylemedi."

"Eğer burada olduğumuzu biliyorsa..." Bitty'nin sesi kesildi. "Eğer ne yaptığımızı görüp duyabiliyorsa-"

"O her zaman biliyordu. En başından beri ona bağılıyım. Ama bundan daha karmaşık bir durum da var.

Bu benim yapmam gereken bir şey, Bitty. Ve ister inan ister inanma, bu onunla ilgili değil."

"Yani." Küçük fae yine dudağını çiğnedi. "Sana inanıyorum. Ve sen benim arkadaşısın. O yüzden sana güveneceğim." Ava ona gülümsedi. "Bunu takdir ediyorum."

Dikilitaşlar caddesinde ilerlemeye devam ettiler, her adımda çekim daha da güçleniyordu. Etraflarındaki yapılar daha az tanınır, daha soyut hale geliyordu; mümkün olmaması gereken geometriler, katı ile sıvı arasında gidip gelen malzemeler.

Ve her yerde kitaplar. Ya da bir zamanlar kitap olan şeyler, tamamen unutulmadan önce, biçimleri bile bulanıklaşmaya başlamış, çürümenin duygusal lekelerine dönüşmüştü.

Bir köşeyi döndüler ve kendilerini bir kütüphaneye benzeyen bir şeyle karşı karşıya buldular - gerçi kütüphane demek yetersiz kalıyordu. Uçsuz bucaksızdı, girişi klasik mimariden ç o k omurga kordonlarını andıran sütunlarla çevrili esneyen bir ağızdı. İçeride sıra sıra dizilmiş raflar karanlığa doğru uzanıyor, Ava'nın anladığı anlamda kitaplarla değil, içerdikleri bilgiyle titreşen nesnelerle doluydu.

Çekim içeriden geliyordu.

"Ah... Bu yeri duymuştum. Bir adı yok, yani... unutulmuş." Bitty korkuyla Ava'nın koluna yapıştı, sesi zar zor duyuluyordu. "Ama ben hiç... oraya kimse gitmez."

Ava yorgun bir ifadeyle cevap verdi. "Tamam. Isırırım. Neden olmasın?"

"Çünkü," dedi minik fae, kanatları gerginlikle titreşerek, "bilginin gerçekten *ölmek* için gittiği yer orası."

Ava gözlerini mağaranın girişine dikti. Kitap sırt çantasında adeta uğulduyor, dövme teninde sıcak duruyordu. "İkinci anahtar orada. Onu hissedebiliyorum."

Bitty gergin bir şekilde havada asılı kaldı. "Ava, lütfen. Dikkatli olmalıyız. Belki başka bir yol buluruz ya da-"

"Başka yolu yok." Ava derin bir nefes aldı ve aceleyle bıraktı. "Ağ'ın bizi buraya getirmesinin bir sebebi var. Anahtar içeride."

Girişe doğru adım attı. Bunu yaparken daha önce görmediği bir şey fark etti: rafların arasında hareket eden şekiller. İnsanlar değil, belirgin bir biçimi olan herhangi bir şey değil, ama... bir şey. Etraflarındaki siyahlıktan daha koyu gölgeler. Okuyucu şeklindeki boşluklar.

"Daha çok Unutulmuşlar," diye onayladı Bitty, onun bakışlarını takip ederek. "Bir zamanlar bir şeyler bildiklerini hatırlayanlar."

"Harika. Kabus yakıtına bayılırım." El salladı. "Merhaba, kâbus yakıtı!" Sırt çantasından Book'u çıkararak çantayı olduğu yere geri koydu. Eğer ona ihtiyacı olursa ve bazen işe yarayan, bazen yaramayan yoldaşı uyanmaya ve kullanışlı olmaya karar verirse, ona bir şans vermek istedi. Onları bekleyen her neyse -anahtar, Unutulmuşlar, Ağ'ın daha fazla entrikası- hazırlıklı olmak istiyordu.

Çünkü her şeye rağmen -Web'in uyarılarına, Bitty'nin korkusuna ve kendisinin tanımayacağı bir şeye dönüştürüldüğüne dair artan şüphelerine rağmen- yoluna devam etmek zorundaydı.

Gitmesi gereken tek yön ileriydi.

"Pekâlâ Bitty. Ben içeri giriyorum. İstersen burada kalabilirsin. Ama ben-evet. Bunu yapacağım." Kitap mağarasının ağızına doğru adım attı.

Bitty yüksek sesle mız mızlandı ama Tanrı onu korusun, peşinden gitti. İçerideki karanlık onları bütünüyle yutuyor gibiydi.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Odanın içindeki karanlık tam değildi. Tamamen değil.

Sadece *iğrenç bir şekilde, çoğunlukla* karanlıktı.

Ava'nın gözleri alıştığında, odanın rafların kendisinden yayılan soluk mavi bir fosfor ışığıyla aydınlandığını fark etti. Daha doğrusu, üzerlerinde duran şeylerden. "Bunlar hâlâ kitap mı?"

Küçük fae'nin kanatları neredeyse belli belirsiz çırpındı. "Onlar kitaptı. Bir zamanlar. Tamamen unutulmadan önce şekillerini bile kaybetmişlerdi."

Uçsuz bucaksız raflarda sıralananlar ciltler ya da parşömenler değil, içerdikleri bilgiyle titreşen şekilsiz nesnelerdi; içten gelen ışıkla titreşen kristal yapılar, sürekli yer değiştiren ve yeniden biçimlenen jelatinimsi kütleler, güçle uğuldayan cihazlar.

"Aslında çok güzeller." Ava camın içinde asılı duran bir galaksiyi andıran bir tanesine doğru uzandı. "Sakin dokunma!" Bitty'nin sesi panikle keskindi. "Buradaki hiçbir şeye dokunulmamalı."

Ava elini geri çekti. "Neden? Ne olur ki?"

"Tekrar okunmaya açlar." Bitty yüzünü buruşturdu. "Hatırlanmak için. Kendilerini senin içine yerleştirmeye çalışacaklar."

"İndirme gibi mi?" Ava bilginin beynine aktığını hayal etti.

"Daha çok bir enfeksiyon gibi." Küçük fae ürperdi. "Zihnin için tasarlanmamış bir bilgi. Ya da daha kötüsü.

Bir daha asla bilinmemelerini sağlayacaklar. Ve sen sonsuza dek unutacaksın. Ve onlarla birlikte

götürüleceksin." Evet. Bu daha kötüydü. Çok daha kötüydü.

"Parıltıya dokunmak yok. Anladım." Ava raflardan uzaklaşmak için temkinli bir adım attı. Orta koridor önlerinde uzanıyor, gölgeler içinde kayboluyordu. Anahtarın çekimi şimdi daha güçlüydü ve onu ileri doğru çekiyordu. "Bu taraftan." Eliyle işaret etti.

Koridorun ortasından ayrılmadan dikkatle ilerlediler. Her iki tarafta da unutulmuş bilginin garip kalıntıları titreşiyor ve yer değiştiriyordu. Bazıları onlar geçerken, güneşi izleyen çiçekler gibi onlara doğru dönüyor gibiydi.

"Burada olduğumuzu biliyorlar." Bitty'nin kanatları korkuyla sırtına

yaslanmıştı. "Bir şey yapabilirler mi?"

"Doğrudan değil. Biz onlara dokunmadıkça yapamazlar."

"Bu da onları bu ay tanıştığım en korkunç, zihin yiyen canavarlar yapıyor." Ama daha derine indikçe Ava başka hareketlerin de farkına vardı: Bitty'nin Unutulmuşlar dediği, rafların arasında sürüklenen gölge yaratıklar. Belli bir şekilleri yoktu, sadece insan şeklinde boşluklar, etraflarındaki mavi ışığı büken negatif boşluklar vardı. "Diğer arkadaşlarımız geri döndü."

"Herkesi izliyorlar. Bir zamanlar bilgindiler. Ya da koleksiyoncuydular. Hayatlarını bilgiye adanmış insanlar, ama kendileri unutulup gitmişler." Bitty kaşlarını çatı ve açıkça onlara doğrudan bakmamaya çalışıyordu.

"Ne istiyorlar?"

"Buradaki herkesin istediği şeyi. Bilgi. Ya daha fazlasını ya da daha azını. Ya da bazı şeylerin -ya kendilerinin ya da başka bir şeyin- sonsuza dek unutulmasını sağlamak."

Ava ürperdi. Unutulmuşlar onlara yaklaşmamıştı ama ilgilerini hissedebiliyordu - derisine baskı yapan kadim bir merakın ağırlığını.

Burası *tiylerini diken diken* ediyordu.

Anahtarın çekilmesi onları raflardan oluşan labirente, mümkün olmaması gereken derinliklere inen merdivenlerde, bir daha asla geri dönmeyecek okurları bekleyen açık "kitaplar" dışında masaların boş durduğu okuma odalarında dolaştırdı.

Onlar aşağı indikçe mavi parıltı daha da sönükleşiyor, raflara çarpmamak için onları daha yavaş hareket etmeye zorluyordu. Gölge-okuyucular burada daha kalabalık görünüyordu, köşelerde kümeleniyor, özellikle eski görünümlü depoların yakınında geziniyorlardı.

Ve Book'un, Ava'nın kolundaki dövmenin ve ileride her ne varsa onun arasındaki rezonans, her adımda daha da güçleniyor, yoğunluğu neredeyse acı veriyordu. "Yaklaşıyoruz."

Bitty giderek daha gergin görünüyordu, kanatları titriyordu. "Ava... bunu yapmamız gerektiğinden emin misin?"

"Hayır. Muhtemelen çok aptalca," diye itiraf etti Ava. "Ama başka pek fazla seçeneğim yok."

Küçük fae daha fazlasını söyleyecek gibiydi ama sonra bir köşeyi döndüler ve kendilerini bir dizi devasa kapıyla karşı karşıya buldular. Tuhaf binadaki diğer her şeyin aksine, bunlar parçalanmış ya da çürümüş değildi. Sapasağlam duruyorlardı; yekpare obsidyene benzeyen, ayna parlaklığında cilalanmış ve dışarıda gördükleri aynı değişen sembollerle kazanmış ikiz levhalarlı.

İlk Dil, daha önce gördüğünden daha hızlı hareket ediyor ve değişiyordu.

"Bu iyi bir şey *olamaz*," diye sızlandı Bitty. "Gitmeliyiz. Gerçekten ama gerçekten gitmeliyiz."

"Buraya kalori yakmaya gelmedim." Kapıların ötesinden gelen çekim artık o kadar güçlüydü ki Ava fiziksel olarak kapılara doğru çekildiğini hissetti, ayakları neredeyse iradesi dışında hareket ediyordu. "Anahtar orada."

Ama onlar yaklaştıkça garip bir şey oldu. Kapının üzerindeki semboller huzursuz hareketlerini durdurdu, oldukları yerde dondular. Mavi parıltı daha da sönerek koridoru neredeyse tamamen karanlığa gömdü.

Ve gölge okuyucular -Unutulmuşlar- geri çekildiler, sanki kaçıyormuş gibi rafların arasında eriyip gittiler. "Bir terslik var," diye fısıldadı Bitty, sesi zar zor duyuluyordu.

Ava cevap vermeden devasa kapılar sessizce açılarak dairesel bir odayı ortaya çıkardı. Mekânın geri kalanından farklı olarak, bu alan parlak bir şekilde aydınlatılmıştı - kubbeli tavanın yakınında süzülen altın ışık küreleri tarafından aydınlatılıyordu.

Odada raflar yoktu. Onların yerine ortada tek bir kaide duruyordu ve üzerinde... Hiçbir şey yoktu.

Kaide çıplaktı.

"Ne oluyor lan?" Ava odaya adımını attı, şaşkınlık bir anlığına ihtiyatın önüne geçti. O boş kaideye doğru yürüdü.

"Hayır. Hayır! Burada olması gerekiyordu. Hâlâ burada! Onu hissedebiliyorum."

"Bunu mu arıyordunuz?"

Ses kaidenin arkasından geliyordu; pürüzsüz, kültürlü ve sıradan kibriyle tüyler ürperticiydi. Ve sıradan bir zalimlik. İyi aydınlatılmış odada kimseyi gizleyememesi gereken gölgelerin arasından bir figür çıktı.

Belinde yere kadar inen, gümüş rengi zarif desenlerle işlenmiş koyu mavi bir kuşak vardı. Göğsü çıplaktı, geniş kaslarını ve kolundan aşağıya doğru inen mavi dövmelemleri ortaya çıkarıyordu. Sol göğüs kasının üzerinde koyu mavi bir labirentin kalın dövmesi vardı.

Gece yarısı gökyüzünün rengine, dövmelemleriyle aynı tonda olan saçları etrafından ve soluk teni boyunca akıyordu. Başının üstünde gümüşten bir taç vardı. Kemikleri ve geyik boynuzlarını andırıyordu, sarmaşıklar ve dikenlerle birlikte kırılıyordu.

Ava onu görür görmez kim olduğunu anladı.

Ama onu asıl ele veren yarasa kanatlarıydı, arkasından uzanan kocaman ve korkunç *yarasa kanatları*. Kanatlarının tepeleri pençeydi - bu ayrıntıyı daha önce gözden kaçırmıştı. Ama şimdi onu resimlerde değil de gerçek hayatta görünce, neredeyse ikinci bir *kol* takımı gibi olduklarını gördü. Tepelerindeki pençelerin tehlikeli pençeleri olan uzun parmakları vardı.

Güzelliğin de ötesindeydi.

Korkunç ötesiydi.

Ona öğle yemeğiymiş gibi sırtıyordu.

Ve elinde ikinci parçayı tutuyordu.

Ava, panik ve kalbinin kulaklarına çarpması arasında bir yerde, onu öldürmek için adamın üzerine ne kadar büyük bir metal nesne düşürmesi gerektiğini merak etti. Ya da sadece onu kızdırıp kızdırmayacağını. Ya da sadece denediği için başının ne kadar belaya gireceğini.

Yeni gelen, elindeki kırık ayna parçasını inceledi, sanki onun için dünyadaki en sıkıcı, en önemsiz şeymiş gibi evirip çevirdi. "Sen son iki haftadır hakkında çok şey duyduğum küçük Ava Cole olmalısın."

"Ve sen de Unseelie Kralı Valroy olmalısın."

"Ünüm benden önce geliyor. Bunun olmasına bayılıyorum." Sırıttı. Keskin dişleri parladı.

Harika. Egoist bir serseri idi. Belli ki *şeytani* bir *egoistti*. Ava kıpırdamadan durmuş, Book'u elinde tutuyordu. Bitty arkasına sinmiş, sırt çantasını bir cankurtaran salı gibi tutuyordu.

Ama o, eğer isterse Ava'nın hayatını *gerçekten* ama *gerçekten* çekilmez hale getirebilecek kötü kalpli, egoist bir serseri idi. Bu yüzden bir kereliğine de olsa geveze ağzını kontrol altında tutmaya karar verdi. En azından bunu başarabildiği sürece. "Sanırım beni... öldürmek için buradasın? Ya da...? Lanetlemek için mi?"

"Pek sayılmaz!" Bir avucunu göğsüne koyarak güldü. "Ah, benim zavallı küçük insanım, gerçekten çok kötü zamanlar geçirdin, değil mi? Bütün bu sefil piçler ve delillerle burada kapana kısıldın. Hayır, hayır canım, buraya seni kurtarmaya geldim."

"Kurtarmak. Beni." Kelimeler ona yabancıymış gibi ağzından döküldü. Gerçekten de öyleydiler, bağlam içinde çok az anlam ifade ediyorlardı. "Özür dilerim, sana inanmadığımdan değil, sadece..."

"Bana inanmaman." Gülümseyerek omuz silktili, belli ki bunu kişisel olarak algılamamıştı. "Neden inanasın ki? Ne de olsa ben, hakkında o kadar ahlaksız dehşet hikâyeleri duyduğün kana susamış savaş lorduyum, eminim." Parçayı sağ kanadının eline verdi ve ona yaklaşmak için kaidenin etrafından geçti.

Ava kaskatı kesildi ama korkuyla geri çekilmemeyi başardı. "Ve sen bu hikâyelerin doğru olmadığını mı söylüyorsun?" Vay anasını, adam heybetliydi. O ve Serrik bir ders verebilirlerdi. *Dehşet Saçmak ve Bunu Yaparken Muhteşem Görünmek.*

"Oh hayır. Oldukça doğrular." Serrik'in soğukkanlı ve duygusuz olduğu yerde Valroy gülümsemekten hiç çekinmiyordu. Ya da gülümsemesinin ardında ne kadar şeytani bir yan olduğunu göstermekte. "Seni bu acınası ve sürgün edilmişler diyarından çıkarmak için çok iyi bir nedenim var."

"Ne olabilir ki?" Ava arkasına yaslandı, aralarına biraz mesafe koymak için elinden geleni yapmaya çalışıyordu.

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun." Ava'nın sağ kolunun bileğini tutup aralarına aldı ve dövmesinin başlangıcını gösterdi. "Şu an olduğun gibi kalmanda çok büyük bir çıkarım var, küçük Ava Cole. Ve örümceğin dişleri etine daha fazla batmasın. Ya da ağının üzerinde hiçbir iz bırakmamasını."

"Doğru. Bunun nedenini biliyorum. Bunun nedenini biliyorum, sorun da bu ve teklifini takdir etmediğimden değil, tüm Dünya'yı yok etme planların..."

Valroy yine güldü. Bir yetişkinin, zararsız da olsa, aptalca bir şey söyleyen bir çocuğa attığı kaha kahaya benzese de şaşırtıcı derecede nazikti. Bileğini bıraktı ama onun yerine elini omzuna koydu. "Oh, Ava. Bu senin yapacağın bir savaş değil. Ya da tutman gereken bir barikat. Başkalarının seni içine soktuğu bu ikilemden kendini kurtarmak için endişelenmelisin. Örümcek seni ağına düşürdü. Bunların hiçbirini sen yapmadın. Bunların hiçbirisi *senin* seçimin değildi."

Bu doğrudu. Bunu Serrik başlatmıştı.

"Ve burada gördüğün *her şey, hepsi*, halkımın tortularından başka bir şey değildi." Etrafına amaçsızca işaretler yaptı. "Yargılamanız için size adil bir değerlendirme sunmak pek mümkün değil."

"Yani, açık olmak gerekirse, Serrik'in herkesi öldürmesine yardım etmek *istemiyorum*. Eğer bundan kurtulmanın bir yolu varsa, ben buna varım. Sadece eğer-eğer-" Gözlerini kapattı.

"Bana bak, Ava." Şok edici bir şefkatle yüzünü kendisine çevirdi. "Böyle olmak zorunda değil. Bu kadar acı çekmene gerek yok. Tüm bunları reddet. Bu savaş *senin* değil." Gülümsemesi aniden arsızlaştı ve biraz da orantısızlaştı. "Karım kendi başına beni dizginlemekte oldukça iyi iş çıkarıyor."

Birden her şey çok umutsuz hissettirdi. Her şey. Karşısındaki yaratık gibi birine karşı durmak için nasıl bir umudu olabilirdi ki? Ya da Serrik? Onların arasına girmeye hiç hakkı yoktu. Omuzları çöktü.

O sadece Ava Cole'du.

Bir insandı.

Yanlış şeylere bulaşmış, çok yorgun bir insan. Burada *olmaması* gerekiyordu.

Bu yaratıklar aslında yarı tanrıları.

"Örümcek seni manipüle ediyor. Seni iplerinin üzerinde dans ettiriyor. En iyi yaptığı şey bu. Ve sende, gerçekten başarılı olma şansı var. Sen tehlikelisin Ava Cole. Şimdiye kadar hiç kimse müdahale etmek zorunda kalmamıştı." Valroy sanki bu bir tür iltifatmış gibi kıkırdadı. "Din'Glai arasında bir zevk olacaksın."

"Ne?"

"Ayışığı Sarayı, canım." Ondan uzaklaştı ve odanın diğer tarafına doğru yürümeye başladı. Bir el hareketiyle uzayda bir geçit -gerçek bir *geçit*- açıldı ve önünde dönerek genişledi. Anahtarı hâlâ elinde tutuyordu.

Diğer tarafta ay ışığıyla yıkanmış, parıldayan bir orman vardı. Çok güzeldi. Huzurlu görünüyordu. Ve berbat dehşetlerden oluşan çarpık bir kabus manzarası gibi değildi.

Kral Valroy yüzünü ona döndü ve elini ona uzattı. "Benimle gel Ava Cole, Tir n'Aill'e. Örümceğin entrikalarından sonsuza dek kurtul. İstersen o sinmiş küçük şeyi arkada getirmene bile izin veririm."

Geçide doğru bir adım attı.

"Ava." Serrik'in sesi arkasından geliyor, uyanık dünyaya doğru itiyordu. Onu bunu daha önce sadece bir kez, Gregor'dan kitabı ilk aldığıında görmüştü.

Ürperdi.

"Ona güvenemezsin. Gitmemelisin!"

"Ben de sana güvenemem," diye mırıldandı nefesinin altında. "Ve şimdiye kadar beni en az iki kez becermedi."

"Seni çağırıyor. Seni çağırıyor." Valroy güldü. "*Tabii ki çağırıyor.* Çünkü seni kaybetmekten korkuyor Ava. Buradan bir kez ayrılırsan, geri dönmek için asla bir nedenin olmayacağını biliyor. Benim türümün misafirperverliğini ve cömertliğini göreceksin ve onun yanıltıldığını anlayacaksın!"

Bu iyi bir noktaydı. Tereddüt etti. "İstersem Tir-butt-fuckery'den ayrılmakta özgür olacak mıyım? Ne zaman istersem? Sözleşme yok, hiçbir şey yok mu?"

Valroy bir kahkaha attı. "Modern kadınlar ve senin dilin. Korkarım Alex'le çok iyi anlaşacaksınız. Boşluk geri kalanımıza karşı nazik olsun. Ava, canım, sana ne olduğunun farkında değil misin?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana pek fazla ayrıntı verilmedi. Ve bana verilenlere de güvenemiyorum."

"Peki, benim tatlı iğrençliğim." Acımasızca sırttı. "Bunu iyi bir haber olarak kabul edip etmeyeceğinden emin değilim ama yakında kimse seni Tir n'Aill'den ayrılmaktan alıkoyamayacak."

Ava gözlerini kırptırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Hm. Hepsi sana Web'in aracına dönüşümünü tamamlamak için hapisane kapısının kilidini açmayı bitirmen gerektiğini mi söylüyordu?" Mükemmel bir aşağılayıcı-sahte-masum ses tonuyla, hala kanadın pençesinde tuttuğu aynalı parçayı amaçsızca yukarı doğru işaret etti. "Bu konuda size neden yalan söylediklerini merak ediyorum. Tuhaf..."

"Bekle-ne?"

"Oh iyi." Omuz silkti. "Sanki bu konuda ilk elden deneyimi olan biriyle konuşmak isteyebilirsiniz. Onlardan birini nerede bulabileceğinizi merak ediyorum." Geçide döndü ve başka bir şey söylemeden geçitten içeri adım attı.

"*Bekle!*" Ava yüksek sesle hırladı. "Lanet olası

Fae!" Başka seçeneği yoktu.

Yapmak zorundaydı.

Orası daha
güvenliydi.

Belki de.

Kesinlikle

mi?

Muhtemele

n.

Ve Valroy'un cevapları

vardı.

Belki.

Kesinlikle mi?

Muhtemelen.

"*Gitme-*"

"Ben gidiyorum, Bitty." Ava geçide doğru yöneldi. Ne kadar zamanı olduğunu bilmiyordu. "Seni benimle gelmeye zorlamayacağım."

"I-I-Ooohh-" Bitty uzun bir inilti çıkardı ve kanatlarını çırparak onun peşinden uçtu. "*Ooh siktir!*"

Ava portaldan atlarken, bir yanı Bitty'ye küfretmeyi öğrettiği için biraz gurur duyuyordu. Ve son duyduğu şey Serrik'in ona seslenişiydi.

"*Ava!*"

ALTIN İPLİKLER havada savruluyor, eski kitapları sanki hiçbir şey değilmiş gibi kesiyordu. Klavsen parçalara ayrılmış, telleri kopmuş ve mermer zeminde ölmekte olan solucanlar gibi kıvrılmıştı. Mumlar duvarlara fırlatılmış, donmuş gözyaşları gibi erimiş balmumu izleri bırakmıştı.

Serrik yıkımın ortasında durmuş, göğsü kabarmış, mükemmel soğukkanlılığı tamamen paramparça olmuştu. Kız gitmişti.

Gitmişti.

Ölmemişti. Belki de bunun yasını tutmak daha kolay olurdu.

Ağ'ın bir köşesinde, farkındalığının hâlâ ona ulaşabileceği bir yerde saklanmamıştı.

Sadece çağrısından kaçınmıyor ya da bağlantılarına direnmiyordu.

Gitmişti. Hapishanesinin sınırlarının ötesine, Tir n'Aill'in kendisine götürüldü. *Valroy*'la birlikte.

İçinden bir öfke dalgası daha geçti ve odanın karşısındaki kitaplık parçalandı, ciltler şehit askerler gibi yere yuvarlandı. Parmak uçlarından uzanan altın iplikler, öfkesine karşılık vererek kırbaçlandı ve kıvrıldı.

Bunun olduğunu hissetmişti. Aralarındaki bağın neredeyse kopacak kadar gerildiği ve inceldiği o anı hissetmişti. Artık onu göremiyordu. Artık onu izleyemiyordu. Sesini duymıyordu. Fiziksel bir acı gibi, bu ani gerginlik onu dizlerinin üzerine çökertmişti.

Bin sekiz yüz yıllık tutsaklıkta hiçbir şey o anki kadar acı vermemişti.

"Valroy." Bu isim boğazından yırtılarak, paramparça olmuş mabedinde yankılandı.

Kral onu bekliyordu. Kral onu nerede bulacağını nereden biliyordu? Parçayı bulmayı mı? *Nasıl mı?* Serrik bir şeyleri gözden kaçırmış olmalıydı - odağı başka bir yerde, Ava'da olmalıydı.

Ama ayrıntıların artık bir önemi yoktu. Çünkü Valroy nasıl gelmiş olursa olsun, Ava'yı kandırmasına gerek yoktu. Onu oradan tekmeleyerek ve çılgınlık atarak sürüklemesine gerek kalmamıştı.

Ava kendi isteğiyle gitmişti.

Bu bilgi için yakıyordu. Valroy'u seçmişti. Serrik'in rehberliğini, planlarını, ona sunduğu her şeyi reddetmişti. Birlikte olmaya başladıkları şeye sırtını dönmüştü.

"Kelebek," diye fısıldadı, öfkesi bir an için yerini daha yıkıcı bir şeye bırakmıştı. Yüzyıllardır hissetmesine izin vermediği bir şeye. "Neden?"

Kayıp.

"Duygu," diye tükürdü, kelime dilinde zehir gibiydi. "Zayıflık." Yine de acı devam ediyordu, tüm gücünün dolduramadığı içi boş bir sızı.

Hapishanesinin imkânsız manzarasını gören paramparça pencereye doğru ilerledi. Web'in ötesinde, farkındalığının sınırlarının ötesinde, şimdi Valroy'un sarayındaydı. Unseelie Kralı elbette büyüleyici olacaktı. Ona hayal gücünün ötesinde harikalar ve dehşetler gösterecekti. Hepsisi de onu kendi iradesine bağlamak için tasarlanmış binlerce cazibe sunacaktı.

Ve Valroy yalan söyleyecekti. İnsanların beceriksizce uydurduğu yalanlarla değil, sinsi bir fae tarzıyla -gerçekler herhangi bir uydurmadan daha tehlikeli hale gelene kadar eğilip bükülecekti.

Valroy'un cazibesini, onunkini gördüğü gibi görecekti miydi? Yoksa Tir n'Aill'in karanlık ihtişamı karşısında gözleri kamaşacak, kadim büyüleri ve doğaüstü güzelliğiyle baştan mı çıkacaktı?

Valroy'un tahtının yanında durduğu, onun rehberliğinde Ağ'ın desenleriyle bezenmiş teniyle onun taşıyıcısı olduğu düşüncesi... kaçınılmaz olarak sevgili üstüne sevgili edinirken.

Belki de mahkemeler arasında bir ruh eşi bile bulmuştur. Ona yol gösterecek başka birini.

Pencere dışarı doğru patladı, camlar aşağıdaki boşluğa yağdı.

Bu stratejik bir başarısızlıktan daha fazlasıydı. Binlerce yıllık bir planın raydan çıkmasından daha fazlasıydı.

Bir elini göğsüne bastırıp ve orada tanıdık olmayan bir daralma hissetti. Yüzyıllar boyunca sadece nefretle ayakta kalmıştı; sonsuz varoluşuna bir amaç veren soğuk, berrak nefretle. Nefret basit bir duyguydu. Güvenilir. Sabitti.

Bu yeni duygu bunların hiçbirisi değildi. Kaotik, öngörülemez, dağınıklığı içinde neredeyse insani bir duyguydu. Çıplak elleriyle Ağ'ı parçalara ayırmak istemesine neden oluyordu. Tir n'Aill'i yakıp kül etmek istemesine neden oluyordu, intikam ya da özgürlük için değil, sadece onu geri getirmek için.

Ama böyle bir şey mümkün değildi. Tabii mümkün değilse.

Etrafındaki ağ, onun duygusal durumuna karşılık vererek titredi. Uzakta, şimşekler sürekli alacakaranlık gökyüzünde çatallanıyordu. Ağaçlar sanki bir kasırganın içindeymiş gibi eğildi ve inledi. Yüzyıllardır büyük bir disiplinle sürdürdüğü kontrolü yıpranmaya başlayınca hapishanesinin dokusu gerildi.

O sadece bu yere dönüşmüyor. Burası ona dönüşüyor, giderek daha fazla... ve bunun aracılığıyla, belki de...

Ama böyle bir şeyi ona karşı kullanmak zalimliğin de ötesinde.

Bunu hiç istememişti. Dikkatli denklemlerinde duyguları hiç hesaba katmamıştı.

Ava'nın bir silah olması gerekiyordu. Bir araç. Web'in gücünü dünyalar arasındaki sınırları paramparça edecek şekilde yönlendirecek ve sonunda onu hapsedenlerden intikamını almasını sağlayacak bir araç.

Ama başka ne seçeneği vardı ki? Hiçbir seçeneği yoktu.

Zihnini özgürleştirmek isterken onu zorlamıştı.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi kendi kendine, önündeki yolu çizmeye başlarken bile. "Plan hâlâ geçerli. Valroy düşecek. Mahkemeler yanacak. O Web ve benim yıkım silahım olacak."

Ama bu sözlerin altında yeni bir gerçek yatıyordu.

Onu geri istiyordu. Sadece planları için değil. Sadece taşıdığı güç için değil. Kendisi için de.

Birlikte olabilecekleri şey için.

Ama onu Valroy'un ellerine bırakmayacaktı. Onu Unseelie Kralı'nın manipölasyonlarına terk etmeyecekti. Onu kaybetmeyecekti.

Çünkü bunu yaparsa sonunda ondan geriye ne kalacağını bilmiyordu.

Devam Edecek

Gölgeleer Ağında, İkinci Kitap

Unseelie Sarayı

[Buradan ulaşabilirsiniz](#)

BENDEN DAHA FAZLASI İÇİN...

Güncel haberler, özel içerikler, eskizler, tüylü pofuduk "ekibimin" aptal resimleri ve daha fazlası için haber [bültenime katılın!](#)

Kadim vampirler, şehvetli baş-şeytanlar, şeytani fae prensleri, seksi eldritch dehşetleri, perili sirkler, hayaletli büyücüler - en tatlı kabuslarınız ne olursa olsun, sizin için bir kötü adamım var.

[Benim ve diğer kitaplarım hakkında daha fazla bilgi için buraya tıklayın.](#)

BENİ TAKİP EDİN!

Gelecek kitaplarımdan ve ekstralarımdan haberdar olmak için [Facebook Okuyucu Grubuma](#) katılın veya aylık bültenime katılmayı düşünün.

www.kathrynkingsley.com

YAZAR HAKKINDA

Kat her zaman bir hikaye anlatıcısı olmuştur.

Sahne temalı eğlence için yazma konusunda on yıldan fazla bir deneyime sahip olan Kat, her zaman bir şekilde yazmıştır. Kurgu yazmadığı zamanlarda video oyunu geliştirme alanında yazar, tasarımcı, yapımcı ve/veya yönetici olarak çalışıyor. (Genellikle birkaç şeyi aynı anda yapıyor.)

Ayrıca sanatsal yönetmenlik, sahne ressamlığı ve sahne dekorları, özel efektler, sirk sanatları ve animatronik de yetenek listesinde yer alıyor. Boston Üniversitesi'nden Tiyatro Tasarımı alanında BFA derecesi ile mezun olmuştur ve benzersiz, yaratıcı ve alışılmadık deneyimler için bir tutkusu vardır.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

